This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

3 3433 07577630 6

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

A. H. KOHL

MIKROBERNES PALÆDS

FØRSTE DEL

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG KJØBENHAVN OG KRISTIANIA

Digitized by Google

Digitized by Google

MIKROBERNES PALADS

FØRSTE DEL

Knūd Trappaūd.
% Sv. Borch.
Vejrøgade 9 I.
København. Ø.
Danmark.

Digitized by Google

Den tyske Udgave, ved *Fru Mathilde Mann*, udkommer i Februar 1909 hos Haupt & Hammon, Leipzig.

Omslaget til begge Udgaver er tegnet og farvelagt af *Louis Kohl*.

Digitized by Google

A. H. KOHL

MIKROBERNES PALADS

FØRSTE DEL

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
FR. BAGGES KGL. HOF-BOGTRYKKERI
1908

Digitized by Google

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
777077B
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1950 L

Published November, nineteen hundred and eight.
Privilege of copyright in the United States, reserved under the act approved March 3, 1905, by Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag, Christiania & Copenhagen.

Digitized by Google

I.

Premierløjtnant Peter Romanowitsch Luschinskij's Far var General og Chef for en Artilleribrigade.

I lange Tider havde han siddet daarligt i det —: et Par Aar var det endda saa galt, at han — paa Trods af Generalindens Beklagelser — havde maattet gennemføre at leve helt uden Oppassere: for at kunne leje saamange des flere af sine Soldater ud til andre, civile eller militære, der havde bedre Raad.

Men saa lykkedes det ham endelig at blive Formand i den Kommission der blev nedsat i Sanct Petersburg og skulde besørge Hæren forsynet med den nye Model Feltkanoner. Efter den Tid blev det altsaa hurtigt bedre, og tilsidst helt godt, med Ekscellencens Pengesager.

Peter Romanowitsch var eneste Barn.

Aar efter Aar havde forskellige Skolebestyrere gjort deres bedste. Drengen havde hver Maaned de mest udmærkede Karakterer — for, naar Lærerne blot var alene indbyrdes kunde den Ting jo sagtens ordnes: det var ikke mere Ulejlighed at skrive en god Karakter end en daarlig; og det tog sig altid skønnere ud i Forældres Øjne! — Mere kneb det derimod ved de aarlige Oprykningsprøver; hvis da

40X687

Digitized by Google

ikke de statsbeskikkede Censorer ellers kendte noget nærmere til Generalen.

I de sidste Aar inden Studentereksamenen skulde have været taget — det var netop da Kanonkommissionen var i fuld Gang; og Generalen maatte bruge hver Time paa Dagen til Arbejdet med at ordne sine Formuesforhold — i den Periode havde Peter Romanowitsch tilfældigvis været ganske ualmindeligt uheldig med Censorerne; og han havde forresten ogsaa personlig haft stigende travlt med mange Sager, der fulgte med den Alder han var naaet til, men som ikke paa nogen Maade var Eksamensfag.

Tilslut, efter endnu et Par forgæves Forsøg, indsaa' Skolebestyreren at han maatte lige saa godt springe i det som krybe.

Han skød derfor Hjærtet op i Livet paa sig, tog sit bedste Tøj paa, gik til Generalen, lod sig — af de to favnehøje Tjenere med Aleksander-Fuldskæg — føre ind til det allerhelligste, hvor Hans Ekscellence hvilede sig, mellem Frokost og Middag, paa den røde Lædersofa: og fortalte ham, at nu saa' han sig, Gud bedre det, nødsaget til at opgive alt Haab: Skæbnen havde visselig været ugunstig, det havde den — eller Hans Velbaarenhed, den unge Herr Peter Romanowitsch havde muligvis slidt en Smule for lidt paa sine Skolebøger.

„Det er godt!" — svarede Generalen og gav Tjenerne et Vink om at følge den Mand ud igen.

Allerede en Ugestid efter lykkedes det Ekscellencen at faa Tid til at sende Bud til Sønnen om at møde for ham efter Frokost —:

Digitized by Google

„Du er en stor Dosmer, min kære Peter Romanowitsch!“ — sagde Generalen; han laa paa Divanen — med sin Næse, Overskæg og Hage i rød Belysning fra den lille, runde Lampe der brændte foran Madonnabilledet, som hang over Hovedet paa ham; han stak sin Haand ud imod Cigarkassen med de store Henry Clay, rakte den over til sin Søn og tog selv bagefter — „Det var mit Haab — og din velsignede og salige Mors ogsaa — at gøre dig til Student. Saa vilde jeg have skaffet dig en god Plads et eller andet Sted ved den civile Administration. Det er den sikreste Levevej. Og jeg selv naaer næppe at efterlade dig noget.

Men nu maa vi jo opgive den Side af Sagen. Og saa vil jeg foreslaa dig, at du bliver Officer. Lidt, haaber jeg dog, at jeg kan gøre for dig ogsaa dèr!“ — saa nikkede han til Sønnen og trak sine Ben op paa Sofaen —:

„Du skal naturligvis ikke være ked af, at du er en Dosmer!“ — fortsatte han, straks da han havde faaet Ild paa sin Cigar — „Naar man undtager Ansigtet, spiller Hovedet jo i det hele taget ingen Rolle, her i denne Verden — saa vidt jeg kan se. Jeg begriber ikke, hvad Gud og Helgenerne egentlig har tænkt sig, da de gav os det. Men maaske har det været rent arkitektoniske Hensyn. —

Og gaa saa, min Søn, for at jeg kan hvile mig lidt. Det var en meget tung Frokost idag. Og jeg haaber Middagen ikke vil staa tilbage for den!“ —

Saa kom Peter Romanowitsch til et Kadetakademi nede i Sydrusland. Han blev, sammen med tre og tyve andre unge Sønner af fremstaaende Mænd,

Digitized by Google

holdt under en skrap Haand af den gamle Kaptajn Nikodemus Porphyrij, der var Forstander paa Skolen og havde det Princip: at Tjenesten var det eneste der betød noget i Livet; men hvad der foregik paa de unge Menneskers Sovesal om Aftenerne og Nætterne, det kom aldeles ikke ham ved — naar blot han af og til kunde høre en eller anden forlystende Historie derom, ude i Byen; og naar ingen mødte med løse Knæhaser eller med Knæk-Parasol-Haandled til Morgenparaden.

Derfor skete det, at den unge Luschinskij — ligesaavel som alle de andre Kadetter — red, læste, eksercerede, gymnasticerede og morede sig baade mager, brun og rank i de to Aar han opholdt sig nede paa Akademiet. Og syv, otte Maaneder efter Afgangsprøven blev han Officer og fik, ifølge sit Ønske, Ansættelse ved et Fæstningsartilleriregiment tæt ved Sanct Petersburg.

„Det er visselig glædeligt!“ — sagde Generalen, da den nye Premierløjtnant kom og fortalte om sin Udnævnelse. Hans Eksellence var bleven noget ubevægelig; det venstre Ben havde faaet den Vane at krumme sig en Del indefter; det hvide Skæg var bleven temmelig tyndt — „Jeg er sikker paa —“ — bemærkede han endvidere, efter at have modtaget og gengældt sin Søns Kys — „at du vil gøre dit Navn Ære, og alle dine Dage være en rask Soldat!

Husk ogsaa, at du bør selvfølgelig først gifte dig, naar din Gæld er bleven saa stor, at du er ganske sikker paa at den afskrækker alle de Kvindfolk der bare er ærgerrige og kun stræber efter at blive for-

Digitized by Google

sørgede. Det er det eneste Middel vi Mandfolk har, til ikke at blive tagne ved Næsen af Fruentimmerne —: at være ludfattige! —

Og gaa saa, min Søn. Luk Døren kraftigt efter dig — det er rart at høre en Lyd engang imellem; det minder Een om at der er dog ogsaa andre Mennesker til, end Een selv.

Farvel, kære Peter Romanowitsch. Du kan sende dine Skrædderregninger ned paa Kontoret. Hils din Oberst fra mig, og Gud være med dig!"

Luschinskij gjorde naturligvis hvad han kunde for at følge sin Fars Raad angaaende Raskheden; det faldt ham i og for sig heller ikke vanskeligt at udvikle den Evne: en Del Disposition havde han jo arvet, baade fra Eksellencen der var avanceret under fire Krige, og fra hendes Naade Generalinden der, saa at sige, var født og vokset op paa en Hesteryg nede i Sydrusland, og som senere havde danset, tilsammenlagt maaske nogle hundrede Mile, hen igennem samtlige Standsfælle-Baller i Sanct Petersburg endnu inden hun blev gift. Og endelig havde jo ogsaa Kadetakademiet og Porphyrij's Metalhænder i enhver Henseende bidraget deres til at hærde de Muligheder for Uforknythed, som Forældrene altsaa havde givet ham med paa Vejen.

Der var i det Hele taget ikke nogetsomhelst Felt af Officerslivet — hverken paa rent tjenstlige eller paa sportslige Omraader — uden at det lykkedes Peter Romanowitsch at være fuldt ud paa Højde med sine Kammerater.

Saa fuldstændigt, at endog den eksklusive Grev Praxin engang skaffede ham en Invitation til et, paa

Digitized by Google

Grund af dets Dumdristighed, overordentlig opsigtvækkende Foretagende i den preobaschenskijske Skøjte-Klub — den mest aristokratiske Forening i Byen.

Storfyrst Mikael, Klubbens høje Protektor, sagde ganske vist her og der — med en mere tydelig end fintturneret Hentydning til Arten af Grevens Iver for vedkommende Begivenhed —: at det var kun for at faa endnu en Lidelsesfælle, at Praxin havde ladet ogsaa Luschinskij indbyde.

Men nok om dét, Peter Romanowitsch var lige glad, og et følgesvangert Faktum blev det i alle Tilfælde, at han paa denne Maade nød den Ære at komme med til det store, i sin Slags splinternye og enestaaende Skøjtevæddeløb op ad Nevaen, som Garderegiment Nummer Eet fandt paa at arrangere i Januar Maaned det Aar, i et Anfald af hensynsløst Raffinement: hvor man, uden Lygte eller Fakkel, og uden nogensomhelst Hvilepavse undervejs, skulde løbe lige op ad Floden, fra Mørket faldt paa om Aftenen til det blev lyst den næste Morgen — og hvor syv af de femogtyve Officerer der deltog i Foretagendet endte deres Liv: paa et eller andet Tidspunkt af Nattesortheden ruslede de igennem Vaager eller Fiskehuller; der var ingen der hørte deres Hyl om Hjælp idet de foer ned; og derfor blev de liggende i det marvfrysende Flodvand, inde under Isen — indtil man fandt dem Dagen efter: udstrakte i deres fulde Længde, med de hvide Ansigter klemte flade op imod det gennemsigtige Dække, med umenneskeligt store og aabne Øjne og blaa Munde — som om

Digitized by Google

de stod, lige udenfor en rig og lys Verden, og stirrede med Hunger-Blikke igennem den Rude der spærrede dem borte derfra.

Dette Løb blev — af dybe Grunde — den egentlige Begyndelse til Praxins og Peter Romanowitsch's nærmere Bekendtskab. Greven stillede ham sine Heste til Disposition —: for selv havde han, i et taabeligt Øjeblik — sagde han — i sin Tid svoret sin fromme Moder aldrig at ville friste Gud og Jomfruen ved at deltage i Vædderidt!

Paa den Maade lykkedes det Luschinskij, næsten hvert Aar, at komme med til Garde-Officerernes Heste-Løb — en Ting som han var meget glad ved, dels af Kammeratskabshensyn og dels for at prøve paa at tjene nogle Penge. Tre Gange naaede han da ogsaa at faa større Præmier.

Ved den sidste af disse Gerninger blev der ovenikøbet talt en hel Del om ham, i de gode Kredse.

Foruden Czarewnas Ærespokal vandt Luschinskij nemlig en temmelig stor Pengesum — noget der virkelig kom hans Pung særdeles vel tilpas; men kort efter fortaltes det — han selv mente forresten heller ikke at der var nogen Grund til at fortie Sagen, overfor sine nærmeste Kammerater, og derfra vandrede Historien videre rundt —: at et Par Dage efter Løbet skænkede han Størsteparten af den vundne Sum til en gammel Dame; hun var Enke efter en af hans tidligere Kompagnichefer og sad saa ringe i det, at hun ikke havde Raad til at lade sin Søn blive den nødvendige Tid paa Kadetakademiet; men nu gik det jo helt forunderligt for hende, og Drengen kunde blive dernede, takket i al Evighed

Digitized by Google

være Peter Romanowitsch Luschinskij's uglemmelige Godhed! —

Premierløjtnanten havde imidlertid ogsaa Evner til mere end blot at være en rask Soldat i og udenfor Tjenesten. Han var en i høj Grad utrættelig Danser, og han spillede Kort paa en galant og uanfægtet Maade, der vidnede om at han var ikke den første i sin Slægt, der sad mellem Officerer eller Damer ved et grønt eller Mahognis Bord. Og da han, foruden alt dette her, var en tjenstvillig Kammerat og Undergiven saa gik der næsten aldrig nogen Aften forbi, i Sæsonen, uden at han var paa et eller andet Bal i de Kredse, hvor det er en Fornøjelse for en Regimentschef at træffe sine Officerer.

Naa, lige morsomt var det naturligvis ikke altsammen, dette Natte-Virken — hverken Middagene og Dansene, eller de langstrakte Spillepartier bagefter, ikke engang de nogenlunde hyppige Regimentsbesøg hos de Klasser af Damer der vinder hvad Herrerne mister. Det var ikke altid man havde Lyst til saadan, hver eneste Nat omtrent, Vinteren igennem, at skulle nøjes med seks eller syv Timers Søvn. Undertiden kunde man ligefrem faa en glubende Trang til at gaa som et Lyn lige i Hovedet paa Mandskabet, naar det ikke var muligt at faa dem til at hænge rigtigt i.

Endnu een Ubehagelighed ved disse mondæne Adspredelser var desuden, at man for deres Skyld fik altfor lidt Tid til at passe sine mere private Fornøjelser, saasom enten at tømme sit Hjærtes Længsler hos den Kvinde som man for Øjeblikket elskede evigt — eller at fylde den samme Legemsdel

Digitized by Google

med ny Sødme ved af og til at gaa hen i Operaen og høre lidt god Musik og Sang ...: de tvende eneste, rigtig gediegne Glæder man har i denne brave Verden!

Esch, hvor harmeligt, i og for sig.

Ikke sandt?

Men hvad skal man forresten sige: man *maa* sku resolut stryge Størsteparten af sine personlige Fornødenheder, og ostentativt smide alt, hvad man kan skrabe sammen af Penge, lige ud af Vinduet — naar man er saa fattig som en skoløs Hest, og dog gærne vil leve paa samme Fod som de andre!?

Thi dyr var den jo tilmed ogsaa, al den kammeratlige Plaisir.

Men den var, som antydet, paa den anden Side unægtelig den eneste Vej til mange Cirkler, som der i alle Tilfælde var et visst praktisk Udbytte ved at kunne færdes i — ergo maatte den ikke forsømmes!

Og efterhaanden lykkedes det virkelig Luschinskij at blive Medlem af en Mængde af disse fine Klikker — hvor de udvalgte af mange Arter mødtes: dels for at kede sig i al Almindelighed ved at være sammen; dels for netop ved disse Sammenkomster at vise andre, at dè stod „udenfor" — og, endelig, for ved disse to Midlers Hjælp at fuldkommengøre sig til de Avancements som man dermed havde sikret sig —:

„Jeg skal sige Dem en Ting, mon cher Luschinskij!" — sagde Premierløjtnant Grev Praxin, der var hans Regimentskammerat og ejede en halv Snes Slotte rundt om Sanct Petersburg. Han og Peter

Digitized by Google

Romanowitsch sad oppe i Kikkertstationen, der løftede sig som et uhyre, stilket Øje op over Fortets Cement-Krop; det var under en Øvelse; ved Middagstid; Varmen var tung og tyk. Det lille kredsformede Rum hvor de opholdt sig, var fyldt med den ramme Lugt af Metal; Kikkerten stod, skrævende paa sine seks tynde, messings Stankelben midt paa Beton-Gulvet og lignede en kæmpemæssig, gul Myg. Der var bleven en Pavse i den Skydning de skulde observere; og de røg en Cigaret mens Grev Praxin holdt et af sine sædvanlige Foredrag om en Officers Pligter; han var Filosof og sidste Instans indenfor Regimentet i alle Spørgsmaal om Ære —:

„Naa!“ — sagde han og smilede langsomt og lidt, med sin smalle Mund — „jeg er jo kun to Aar ældre Premierløjtnant end Dem. Men noget har man jo set i Udlandet. Og veed De hvad, mon cher: den vigtigste Regel for os — hvis vi da ønsker at gøre Karrière — det er, synes jeg: ikke nogensinde at være „udenfor“!

Tror De ikke der er en dybere Mening i, at ved Skydningen, vores vigtigste Tjenestegren, der har vi Centrum, det Punkt vi skal ramme, siddende lige præcis i Midten af Skiven. Ikke sandt?

Og Centrum, forstaar De, kære Luschinskij —: det er med andre Ord Officerens Plads!

Saafremt han altsaa sætter Pris paa at vise sig egnet til Forfremmelse!

Efter *min* ringe Mening!“ —

Paa den Maade gik Aarene, uden at Luschinskij,

Digitized by Google

blot saa meget som en eneste Dag, glemte at være en rask Soldat — og at holde sig saa tæt som muligt i Nærheden af Centrum.

Og saa kom Krigen med Japan. —

Godt og vel et halvt Aarstid senere — omtrent midt i August, et Par Maaneder førend Roschdjéstwenskij skulde afgaa til Østen med en ny Armada; med Ordre til at opsøge og tilintetgøre Japans Flaade og derefter undsætte Port Arthúr — engang i Eftersommeren blev Premierløjtnant Luschinskij og fire Kammerater en skønne Dag kaldt op til deres Regimentschef —:

„Jeg har ladet De Herrer møde!" — sagde Obersten; han bøjede sit hvide Hageskæg opad med den venstre Haand og bed i Spidsen af det; i sin højre holdt han et bredt, sammenfoldet Papir. Solskinnet stod bagved ham i Rullegardinerne, som firkantede, gulmalede Pletter, med Peter den stores galopperende Statue midt paa — „jeg har sendt Bud efter Dem, fordi Krigsministeriets Kundgørelse for i Dag, i Henhold til Deres Ansøgninger, tillader Dem at deltage i den nye Eskadres Togt til Østasien.

Naturligvis veed hans Eksellence lige saa godt som De og jeg, at De *ikke* har ansøgt om dette her. Men —" — han saa' pludselig ned, et Sekund, og talte hurtigere end ellers — „Marinen mangler nemlig, antager jeg, et Par Søofficerer, til alle de nye Skibe. Saa de vil putte os Artillerister ind paa de Steder hvor det kan gaa — tænker jeg mig!

Men det er selvfølgelig nødvendigt at hele denne Sag ikke nævnes officielt. De Herrer husker altsaa, at De allesammen *har* indsendt Ansøgning — og at

Digitized by Google

det har kostet meget Besvær at faa dem bevilgede. Haha! Ikke sandt! Naa! —

I Morgen vil De melde Dem til Tjeneste, ved Marineministeriet!"

De fem lykkelige var ellevilde: dette her betød jo baade høj Udmærkelse og store Udsigter til Lyn-Avancement; det tegnede til spændende Tjeneste og til opsvulmende Ekstratillæg i Lønning!

De dansede skoggerleende ned ad de brede Stentrapper, med Huerne i reglementsstridige Stillinger; de kyssede paa Fingrene til Skildvagterne, og aftalte — endnu inden de var naaede helt ned ad Trinene — at i Aften allerede skulde de mødes igen, for at anlægge Grundvandet til et uhyre og gensidigt Lykønskningsgilde.

Saa skiltes de foreløbigt, for at komme rundt og faa Nyheden fortalt, inden den trykte Kundgørelse gjorde Aktualiteten almenkendt.

Luschinskij sprang op i en Droske, lovede Syndfloder af Drikkepenge, kørte i fri Trav over Nikolaj-Broen til Petrowskij-Øen hvor Generalens Villa var, og berettede ham i een uafbrudt Strøm saa meget som han havde Lov til at udtale sig om — og en Smule mere.

Eksellencen laa endnu paa Sofaen, skønt Tjeneren havde meldt at Frokostbordet var serveret: det faldt ham noget vanskeligt i den sidste Tid at vedligeholde Forbindelse med Omverdenen; han stirrede ufravendt op i Loftet med sine gamle Opal-Øjne, og Fingrene paa hans venstre Haand bevægede sig ustandseligt. Han havde ikke rigtig faaet hørt hvad det var der blev fortalt ham, men antog

Digitized by Google

— efter Sønnens festfulde og bratte Højrøstethed — at det kun kunde være et overmaade heldigt Giftermaal der var Tale om —:

„Ja!“ — sagde han derfor — „jeg velsigner dig af mit ganske Hjærte. Hvis hun er en god Pige — og det haaber jeg — vil hun sagtens blive lykkelig. Og hvis ikke, har hun jo heller ikke fortjent det! —

Gaa saa, min gode Peter Romanowitsch. Husk paa, at hvad der kommer uventet, det kommer fra Gud. Og gid HAN være med Jer begge to, paa Jeres Vandring!

Du skal ikke give mig Askebægret. Jeg kan alligevel ikke naa det. Saa jeg foretrækker at lade Asken falde paa min Frakke. Tjenerne kan jo børste det af, inden Middag. De har godt af at faa noget at bestille!“ —

Oh, den gamle Herre! — tænkte Luschinskij; han lo lidt og rystede paa Hovedet, imens han gik ned langs de hvide Havefliser og kom ud til den smeddede Laage, der lignede et stort Guld-Spindelvæv —: „Kør saa, for Pokker!“ — sagde han og følte sig endnu en lille Smule tung indvendig efter Faderens Ord. Men i det samme Vognen satte sig i Gang faldt det ham ind, at i Grunden var det vist et glimrende Varsel, at Generalen havde troet han havde fundet sig en Brud! Eksellencen havde ovenikøbet talt om, at Gud skulde holde sin Haand over „Vandringen“, eller den „lange Vandring“, ikke sandt? Javel! dèt kunde sikkert kun betyde det allerbedste! Sandelig! Ja!

„Naa, lille Far! Lad os saa skynde os!“ — raabte

Digitized by Google

han op mod Bukken; han lænede sig tilbage, stak den højre Haand ind under Frakken og smilede.

I dette udmærkede Humør kørte han tilbage over Nikolaj-Broen — Vandet var lilla og blankt som Silke, dernede i Floden; de smaa bitte Bølger lignede Plisséer.

Lidt efter var han ved Officerspalaiset. Solen laa som et gyldent Tæppe over den venstre Side af Gaden. „Vent her, lille Ven!“ — sagde han til Kusken, da de standsede foran den røde Taarnport. Han sprang ud, vinkede med begge Hænder til de to Schweitzere og gik op ad Trappen til første Etage.

Det var lige efter Frokosttid, saa den ene Sal efter den anden var tom. Tjenerne listede omkring paa deres Filtsko og bar ud paa nogle store, brune Træbakker; de skaalede til hinanden med Vinresterne. „I Guds Navn!“ — hviskede de og vendte Bunden i Vejret paa Glasset, saa deres Hageskæg stod vandret ud i Luften.

„Se her, Børn!“ — raabte Luschinskij; han lo, mens de blev ved at bukke, i deres Overraskelse, og kastede nogle Sølvpenge hen til dem — „Drik min Skaal. Jeg skal paa Langfart!“

Tilsidst kom han ind i det forreste Billardværelse og fik Øje paa Premierløjtnant Ubuseff —: denne Bondesøn, der havde Udmærkelse til alle Eksaminer, evindeligt studerede Krigshistorie, var bekendt i hele Hæren for sine taktiske og strategiske Evner, aldrig forlystede sig med andet end nu og da at løse geometrisk-ballistiske Opgaver paa Billardet, og allerede var sprunget tre Gange forbi til Kaptajn.

Digitized by Google

Luschinskij gøs da han saa' ham, og forsøgte øjeblikkelig at trække sig lydløst ud af Døren igen, for ikke at blive opdaget.

Men selvfølgelig havde Ubuseff, i dette eneste Sekund, haft sine Øjne borte fra det grønne Tøj og de hvide Kugler. Han tog Køen under sin venstre Arm, stak straks begge sine store og røde Næver frem, lo som den Klods han var og snakkede op, med Cigaretten hængende dybt inde i Skægget —:

„Du milde Gud!" — sagde han og rystede Luschinskijs Hænder af al Magt — „Nyheden er jo allerede gaaet Byen rundt! Maa jeg gratulere!

Men hør nu engang, saa skal jeg virkelig fortælle Dem noget godt, Luschinskij!: i Gaar Aftes læste jeg i en af Aviserne, at de mangler nok baade Kul og Maskiner ombord paa Flaaden! Saa de vil formodentlig bruge Jer Landofficerer til at *ro* Panserskibene! Kan De se Dem selv sidde og bevæge „Knjas Ssuwarow" afsted med fuld Kraft, under en Bataille tværs over det kinesiske Hav! Hvad!?" — og derpaa gav Ubuseff sig naturligvis til at skoggerle, stangede Tænder med Spidsen af sin Tunge, skottede polisk til Luschinskij, begyndte at kridte sin Kø og vilde fortsætte sine spøgefulde Bemærkninger.

Men Peter Romanowitsch skyndte sig at benytte den Taktik han havde lært af Praxin; han satte et smilende Ansigt op —:

„Aa Gud forbarme sig, mon cher!" — sagde han og lo af fuld Hals — „Men —: der er for Resten virkelig noget i, hvad De siger, Ubuseff!

Digitized by Google

Aandfuld er De sku!

Det glæder mig at mærke saa tydeligt, at De ogsaa selv mener det samme!" — saa nikkede han venskabeligt, slog ud med Haanden og gik.

Inde i Læsestuen traf han endelig et Selskab af Kammerater, der tog mere opmuntrende imod ham. De rejste sig med Skrig og Raab da han kom ind, saa at Tobaksrøgen revnede alle Vegne i Værelset; de forlangte sporenstregs Champagne og hyllede ham i en Sky af uforfalsket og duftende Misundelse, der gjorde hans Hjærte let, og svalede hans Harme over Ubuseffs Vittigheder. —

Allerede fra den næste Dag fik Luschinskij sin Tid overordentligt vel besat; og dette varede gennemført ved, alle de ni-ti Uger inden Afrejsen.

Lumpent tidligt hver Formiddag stillede han — i Følge Ministeriets Bestemmelse — sammen med de fire Kammerater der var fra hans eget Regiment, og en halv Snes Stykker andre Steder fra, ude paa Orlogsværftets Laboratorier, eller ved den store Tørdok der gik — som et Stadion af graat Cement — dybt ned i Jorden; og dèr gennemgik han et Kursus i Krigsskibenes Udseende og Indretning. Han lærte at Knob egentlig skulde hedde Knop, fordi Ordet betyder de Knuder der sidder for hver 6,84 Meter paa Loglinen; Søofficererne underviste ham om, at Fartøjer i al Almindelighed sejler hurtigere jo længere de er — selv med de samme Maskiner; og derfor er Krydserne lange og smalle for at faa stor Fart; men Panserskibene er brede og korte, for at kunne være et støt Underlag til deres svære Kanoner. Han blev belært om, at Kulrummene ombord hedder

Digitized by Google

Bunkere, og at de er anbragt saadan at de hjælper med til at beskytte Maskinen mod Beskydning. Han fik hele sit Hovede fyldt med tusinde Ting, store og smaa.

Marineofficererne, der var kommanderede som Lærere, søgte Trøst over dette Ekstraarbejde ved ogsaa legemligt at bruge deres Elever tilgavns: de blev hersede fra Masternes Kamp-Mers, der lignede cirkelrunde Balkoner, og ned i de raa og drivende Kølrum; fra Pansertaarne forude til Lazaret agterude, fra Jagerkanoner til Skruelejer. Naar det ikke gik hurtigt nok, skraalede Kommandør Warieff, der var Forstander paa Kursuset —:

„Om igen, mine Herrer! De maa Fanden tage mig gøre dette her meget kvikkere!" — og han lo, til han hostede af Forsøgene paa at skjule sin Latter.

Først naar Landofficererne begyndte at blive hængende med Fødderne i Vanterne, og saa' ud som var deres Arme, Ben og Krop paa Nippet til at opgive det hele af Anstrængelse og Arrigskab, standsede han Undervisningen et Øjeblik og blev Kammerat med dem, imens de røg en Hvile-Cigaret sammen.

Ved Tolvtiden plejede Kursuset at være forbi for den Dag. Og saa snart Luschinskij og de andre Løjtnanter havde faaet et Styrtebad — de lo, hujede og gispede som Drenge mens det kolde Vand gik som en Regnfrakke rundt om dem — naar de var blevne klædt om, havde røget et Drag eller to til et Glas af et eller andet, saa tog de med Dampbarkassen tilbage til Byen —: undervejs snakkede de Marine-

Digitized by Google

Sprog med hinanden og syntes at det var aabenbart ikke saa farlig svært at føre et Kampskib af første Klasse, hvad? — og dèrhjemme begyndte den anden Del af deres Travlhed. Først og fremmest alle de Visitter der var at gøre, baade hos Slægt og Venner: der var Tanter der skulde betale Skrædderregninger; og Kusiner der skulde have Blomster — som Damernes Fædre selv maatte udlaane Pengene til; der var Arve-Gudmødre der skulde omfavnes, røres til Guldtaarer og derefter sættes i Gang med hundrede Ting. Løjtnanterne turede, enten enkeltvis eller i Grupper, Byen rundt paa alle Ender og Kanter, hver Dag brugende hele Tiden lige indtil Klokken blev baade fem og seks. Saa maatte de i Hop og Galop køre til Kasernen — halvøre af Vin og af deres eget Drengeblod der dampede evig og altid; endnu en Gang maatte de klædes om, og saa var det stil-stive Afskedsselskaber hos Familier — eller langstrakte og livfulde Farvelgilder hos Kammerater eller hos Ungkarleforesatte.

Og naar det var muligt samledes, i det mindste een Gang om Ugen, alle de næsten tyve Land-Officerer der skulde med Eskadren, til Sammenkomster paa Aleksandra-Hotellet eller i Kasinoet.

Der sad de saa et Par Timer og snakkede op, højrøstede og i Munden paa hverandre; de rusede sig i al den Misundelse der, skjult eller aabenlys, havde mødt dem siden de var sammen sidst. Næsten alle havde de mistet en eller to gode Kammerater, der ikke mere vilde omgaaes dem, „fordi de havde holdt saa lumskeligt Mund med deres Ansøgninger om at komme med paa dette Togt"; saa lo

Digitized by Google

de af Henrykkelse og maatte drikke endnu et Glas med hinanden, over disse Bønskrifter som de mistede deres Venner paa og som de aldrig havde skrevet.

„Aa du almægtige!“ — raabte Smirnow, der altid smilede med Spidsen af sit lange Ansigt, hvor Munden aldeles lignede en rød og friseret Blomst — „Hvor vi dog faar Øvelse i at svømme i Nag og Nid! Dette Hav, dette Ocean der er forfærdeligere end alle andre — fordi det er uendeligt! Hvad?

Ja. For *os* bliver det paa den Maade kun en Bagatel at naa til Yokohama!

Eller har jeg ikke Ret, mine Herrer?“ —

Men det hændte ogsaa, af og til, at det var andre Ting end Misundelse de havde at fortælle om.

For Aviserne tog, ligeglade med hvad det kostede dem, groft fat i hele Sagen: næsten hver Dag var der fnysende Artikler. Ganske vist i de Blade som en Officer ikke læser, sagde Grev Praxin, men hver eneste af Eens Kammertjenere har dog baade et Par Øjne der kan bogstavere og en Mund der kan tale, du min Gud! —: dagligt var der altsaa lange Angreb paa Marineministeriet og Regeringen, skummende af Raseri over hele Krigen i Almindelighed og over denne Eskadre i Særdeleshed. De kom med alenlange Paastande — fra alle mulige Kilder — om hvor utilstrækkeligt og anden Klasses alt Materiellet var; og de udsagde, i baade mange og veltalende Ord, at en fuldstændig taabelig, en absolut nytteløs Opofrelse af Liv, dèt var det eneste, det uundgaaelige Resultat af at sende denne Flaade rundt om Jorden —: denne pjaltede og be-

Digitized by Google

stjaalne Eskadre, til Kamp med den mest energiske, den bedst udrustede, den sejrrigeste Armada i Verden!

Ogsaa Luschinskij havde — ligesaavel som alle de andre — en Del Historier at fortælle i denne Stil.

Baade om de anonyme Breve han havde faaet fra Een der undertegnede sig „en' hemmelig Veninde hvis Mand er ansat ved Marineministeriet", og som raadede ham til at anstille sig syg for at slippe for at komme med —: adskillige Søofficerer der var vel inde i Sagernes Tilstand, havde allerede gjort det samme, skrev hun: og ene og alene derfor var det at Luschinskij og hans Kammerater skulde med, for at fylde disse Huller —:

„Hvad *siger* De, mine Herrer?" — raabte Luschinskij og var bleven ligesom hed inde i Øjnene —: „Og ovenikøbet veed denne Dame aabenbart meget god Besked med, at vi slet ikke selv har ansøgt om Deltagelse i Togtet!"

Der var endvidere Fru Avdotja Rusdorff, hans Oberst's uadskillelige Veninde, der underhaanden besvor Peter Romanowitsch at blive hjemme, koste hvad det skulde, fordi hendes Onkel Lieven, den graadige Liflænder, var en af Leverandørerne af Levnedsmidlerne til Eskadren: hører De, Luschinskij, og hvad i al Verden skal De saa kunne faa at leve af ombord — spurgte hun ham, min Salighed!

Og endelig var der den mere spøgefulde Fortælling om den Dag, hvor han havde været paa Afskedsvisit hos Baronesse Scherkowskij —: Men Gud forbarme sig, kæreste Fætter!, havde hun sagt

Digitized by Google

(ja, altsaa, forklarede Luschinskij, hendes Naade Baronessens Mor var nemlig en Søster til hàns Mor!) —: kæreste Fætter, sagde hun, jeg priser Gudherren for at Generalinden, min søde Tante, er død inden hun fik noget at vide om at hendes eneste Søn havde ansøgt om at maatte deltage i den frygtelige Sejl-Tur. Jeg hører fra et meget paalideligt Sted, at de tager ganske almindelige Koffardifolk med iblandt Officererne. Og jeg haaber dog ikke, at De vil kunne holde ud at skulle spise ved Bord sammen med de Mennesker! — Naa, fortalte Peter Romanowitsch videre, imens Kammeraterne slog Nakkerne bagover og lo —: Kære Kusine, svarede jeg med et fuldkomment Stenansigt —: De har Ret, det er forfærdeligt! Og dog veed jeg noget endnu værre: at hele Mandskabet bestaar af ... menige Matroser!! —

Saa tog ogsaa de andre fat paa deres Historier —: at det vàr forresten rigtigt nok, at der var civile Skibsførere blandt Officererne, og det blev jo en smuk Kamp, sammen med denslags Mennesker der ikke engang havde lært at lystre! Ja — og der var ikke en eneste, faktisk ikke een af alle Storfyrsterne der skulde med paa Togtet —: sandelig et Tegn der ikke var til at tage Fejl af! Eller hvad siger De Herrer om dette her Æventyr: at „Orel", det nye Kampskib der lige nu er bleven færdigt, forleden Morgen, da man kommer til Værftet, ligger paa Bunden af Vandet, ene og alene med Mastetoppene ragende op! Oh javel — og Regeringen der prøvede paa at fortælle, at det var en Arbejdsmand der havde aabnet Skudens Søhaner inden han gik fraborde, Afte-

Digitized by Google

nen i Forvejen, for at hævne sig over at han var bleven afskediget! Men nej, dén Fortolkning troede man dog ikke paa, næ, men Skibet var lavet af brugt Jærn, var det! Og bygget op af Affaldsstaal, det hele! Fra Køl til Stævn! Javel! Tyveri og Underslæb alle Vegne! Hvad!

De blev hede og røde i Ansigterne allesammen; de satte Glassene haardt i Bordet, kastede sig tilbage i Sofaerne, blev ved at tænde Cigaretterne og talte med korte Stemmer — som om de bjæffede —:

Hæ! Og tænk saa paa dette andet Fartøj — det der pludselig standsede og gik i Staa, De veed nok, under Prøvefarten igaar, og blev liggende som en afdød Klods, min Salighed —: dér opdagede de jo tilsidst, langt om længe, at der var ganske simpelt kylet en Haandfuld Gulvsand direkte ned i Maskineriet, saa hele Mekanikken baade jamrede sig og skreg og maatte kasseres lige med det samme! Haha! Ja naturligvis! Javist! Japanske Spioner og Leverandørernes Slyngelstreger —: de to tilsammen skulde nok faa lavet denne Armada om til en bedaarende Livs-Assurance — for dem selv, vel at mærke! Tusinde smaa citronfarvede Asiater-Fingre — og utallige klæbrige Fabrikantnæver med i Spillet, saavel herhjemme paa Værftet som overalt hvor Flaaden iøvrigt skulde passere undervejs! Hæ! Og saadan nogle arme Skuder og fortvivlede Plimsollere skulde man altsaa sendes ud paa, tværs rundt om den rare Jord! Fanden skære! Og sikken en Lyst-Sejlads dette her Togt vilde forme sig til! ....

Men saa var der pludselig en eller anden af Løjtnanterne der, lige midt i hele Glammet, paa een

Digitized by Google

Gang igen begyndte at berette om hvordan en højst formuende Kammerat — som ikke selv skulde med paa Tournéen — i Gaar Aftes var kommen og havde budt ham femtusinde, ja tilsidst titusinde Rubler for at faa Lov til at rejse i Stedet for! Men det manglede jo bare! Aldrig i Livet, selvfølgelig! Naar man nu endelig havde været saa intenst heldig at opnaa denne her enestaaende Lejlighed til at erhverve sig baade Hæder, Ære og Berømmelse! Ikke sandt, mine Herrer!?

„Ja, du mildeste Himmel!" — sagde Premierløjtnant, Baron Orloff. Han var enogtyve Aar og aabnede næsten aldrig sin Mund; han havde tvende Søstre at underholde — og adspredte sig derfor i sin Fritid med at give Undervisning i Fransk, Engelsk, Astronomi, Regning og Bibelhistorie. Han lo med sine spidse Tænder, der sad inde i det mørke Skæg som en hvid Kniplingsfrynse i et sort Silkeshawl; han løftede sine lange Arme alenhøjt i Vejret og rystede sine brede Skuldre —:

„Javel. Der mangler saamænd baade det ene og det andet ombord paa vores Skibe! Men, Herregud: vi rejser vel heller ikke ud, ene og alene for at komme tilbage igen!

Og vi naaer jo nok at hale et Par Japanere med tilbunds, sammen med os! Og hvad i al Verden har *vi* — eller andre — saa at klage paa!"

„*Jeg* tror ogsaa —" — bemærkede Premierløjtnant Timon Lwow, der for et halvt Aarstid siden havde faaet den venstre Lunge blæst ud af et Pistolskud ved en Duel, og først for ganske nylig var bleven rask igen. Han talte med en hurtig og sagte

Digitized by Google

Stemme og fik røde Pletter paa Kinderne imens — „*Jeg* tror virkelig, at der er ingen Kunst ved at dø, saa længe man er ung, som vi. Eller rettere sagt: jeg er sikker paa det! Jeg tror i Sandhed, at jeg har nogen Ret til at mene ... jeg synes det .... Det gør jeg virkelig!" — han stirrede rundt, med sine store, sorte Øjne og gav sig til at le en Smule — „ikke sandt?"

„Haha, vous êtes vraiment très spirituel, mon cher Lwow!" — svarede Praxin og tændte sig en ny Cigaret, endskønt han endnu ikke var færdig med den foregaaende — „*jeg* tror, at De er ved at blive Filosof, min kære! De gør jo Opdagelser! De er et Geni. Hvad!

For Resten!" — føjede han til, imens han bøjede sig over den brændende Tændstik der gjorde ham gul i Ansigtet — „Forøvrigt har De selvfølgelig Ret. For sit Land er det naturligvis let at dø. Enten man saa er ung eller gammel! Hvad betyder dèt, at vi unge har saa meget mere at miste!"

De lo allesammen, som om der var bleven sagt en uendelig Vittighed; de skænkede i Glassene og drak ud.

Men naar de skulde skilles paa de Aftener, var det som om nogle af dem havde lidt svært ved at skulle blive alene. De lagde sig den Vane til at følge hinanden hjem, skiftevis, to og to. Saa sad de, i Lænestole og paa Divaner, med Benene langt hen ad Gulvtæppet, og blev ved at snakke om alt muligt — rygende ustandseligt, saa deres Halse tilsidst føltes tørre som Støvsuger-Slanger; og omsider faldt de i Søvn, uden at vide af det, midt i en eller anden Sætning. —

Digitized by Google

Luschinskij holdt sig endnu mere end sædvanlig af Vejen for Ubuseff —: for han havde aldeles ikke glemt denne Officers Ord fra forleden; tværtimod: adskillige Gange havde de forekommet ham saare betydningsfulde. Ikke sandt, det kunde baade udtydes som et godt og som et daarligt Varsel, at hans Far Generalen havde misforstaaet ham den Dag! Maaske betød det virkelig Lykke, at Eksellencen straks havde opfattet det som en Brud der var Tale om; men det kunde ogsaa udlægges som om Faderens Ord vilde raade ham til ***hellere*** at gifte sig, fremfor at rejse! Ikke?

Dette her kunde der altsaa tvistes om: heldigt Omen eller ondt, det var maaske kun en Temperamentssag! Men naar man saa dertil lagde den Kendsgerning at Ubuseff — i Grunden det første Menneske han havde talt med, efter den store Nyhed — havde brugt saa beske Hentydninger —: saa var det vist overilet at tro paa den skønne Fortolkning af Varslet! Der var nok mindst lige saa mange Chancer for den bitre Udlægning, Gud bedre!

Men, alligevel — og det varede aldrig synderlig længe førend Luschinskij, paa Trods af det evige Hyl i Aviserne og andre ugode Ting, naaede til dette Punkt: javel, selvfølgelig var det givet at en hel Del af Eskadrens Officerskorps vilde ende deres Dage dernede i Østasien, etsteds paa den milevide og urkolde Havbund, men: hvorfor skulde netop hàn være blandt disse uheldige? Varsler, og den Slags, det var jo dog tildels kun Overtro! Og havde ikke Eudoxia, det lille og storbarmede Barn, sagt til ham straks da hun hørte at han skulde med

Digitized by Google

Roschdjéstwenskij til Japan — sagde hun saa ikke, det Barnehovede, imens hun lagde begge sine Hænder om hans Ansigt og kyssede ham, med Taarerne styrtende ud af sine Øjne —:

„Til Velsignelse, min kæreste Peter Romanowitsch!" — hulkede hun — „jeg er aldeles viss paa, at du vil komme tilbage til min Favn, baade med nye Distinktioner paa dine Skuldre og med Ordner paa Brystet. For, den Mand som en Kvinde elsker, ham vil alle Helgene saavist beskytte i al Evighed. Saadan sagde min Mor altid; hun havde tolv sunde Børn, veed du, og hele hendes Liv beviste sandelig at hun havde Ret!"

Javist, nøjagtig saaledes havde hans eneste Eudoxia talt til ham! — og naar Luschinskij var kommet saa langt i sine Tanker lo han igen, rejste sig fra sin Lænestol, hvor hendes gult og grønt broderede Pude hang i et bredt Silkebaand — som en Kaalorm paa et Blad; han stillede sig op foran Spejlet og strøg sit røde Overskæg der virkelig lignede et Par Guldkvaster, som hun altid sagde; han blev let og ligesom smilende om Hjærtet og maatte endelig snart se hende igen —:

„Lille Doruschko!" — raabte han, til Oppasseren der rumsterede inde i Sovekamret — „Doruschko! Siig mig: sagde Frøken Eudoxia ikke Besked til dig, inden hun gik i Morges, hvad Tid hun kommer fra Prøverne i Eftermiddag?" —

Saadan gik det til, at skønt Skraalerne i Aviserne blev mere og mere aabenlyse og frække — deres Tone var virkelig alt andet end nobel overfor Administrationen, og selv om Ordet Tyverier ikke blev

Digitized by Google

brugt synderlig hyppigt, var Meningen alligevel tydelig nok — ikke desmindre blev baade Luschinskij og hans Kammerater blot mere ivrige og længselsfulde efter at komme afsted, for hver Uge der gik hen.

Tilsidst naaede de jo ogsaa — efter adskillige Ordrer, Kontraordrer og Desordrer — den Dag hvor de fik Befaling til, for ramme Alvor, at møde i Libau for at melde sig til Tjeneste ombord paa deres Skibe.

Luschinskij prøvede paa at tage Afsked med sin Far; men Eksellencen laa saa at sige hen, sagde hans Læge til Premierløjtnanten —: han kunde ganske vist tale, men hverken hans Syn eller Hørelsen vilde funktionere!

Et Par Minutter stod Peter Romanowitsch saa derinde i det store, halvmørke Soveværelse, hvor Himmelsengen var anbragt oppe paa tre brede Trin, som et uhyre Fodstykke til en Søjle eller en Statue der blot var taget bort for Tiden; de brune Gardiner hang ned til Siderne af Hovedgærdet, som var de Vingerne af et eller andet mægtigt og dunkelt Insekt der sad etsteds oven over Sengen. Han bøjede sig langsomt ned over Generalens Haand der var mælkehvid og ligesom blød helt igennem; der gik en tyk og tung Blodstrøm op i hans Hovede; den pressede inde bag hans Øjne og sved i Næsehulen —:

„Fa'r!" — stammede han pludselig, uden at vide det. Saa rejste han sig op og gik sagte ned ad Trinene. Lægen stod ved Fodenden; med sit blege Ansigt og det lange sorte Skæg lignede han en Præst: „Ja!" — sagde han, med en hviskende Stemme, og løftede paa Skuldrene. —

Digitized by Google

Det varede længe, den Aften, førend Eudoxia, med alle sine varme Taarer, sine blanke Kul-Øjne, sit lyse Haar der var sat firkantet op saa det saa' ud som en fransk Uniformskasket af Messing, og med sine hvide, runde og svale Arme fik Luschinskij til at smile igen.

„Gud hjælpe os!" — sagde han og sukkede hende ind i Munden, midt i hendes Kys — „Ja. Gid det var saa vel som du siger!"

Saa tog han hende ind til sig, lagde sit Ansigt ned imellem hendes store, haarde Bryster — der føltes som om de var af Metal, saa tunge var de; men udvendig var de ligesom overtrukne med hvidt Fløjl — og han maatte love hende, at i disse Timer der var tilbage inden han rejste, skulde han favne hende for en Evighed.

Men ogsaa den Nat fik Ende — Eudoxia sad til allersidst, mens han sov en lille Smule, paa Hug i Benenden af hans Seng, med den sorte Chemise trukket ned over Fødderne, saa at Tæernes Negle kradsede paa den tynde Silke: som var der nogle smaa, tamme Mus gemt derinde, der gærne vilde ud til ham. Hun stirrede ubevægeligt og grædende paa ham, rokkede fortvivlet med Hovedet, vred sine hvide Arme — der stak ud af det sorte Tøj, som var hun lavet af Porcellæn indvendig — og med sin sagte Stemme kaldte hun ham ved milelange og legemsfrimodige Kæleord.

Ved Daggry — da Træerne begyndte at bruse ude i Kasernegaarden, og Reveillen blev blæst af den tykke Spillemand Wronskij, der altid sendte skraa Blikke og Ekstra-Tremulader paa Signalet op til Of-

Digitized by Google

ficerernes Sovekammervinduer — ved Solopgang, da Himlen var bleven til en hvid Staalplade, fjærnt borte bagved Ridehusets lange og ribbede Glastag, maatte Luschinskij op.

Endnu engang hulkede Eudoxia og lagde jamrende sine Arme til hans Kinder —:

„Aa, du min eneste Peter Romanowitsch! Mit elskede Bryst-Barn, jeg faar dig aldrig mere at se. Aldrig, evindeligt aldrig! Men rejs nu, min elskede, rejs ud og kæmp for dit Land. Og prøv paa engang imellem at huske paa din Eudoxia, der gaar grædende omkring herhjemme og kalder paa dig!"

Hun fulgte ham til Stationen — trods det bestemte Forbud han havde udstedt, fordi en hel Del Familier havde sagt ham at de vilde være derhenne. Dèt var de ogsaa, baade Scherkowskij's og Dalin's, baade hans Oberst og mange andre. Men det allersidste han saa' af Sanct Petersburg, det var nu alligevel Eudoxia, der stod og viftede med sit Lommetørklæde som hun, allerede hjemmefra, havde bundet fast til Skaftet af sin Parasol med et af de lyseblaa Bændler fra sine nyeste Silkebenklæder.

Luschinskij lo og var hed indvendig, han nikkede ud og ærgrede sig ogsaa en Smule: naar Familierne dog bare ikke lagde Mærke til, hvad det var hun vinkede med — eller til hvem. Og dybest inde i ham sad der en eller anden stikkende og rokkende Fornemmelse: et vaklende Tryk omkring Brystet der fik ham til, under hele Køreturen, at synes at disse Waggoner var afskyeligt ubekvemme —: man blev simpelthen asthmatisk af at sidde og synke saadan

Digitized by Google

ned i disse svampede og støv-søde Sæder, ikke sandt! Fanden tage mig!

Derfor skældte han Konduktøren grundigt fuld, da hàn kom ind og vilde klippe Premierløjtnantens Billet —:

„Se Dem for, Bonde!“ — sagde Luschinskij, rev i sin Flip og skreg højere op end han plejede — „Billet!? Kan De for Satan ikke opdage, at De har en Officer for Dem! —

Og lad mig saa være i Fred! — —

De garanterer mig for, at der ikke kommer nogen anden Rejsende ind i denne Kupé!“ — føjede han til, med en sagtere Stemme; han var bleven ligesom lidt sval af Forbavselse over sin Arrigskab — eller af Lettelse ovenpaa den. Han nikkede til Manden, kastede en Rubel hen til ham, sank tilbage i de højrøde Plüschespuder, tændte sig en ny Cigaret, lagde den venstre Arm ind i Støtte-Remmen ved Vinduet, og saa' ud over de store Marker der bevægede sig rundt forbi ham — som Bagtæpper paa en uhyre Drejescene.

„Jeg ønsker Dem velkommen!“ — sagde Kommandør Gregorow, der kom ham imøde straks da Luschinskij satte sin Fod ombord; Skildvagterne der stod ved Trappen skuldrede deres Sabler, og Fløjtetrillerne ligesom løb tilbunds ned i Skibet, for at melde at der var Officer ved Falderebet —:

„Naturligvis vil adskilligt falde Dem svært i Begyndelsen.

Og jeg er vant til at fordre alt, af mine Undergivne.

Men den rent maritime Del af Tjenesten faar De

Digitized by Google

jo ikke noget med at gøre. Saa jeg er overbevist om, at baade De og jeg hurtigt vil have i høj Grad Glæde af vores Samarbejde!" — Kommandøren stirrede et Sekund paa Luschinskij med sine alvorlige og tunge Øjne; hans graa Overskæg sad — som var det stivnet lidt efter lidt, i Aarenes Løb — spidst ud til begge Sider af hans Ansigt —:

„Hvis De vil være saa god at følge med ned i min Kahyt, skal jeg med det samme give Dem Deres Instruktion. Det er ikke værd at spilde et Øjeblik! Denne Vej, Hr. Premierløjtnant!"

Lige fra den Stund fik Peter Romanowitsch altsaa begge Hænder og mere til, fyldt med alt muligt Slid — „Jeg holder af, baade selv at have fuldt op at gøre!" — sagde Gregorow, flere Gange om Dagen — „og at skaffe mine Officerer det samme. De har sikkert forlængst lagt Mærke til, at jo mere man har at bestille — des mere naaer man! Ikke sandt! Men har man kun lidt at gøre, faar man ikke engang dèt ført til Ende!

Det er som Følge deraf ikke værd at lade blot et Sekund gaa ubenyttet hen!"

Luschinskij fik med andre Ord alle ti Fingre og hele Hovedet overfyldt med Tjenesteforretninger. Den altfor korte Tid der havde været inden Afrejsen, til Indøvelse og til Samvirken mellem Befalingsmænd og Mandskab, skulde gøres god igen ved at holde hver Mand til et tæt Arbejde undervejs, sagde Kommandøren.

Og Herr Gregorow viste sig virkelig, allerede straks efter at Ankeret var lettet, som en Chef der særdeles vel forstod, at Døgnet har fireogtyve Timer

Digitized by Google

fordi der i dem skal kunne udrettes det dobbelte af i Dagens tolv.

Og fra den næste Morgen, ude i rum Sø, begyndte Tjenesten at fare frem i den Galop-Takt som Gregorows tøjlesløse Øvelsesliste gav den Plads til:

Først havde Luschinskij Morgenparaden paa sit Batteri. Ganske tidligt hver Dag, endnu førend Jomfru Maria fik sine Guldsko paa, maatte Iwan Oppasser flaa ham ud af Standkøjen. Han skældte Matrosen ud til Gengæld, rev sit Tøj til sig — med Hovedet dinglende en Smule paa Skuldrene af Søvnighed — og skyndte sig ind til Thebordet i Messen, med Skægbindet siddende som et stramt, lyserødt Plaster tværs over Overlæbe og Kinder. Saa saare han havde vekslet et kortfattet Godmorgen med de andre Officerer, der sandelig heller ikke var til at spøge med paa denne gudforladte Tid af Døgnet (Oh Herre, hvor den berømte Løjtnant Tschukow saa' unævneligt vammel ud, ved dette Thebord hver Dag: med Søvnen siddende som Smaasaar i Øjnene, og Læberne bulne efter Whiskyen fra Aftenen i Forvejen, du milde Gud!) saa saare Peter Romanowitsch havde slubret sin The i sig — skoldende Fortænderne i Overmunden fordi Skægbindet sad der — maatte han i styrtende Fart tænde sin første Cigaret, sluge en Mundfuld Røg for nogenlunde at blive sig selv, sige Besked om Frokosten til Hovmesteren, rede Skægget ud foran sit Spejl, og skynde sig til Mandskabets Soverum. Folkene stod foran deres Tøj-

Digitized by Google

kister og skulde baade være velpudsede og renvaskede —: ogsaa i Ansigtet, I Svineøjne, eller tror I man kan holde ud at gaa en hel Dag og se paa saadan nogle asfalterede Fjæs!

Derefter var det Køjestuvningen, Gulvfejningen og Afstøvningen der skulde undersøges: med en Fingerspids af sin Glacéhandske prøvede han om alle Lister og Hjørner var sandfærdigt propre —: Jaja, Børnlille, vogt Jer for at lade blot et Støvgran være tilbage; eller tror I der vokser Langmodighed paa Morgenkvisten? —

Naar alt det var til Ende — endnu lange Tider før det Klokkeslet, hvor Mennesker der er Mennesker bare begynder at lade deres Husjomfru tænke paa at vaagne — saa kom der et Par Timers livfuld Fodeksercits, med Gymnastik, Salonskydning, Geværgreb og Bajonetfægtning. Luschinskij sled sin Stemme varmt op, til de glødende Rester af den gik som en Lunte igennem Halsen paa ham; han foer som en osende og sviende Raket af pludselig Arrigskab ud og ind imellem Folkene, fyldt til Randen med denne mærkelige og splinternye Tilbøjelighed til at gaa i Brand, som han Gang paa Gang opdagede hos sig — og som han nærmest mente stammede fra Mangel paa Søvn: Tænke sig, kun at sove fra ti til fireenhalv, naar man har fjorten Timers Arbejde hver Dag; oh, dette Gregorow!

Fra Batteriet ovenover med de tvende 15,2-Centimeters Skjold-Kanoner, hvor Praxin var Næstkommanderende, hørtes af og til de klangfulde Dunk af Øvelses-Røret der sattes ind i Mekanismen. Eller Luschinskij skelnede Grevens høje og

Digitized by Google

flyvende Røst, der evindeligt skældte ud over alt muligt og lød som kom den ikke fra Halsen men fra en eller anden Metalplade oppe i Ganen.

Gennem Skytsportene susede den salte Luft ind, og Peter Romanowitsch mærkede den som en sval, ganske lidt kildrende Fornemmelse i Næsen — omtrent som naar han, i gamle Dage paa Skolen, i Fysiktimerne, sad og rakte sig ind over Ebonit-Skiverne paa Elektricerapparatet.

Dybt nede fra Maskinkassematten rullede de tunge Lyde af Stemplerne: de følte, som kom de fra Een selv, fra en Slags Rysten inde i Eens Mave, eller fra en ufattelig og urolig Forventning nede i Knæene: som lige før man skal springe! —

Efter Frokost kom de rent maritime Dele af Undervisningen. Dem havde Luschinskij ganske vist ikke noget direkte at gøre med, og paa Forhaand havde han gnedet sig i Hænderne da han læste paa Skemaet, at daglig vilde han dog altsaa paa denne Maade kunne sikre sig et Par Fritimer. Men naturligvis lagde Gregorow sig imellem, det Arbejdsdyr som han var, og sagde at det vilde glæde ham meget om Premierløjtnanten vilde være tilstede ogsaa under den Part af Øvelserne, for selv at lære —: Thi vi trænger virkelig allesammen til Belæring, ikke sandt, min kære Luschinskij; og vi tør ikke spilde et Sekund under disse Forhold!, sagde Chefen og blev ved at nikke frem for sig med sit tunge Ansigt, saa man fik en trofast Lyst til at standse hans Hovede med en knyttet Næve under Hagen paa ham!

Og altsaa sad Peter Romanowitsch hver Dag i de Timerstid paa Fordækket, under den stribede Skyg-

Digitized by Google

ge fra Kommandobroen, saa at sige lænket til en Tremmebænk — men uden at skulle røre en Haand! bare for at fryde Herr Gregorows Principper, ikke sandt!

Javel, tænkte han lidt efter lidt, hèr flød han og sløsede denne Tid bort, som visselig kunde have været brugt til bedre Ting! Hvem vidste, hvad de kommende Dage vilde bringe af Frihed?

Han rokkede paa Bænken, foer en Smule i Vejret nu og da, uden at vide hvorfor — som om han ventede at der skulde ske noget, eller som havde han drømt en eller anden hæslig Drøm i Nat, een der maaske pludselig vilde gaa i besk Opfyldelse om et Øjeblik —: man var jo dog paa Kamp-Fod, ikke sandt, og kunde for saa vidt risikere alt muligt! Haha!

Vist saa! Man var ude paa Krigs-Stien! Aldeles korrekt! Men netop derfor burde man ganske simpelt —: *enten* være i fuldeste Aktivitet, virkelig benytte hver eneste Muskel og Nerve til at hærde sig og blive stærkere end nogensinde før; *eller ogsaa* skulde man selvfølgelig have rigtigt fri, holde fuldkommen Ferie, saa man kunde hvile sig og skrabe Kræfter sammen til at kunne tage fat paany med heel vigueur!

Er det ikke det eneste rimelige?

At være paa Krigsfod, det betød jo netop: at spare paa Energien, overalt hvor der ikke var den nødvendige Brug for den — og saa at slaa til med guddommelig Styrke, naar det gjaldt for Alvor! Selvfølgelig! Men hèr sad man jo, bogstavelig talt, og blev baade snavset, sort og blomraadden indvendig,

Digitized by Google

af alle mulige smudsige og vamle Forud-Fornemmelser, af Alverdens allermest ætsende Forhaands-Anelser om dette Togt! Om denne forunderlige Autodafé-Affære som alle Globens Aviser forlængst havde skrevet al Hæder, Ære og Festivitas fra! Denne, lige rent ud sagt, fjogede Eskadre, hvor ingensomhelst af Besætningerne vidste rigtigt ud eller ind, hvor Tredjeparten af baade Officerer og Mandskab saa at sige aldrig før havde set et Krigs-Skib indvendigt fra! Denne forlorne Marine-Flaade, med civile Skibsførere og udisciplinerede Fæstningsartillerister i bunkeviis, denne Kontor- og Koffardi-Konvoy som Herr Togo naturligvis vilde plaffe sønder og sammen med baade Mand og Mus i det allerførste Slag ...

Peter Romanowitsch gav sig pludselig til at kigge rundt efter de andre Fartøjer i Armadaen —: de vandrede frem igennem det svulmende Hav med Skum om Bougene og krusede Kølstriber efter sig, som uhyre og dunkle Kæmpedyr med hvide Mustacher og hvide, laadne Haler. Javel; alle disse mange og svære Kamp-Skuder, hvad! Hvor deres Staal-Bringer svam fort i Søen! Hvor hele Oceanet uden videre blev flækket op i lange Revner, under de skarpe og flinke Stævne! Ikke sandt! Aha! Med atten Sømiles Fart flænsede man sig afsted, ustandseligt! Ja: hvor forbløffende langt vilde de ikke være naaede frem, allerede om en Maaned, for Eksempel!? Eller ved Juletid; eller til Foraaret?!

Maaske i Yokohama, hvadbehager: ikke saa ilde! Eller i alle Tilfælde: i Wladiwostòk — eller monstro i Port Arthùr; hvis dèn da forresten ikke var

Digitized by Google

bleven erobret af Japanerne inden den Tid, vel at mærke, saadan som de fleste Aviser allerede mente! Kæ! Ja, og *hvis* Flaaden da overhovedet nogensinde naaede saa langt! Hvem vidste i det hele taget nogetsomhelst om Fremtiden! Muligvis var ikke alene Port Arthùr falden — men der var kanske ganske simpelt heller ikke et eneste af alle disse uhyre Skibe tilbage, om et halvt Aarstid! Meget rimeligt! Den Løsning var saamænd, i og for sig, den sandsynligste af alle —: hvordan var det nu at Ubuseff havde sagt — og alle Eens øvrige Venner og bekendte for den Sags Skyld ogsaa —: at der manglede baade alle Reserve-Maskindele og Kul og Ammunition paa disse arme Fartøjer! Og at Materiellet var umuligt og ubrugeligt! Affaldsstaal og halvgammelt Jærnkram det Hele! Kæ! Ok Gud ja: næ, der var saavist ikke een af disse hemmeligt bedærvede Skuder der bare vilde naa saa vidt som rundt om Afrika! Naturligvis! Selve Stoffet, hvoraf Skibene var byggede, stod selvfølgelig fuldt ud paa Højde med det gemene og usødygtige Mandskab der dannede Besætningen! Utvivlsomt! Kæhæ! For saa vidt var det altsaa ikke Harmoni og Samstemmen det skortede paa! Vist ej! Een efter een vilde alle disse forrykte Plimsollere simpelthen gaa nedenom og hjem, alle uden Undtagelse, og Mandskabet sammen med dem! Disse neroniske Lyst-Fartøjer, disse Døds-Sejlere, der alle som Een vilde skilles ad og plumpe stumpeviis tilbunds, i den første den bedste Storm og Havgang ...

Luschinskij rejste sig med et Sæt op fra Bænken, stak den venstre Haand ned i sin Vestelomme, gik

Digitized by Google

langsomt og duvende i Knæene hen til Lønningen, lænede Albuerne derimod, støttede Hagen paa sine Knoer og gav sig af al Magt til at stirre ud — som om det betød en uoverskuelig Mængde for ham, at faa nogle nye Indtryk at beskæftige sig med, i Stedet for alle disse mumificerede Tanker derhjemmefra.

Vandet var hastigt og sort — som noget blankt og utaalsomt Metal. Eller som en Slags iskold og altopløsende Regn-Nat.

Der saa's en Handelsdamper, fjærnt borte; det var som om den stod stille i et Centrum. Den var saa lang som det yderste Led paa en Tommelfinger, at se til. Bagved den laa der en udtværet, bred Røgstribe ovenover Horisonten: det lignede et mørkebrunt, storkornet Pulver der var drysset ud i Luften —: Hvor kom det Skib mon fra, og hvor skulde det hen? Var der mange Passagerer ombord? Forretningsfolk, der skulde ud med deres Prøvekasser; Lyst-Rejsende, med Kikkert over Maven; unge, evindeligt sammen-armede Ægtepar? Og enlige Mandfolk, der hele Tiden stod ude i Forstavnen for derved at skynde sig specielt hjemad til deres søde Damer! Hvad? Haha! Hjem til alle de hvide Arme og til Mundene der ligefrem rystede af Længsel, ikke sandt!

Han skød Overlæben frem, drejede sit røde Skæg mellem to Fingre og mærkede den bitre, puddertørre Lugt der sad deri efter Cigaretterne. Han huskede med eet paa Eudoxia der elskede den Duft i hans Haar, og som saa tidt løftede hans Knebelsbart i Vejret for ogsaa at se lidt paa hans virkelige,

Digitized by Google

egne Mund — sagde hun. Oh, javel, Eudoxia! Naturligvis var hun ikke staaet op endnu, paa denne Urtid af Formiddagen; hun laa i sin smalle, hvidlakerede Arve-Tremmeseng, med sit store, kridhvide Bryst fremme over Kanten af det lyseblaa Silketæppe! Vist gjorde hun saa! Hun sov selvfølgelig endnu! Men naar hun vaagnede om et Par Timer, saa vilde hun øjeblikkelig give sig til at regne ud paany, hvornaar mon hendes uforanderlige Peter Romanowitsch kom hjem til hende igen —: om fire Maaneder, om fem, seks, eller maaske først om syv!

Ak ja — tænkte han videre, stadig stirrende ud efter Damperen, der kun var kvart saa stor nu og næsten ikke kunde ses mere, som var den med eet begyndt at synke tilbunds imens han havde staaet her —: Ja, Herren vide hvad Tid man arriverede tilbage igen, baade til Eudoxia og til hele det øvrige Sanct Petersburg! Til Venner og bekendte — og til hendes runde Skuldre og hendes hvide, hede og alligevel kølige Hud! Hvis man da, ehe, overhovedet, idet hele taget vilde være blandt de faa og heldige der slap hjem igen! Evindeligt aldrig skulde hun se ham mere, havde hun selv sagt den sidste Dag derhjemme: muligvis i en Art Forudseenhed, ikke sandt! Hvem kunde sige? Den Slags Kvinder var tidt ligesom nærmere i Midten af baade Fortid og Fremtid! Rimeligvis var hendes Ord simpelthen en Profeti, et gudsendt Varsel, et Døds-Tegn ...

Peter Romanowitsch bøjede med et Ryk sin Nakke bagover og skyndte sig at give sig til at se efter nogle Maager der blev ved at skrige —: de holdt sig i Solen, de livsalige Dyr! De steg og sank som

Digitized by Google

hvide Papirstykker i det høje Vejr! I denne blaa Luft der var iskold af Fart og af Ubrugthed — som om det var et aldrig før benyttet Verdensrum man var kommet ind i! Vilde de mon blive ved at følge med Skibet, de Fugle, saadan som de havde gjort indtil nu, sultne og tiggende? Vilde de svæve mèd, Dag efter Dag? Maaned efter Maaned? Graadige og velfodrede fra Døgn til Døgn? Lige over til Port Arthùr og de fjærne Vande dèr? Til Admiral Togo der sejlede omkring derovre, mindst ligesaa forslugen som Maagerne her, ventende paa at komme til at æde baade dem og hele denne altfor velanrettede Armada, med saavel Mandskab som Offi....

Luschinskij gjorde omkring, gik tilbage til sin Bænk, knappende sin Frakke fra øverst til nederst, og satte sig, med Benene langt ud fra sig.

Jaha! Denne umenneskelige — og altsaa forsaavidt guddommelige — Idé af Herr Gregorow, at forlange at han skulde være tilstede ved denne Part af Undervisningen! Denne Zelot af en Skibs-Chef, der tillod sig at optræde som en Søjlehelgen af Flid ovenpaa andre Folks Ben og Hovedskal! Hæ!

Han saa' langsommeligt rundt til Matroserne.

De sad, med Fødderne inde under sig, i en Klynge paa Dækket, imens Premierløjtnant Klado af Marinen viste dem Modeller —: enten af de brede Kampskibe der saa' ud som femtesals Huse hvor Etagerne blev kortere, smallere og lavere opefter, indtil de endte i Mersenes cirkeldannede Balkoner; eller af de skarpe og slanke Krydsere, der omtrent lignede Rageknive naar man saa' dem forfra.

Luschinskij maatte ligesom knibe sig selv i Øj-

Digitized by Google

nene, inde fra, for ikke at falde for Alvor i Søvn over disse milelange Foredrag om Kompas og Vindrose; om hundrede fordømte Slagser Lanterne-Føring der selvfølgelig hver betød sit; om djævelske Snese af højst forskellige Sirene-Signaler — udelukkende skabte til Forveksling og Katastrofe for enhversomhelst; om fjottede Bøjers og Vageres hasarderede Betydninger —: altsammen saa indviklet og kompliceret, min Salighed, saa man følte sig overbevist om aldrig at ville kunne slippe ind i selv den rummeligste og ufarligste Havn i Verden, uden at støde paa et eller andet og drukne, lige inden man kom i Sikkerhed! Hvad!

Fra Ende til anden var det Hele, kort sagt, til at blive rundtosset, svimmel og ør af! Som lavet til Sove-Medicin for aarvaagne Hjærner, ikke sandt! Vist saa .. Hvad ... Ak Gud ja! .... Javist: Nord Nord Vest til Vest, og Nord Nord Vest til Nord .. Nord Nord Vest til ... Nord Nord Vest ....

Peter Romanowitsch døsede irriteret hen i en anstrængende og arrig Halv-Slummer. Foer op hvert Øjeblik, ved at nikke med Hovedet saa han drømte at han tabte det. Gabede endnu en Gang, saa han blev ligesom aldeles lufttom og kraftesløs indvendig; og hvislede derpaa Begyndelsen til en uendeligt lang og besk Ed over Herr Gregorow og over hundrede andre rare Ting. Han prøvede et Par Minutter paa at spile sit Ansigt og sin Hjærne op til virkelig at lytte efter Klados Syvmile-Røst — der ligesom delikaterede sig, det langtrukne Dyr, med hvert eneste Ord der gik fra ham — men segnede straks efter igen over i trekvart Søvn og vaagnede

Digitized by Google

saa paany —: med et Ryk, som gjorde ondt helt om i Skuldermusklerne — og med Hovedskallen durende, som var der sket en Ulykke derinde, i de Sekunder han havde sovet .....

Paa denne fornærmende Maade blev det — et Par Dage efter, syntes man — langt om længe efterhaanden Middag. Og i samme Nu, hvor man lige akkurat havde faaet Maden og en eneste Cigaret ned i Halsen, saa begyndte naturligvis Kanoneksercitsen: javist, Gregorow havde fuldkommen Ret, han plejede aldeles ikke at spilde Minutterne!

Altsaa straks efter Middag skulde man til at ase med Skydeøvelser — oven i Købet helst uden at skyde, for der skulde spares paa det røgsvage Krudt, paa Projektiler, paa Skytsrørene og paa alt muligt i denne Verden — undtagen paa Eens Tid og Kræfter, selvfølgelig! —

En Smule lumpen Afveksling var det jo de Dage, hvor Skibet skulde forsynes med Brændsel fra Kuldamperne der fulgte, som en Skare sorte Svin, i Hælene paa Eskadren; Kullene blev hentet i Barkasserne og langede ned til Rummene, Pose for Pose — eller der blev spændt lange Staaltraadstove fra Panserskibet agterud til Kulbaaden og saa gled Sækkene hen over Vandfladen, fra Fartøj til Fartøj, som nogle uhyre, støvosende, graa Insekter. Skibet kom til at se ud, som var det sejlet lige ind i et tilrøget Spindelvæv. Mandskabet havde tilsidst faaet sorte, stribede Slør over Ansigterne, saa deres Øjne saa' hvidere ud end ellers. Officererne maatte, midt i det hele, galende af Arrigskab, fare ned i Lukaferne, flænge Tøjet — der stank surt og tørt af Støvet —

Digitized by Google

af sig, skynde sig ind under Douchen og saa tage en ny Uniform paa.

Naar saa Kullene endelig var bragt ombord og ruslet paa Plads i deres Bunkere, og Skuden havde faaet et Styrtebad til Rensning, fra Top til Taa — saa var Klokken bleven omkring fire og Øvelseslisten angav, at nu skulde der være Læsning med Mandskabet.

Luschinskij maatte altsaa ned paa Batteriet — der næsten lignede en stor, lav Sal, en bred og dyb Gang i et Teater: med sine Luger, Lemme og smalle, sorte Jærnstiger; med de runde Bærepiller her og der; og langs den bagbords Væg de trende 7,5-Centimeters Hurtigskydende, der stod komplicerede paa deres massive, graa Staal-Affutager, med Rør og Bundstykke omsvøbt af det grove Lærredsovertræk — som besynderligt formede, endnu umalede Sætstykker.

Blæsten foer sagte fløjtende ind, nu og da.

Travlheden fra andre Rum stolprede frem og tilbage over Loftet, dundrede pludselig i Gulvet.

Peter Romanowitsch gik, tyggende med Underkæben, med rynkede Bryn, op og ned ad de smalle Planker i et Par forunderligt uendelige Timer, og skulde belære alle disse Æsler om Skytsets Indretning: om Navn, Plads og Anvendelse paa hver eneste Skrue eller Lunstik og hver enkelt lille bitte Stift eller Stoppeknast paa Kanonerne; om de forskellige Sorter af Krudt og om de Arter af Projektiler der blev brugt. Eller det var om, hvordan Befalingsmændenes Skulderstropper og Distinktioner ser ud; eller hvordan man skal tiltale hver enkelt af Officersgraderne, og hvad Honnør de skal have —:

Digitized by Google

„En Kommandør, altsaa — —“ — sagde han og standsede et Minut i sin Marche; han stirrede omkring til Folkene; de sad paa Kister eller Bænke, med halvaabne Munde, med Fingrene paa den ene Haand borede ned i Gymnastikskoene, mellem Hæl og Bagkappe; eller de havde Næverne foldede i Skødet, som Børn i Kirke, de Bønderøg! Og allesammen fulgte de ham, Skridt for Skridt, med deres Drengeøjne paa Vagt — for at kunne lytte baglænds efter den sidste Sætning han havde sagt, hvis hans Blik skulde synes at finde Vej til dem.

Peter Romanowitsch valgte altid et Ansigt der ikke gav altfor meget Haab om et rigtigt Svar: for, dels var der utvivlsomt flest af den Slags Fjæs, saa det var mindst Ulejlighed at finde dèm! Dels var det ogsaa en bedre Øvelse for Folkene hvergang der blev svaret forkert — og endelig var saadan en Fejl jo altid en Anledning til at skælde ud og saaledes faa sit Hjærte lettet ved Ligefremhed —:

„Hvormange Snore har altsaa en Kommandør om Ærmet, lille 47?“ — spurgte han tilsidst.

Og naar 47 saa svarede galt — og det gjorde han jo selvfølgelig altid, den uudsigelige Drønnert! — saa blev Luschinskij, paa Trods af sine Principper om den pædagogiske Værdi af de forkerte Besvarelser, pludselig tyk og hed i Halsen, uden selv at vide hvorfor —:

„For Satan!“ — skreg han og saa' omkring sig, drejende sit Hovede med nogle korte Ryk i Nakken — „Dy Jer nu lidt! Tag Jer i Agt! Eller I skal, Pokker hente mig, snart faa noget ganske andet at vide, paa denne bemøjede Armada!

Digitized by Google

Forstaar I!?" —

I det hele taget var der sket det mærkelige i ham, at lige fra den Dag han satte Foden ombord — eller maaske allerede for endnu længere Tid tilbage, imens De Herrer Alvidende hylede op om Eskadren i deres Klatpapirer —: lige fra den Stund havde han faaet forbløffende nemt til at blive bullen og halvkvalt etsteds nede i Lungerne eller ved Struben. Engang imellem kunde han reverenter talt flyve op, over slet ingen Ting; han raste som en Flagellant-Epidemi imellem Matroserne — og bagefter hvert eneste Anfald undrede han sig selv derover.

Maaske var det bare alle de hundrede fremmede Lyde i Skibet — tænkte han saa — der, indtil man blev vant til dem, gjorde Eens Nerver ondsindede og eksploderende: alle disse Staalklange, Maskin-Suk, Bølge-Skvalp og Skruebulderet —: al denne ubegribelige Tumlen og Bumlen rundt omkring fra, der hobede sig op inde i Hovedet paa Een, og endte med at gøre Een aldeles hultertilbulter og saa brandfarlig som et Pulterkammer, ikke sandt!

Eller var det muligvis alt det meget Arbejde — og den altfor ringe Søvn?

Eller kanske fordi de menige var i den Grad forvildede og forfjamskede —: som var der et eller andet ombord, som de i al Hemmelighed følte sig brøstholdne over?

Eller .... ja, Fanden maatte for Resten vide, hvad det kunde være der gjorde ham saa opfusende: for rigtig Tid til at granske Sagen igennem fik han aldrig selv! (Og Gud være forøvrigt lovet for dèt!

Digitized by Google

Hvad! Havde jeg nær sagt! Haha!) —: Nej, ingensinde fik man bare et eneste Minut til intim Afbenyttelse og til en Undersøgelse af de deraf uvægerligt følgende personlige Skrupler! Aldrig nogensinde! Thi i samme Nu, hvor Eftermiddagsøvelsen var forbi, maatte man skynde sig ned i sit Lukaf, for at forberede sig til næste Dags Læsning: Peter Romanowitsch gjorde Notitser og Udkast, tegnede Planer og Billeder, tværede sine Lommebøger fulde af Blyantsopskrifter, altsammen fordi der manglede baade det ene og det andet i Skibets Arkiver, vedrørende Undervisning og Belæring. Eller han maatte have Overbaadsmand Rurik ind til sig, skænke ham en Snaps Whisky og stikke ham en Haandfuld Cigaretter, for at faa Oplysninger om alt muligt angaaende de maritime Ting.

Og evig og evindelig var Skipper Gregorow, denne forældede Myre, paa Færde: ilende rundt paa Skuden for at holde Arbejdsiveren vedlige. Han stod pludselig — næsten uden at man vidste hvor han kom fra — midt inde ved Undervisningen og lyttede efter Officerernes Ord, nikkende bifaldende med sit lange Ansigt. Saa trak han Lærerne tilside, saa snart de havde talt ud —:

„Det glæder mig! De har en overordentlig anskuelig og smuk Maade at undervise Folkene paa!“ — raabte han højt — „Saa meget des mere fornøjer det mig, som Admiral Roschdjèstwenskij netop har paalagt os Skibschefer, at drive *endnu stærkere paa* med Uddannelsen!“ — saa smilede han paa een Gang og bøjede sig nærmere, som vilde han antyde

Digitized by Google

at nu var han skam ved at begaa en Indiskretion, af ren og skær Taknemlighed mod den Løjtnant han talte med i Øjeblikket —:

„Admiralen lod endogsaa skinne igennem, kan jeg betro Dem, at han agtede at foretage meget hyppige Inspektioner paa hvert eneste Skib! Maaske har vi ham ombord hos os *en af de første Dage* — muligvis allerede i Morgen, ikke sandt?

Og for Resten!" — føjede han til og blev endnu en Grad mere indiskret i Ansigtet; han snørede sin Mund sammen til ingenting, trak Brynene i Vejret, pegede Nord paa med sine Glacéhandsker og nikkede, fuld af Varsler i Øjnene —: „husk paa: vi veed aldrig *naar* vi træffer paa Fjenden!

Ikke for dèt: selvfølgelig er det rimeligvis ikke andet end civilt Snak, forstaar De, Herr Premierløjtnant: disse advarende Fredensborg-Rygter om mistænkelige Fartøjer der *skal være blevne* sete i Nordsøen. Haha. Efter al menneskelig og strategisk Sandsynlighed —: kun u-faglig og borgerlig Sladder! Utvivlsomt!

Men, i og for sig, paa den anden Side: naturligvis skal man ingensinde forsværge nogetsomhelst, hverken Løgn eller Sandhed — i Krigstide, og navnlig naar det er Japanere man staar overfor! Begriber De! Endogsaa vores høje Chef, Eksellencen Herr Admiral Roschdjèstwenskij, synes jo at mene noget lignende — har De nok bemærket!

Og — i alle Tilfælde — glem ikke: hvad man *har* faaet lært sit Mandskab, det kan ingensomhelst Modstander nogensinde tage fra Een igen, vel?

Digitized by Google

Altsaa gælder det om at hænge endnu *dobbelt saa meget i*, med Tjenesten!

Eller har jeg ikke uomstridelig Ret?" — saa lo Kommandøren ganske sagte, som om han allerede nu triumferede tredobbelt paa sine Officerers Vegne —: først over den Beundring som de visselig vilde aftvinge Admiralen ved hans Inspiceringer; dernæst over det næsten tragikomiske, i disse venskabelige Kilder der svulmede og rislede over, saa de var nær ved at drukne hele Armadaen med deres Gengangerskibe og andre Hollændere — af bare Omhu og Aarvaagenhed; og endelig over det uhyre Nederlag som vilde blive de smaa Nipponeseres eneste Resultat af et eventuelt Angreb paa en saa storslagent vel-indøvet, en saa formidabelt velbelært Eskadre som denne!

Og derefter vandrede Herr Gregorow bort — for at hviske det samme, smidske det samme og tiske det samme til Een efter Een af alle de andre Lærere!

Men Luschinskij stod tilbage, stirrende efter ham — og mærkede selv, at han pludselig havde faaet ligesom et kortere Aandedræt end ellers: hvad Pokker, æhæ, denne Slider til Gregorow, der truede Een baade med Admiralen og med de smaa Gule! Chefen troede nok, at han — bare ved rigtig tydeligt at lade som om han blot spøgede — for Alvor kunde binde sine Officerer alt muligt paa Frakken! Virkelig rent ud utroligt: at diske op med saadan en Dynge Rygtevrøvl, der straks efter afslørede sig som naive Paaskud til at hælde Een over med endnu mere Tjeneste end man havde i Forvejen! Kæ! Sikken en Frækhed!

Digitized by Google

Eller — — hvem kunde forøvrigt vide —: skulde det mon netop være Herr Gregorows Mening at antyde, at der virkelig var noget om dette her, med disse mystiske Skibe? Hvad? Baade i Aviserne og nede i Messen blev der jo, i og for sig, sagt baade det ene og det andet! Og nu disse to Dampere, som Eskadren havde haft gaaende i Forvejen for sig, de sidste Par Dage —: og som slæbte en Ankerkæde imellem sig, for at rense Farvandet for *tilfældige* Miner, saaledes som Dagsbefalingen i Gaar forklarede saa beroligende. Javist! Skulde man faktisk komme til at træffe Togo's graa Sejr-Armada heroppe, i disse Himmelstrøg? Allerede nu? Og med disse Folk, der bogstavelig talt endnu ikke havde Anelse om hvad det var at affyre en Kanon? Umuligt, selvfølgelig! Bavl, det Hele! Naturligvis! Bare Snedighed fra Ende til anden, baade fra Admiralens og fra Gregorows Side: Krigslist, for at lokke Alverden til at lægge ogsaa deres aller-allersidste Kræfter i denne fordømte Sparebøsse! Hæ! Egentlig en ganske kostelige Idé! Min Salighed! Et glimrende Paafund! Hvad! Hahaha! ...

Men endnu imens Luschinskij stod, med Nakken bagover, og morede sig hjærtefuldt over dette Stratagem — saa følte han, med eet, uden at ane Grunden dertil, paany denne bulne Fornemmelse oppe ved Halsen —: som var hans Spiserør bleven til et Knudetov, hvoropad en hel Mængde modbydelige Indvendigheder prøvede paa at naa frem igennem Munden paa ham.

Han skyndte sig at rive med Fingrene i sin Flip,

Digitized by Google

rullede med Øjnene, stampede i Dækket, gav menig 83 to Dages Arrest, og skældte derefter hele Resten af sit Mandskab grundigt ud — for at faa Luften fri, baade udenfor sig og indvendigt.

Digitized by Google

II.

Alle disse afvekslingsfulde Omstændigheder tilsammen bevirkede jo, at Luschinskij allerede havde været næsten en hel Uge ombord, uden egentlig endnu at have mærket synderligt til at der var gaaet saa rum en Tid siden Afrejsen.

For, omkring Klokken seks om Aftenen, naar Arbejdet for den Dag langt om længe var forbi, naaede han blot med Nød og Næppe at faa sig klædt om i en lidt ordentlig Uniform, og straks efter kom Hovmesteren, stak sit kridblege Ansigt med den blaa Næse ind ad Lukafdøren, og meldte at Middagsbordet var dækket, Deres Velbaarenhed! —

Efter at de havde spist, sad Officererne jo ganske vist samlet en Timestid eller to dernede i Messen og drak et Glas Whisky og Soda, eller en tør Madeira, ovenpaa de mange Retter. Men de var trætte eller søvnige, de var Vejr-mødige og Havluft-medtagne — eller hvad der nu var i Vejen med dem —:

Premierløjtnant Simoff hang ihvertfald altid henne ved Flyglet og spillede sine franske Aubader med to Fingre, men var for mat i Halsen til at kunne synge. Og de andre flød rundt ved det lange Bord, hvor Sølvopsatsen blev krystalhvid i det elektriske

Digitized by Google

Lys; de vippede paa Stolene, uden at tale synderligt, og med Øjnene nogle Dagsrejser borte. De havde vel hver sit, tænkte Luschinskij; og saa huskede han selv en Smule paa den stivtliggende Eksellence, eller paa Eudoxia som han burde skrive Brev til! Jaja, sagde han sagte, sukkede lidt og stirrede efter Cigaretrøgen der gik i mælkede Skyer op og ned.

Saa løftede Chefen sin Pokal, saa' paa hver enkelt med sine alvorlige og blege Øjne —:

„Tak for idag, mine Herrer!" — sagde han og stak sine tynde Læber ned i Glasset, som en Fluesnabel — „Jeg minder Dem om, at jeg vil sætte Pris paa, for Tiden, at De ikke sidder for længe oppe. Den Hvile man *har* faaet, kan ingensomhelst tage fra os!

Klokken tolv præcise melder De mig altsaa, at her er lukket og slukket i Messen, Kaptajn Trutzkoï! —

Under Forhold som disse spiller det jo en Rolle at være frisk og kampberedt fra Time til Time, mine kære Herrer!" — føjede han til og nikkede, imens han rejste sig og gik ind til sine Rum.

Og allerede fem Minutter efter — blot ventende saa længe, at de med et Skin af Ret kunde lade, som om nu havde de da haft Stunder nok til at fryde sig over at være alene indbyrdes, uden Gregorow — begyndte de andre at skilles. Simoff var sovet ind, med alle ti Fingre spilede ud over de hvidgule Tangenter. Han gav et lille Raab fra sig, idet han blev vækket; men straks efter lo han, slog ud med Hænderne og sagde nom de dieu, hvor han havde drømt afskyeligt! — De ældre Premierløjtnanter stod henne

Digitized by Google

ved Døren, gabende ustandseligt, men var en evig Tid om at sige Godnat: som om de baade vilde tilkøjs og alligevel ikke havde rigtig Lyst til at blive alene.

Men tilsidst naaede man da til sine Lukafer; imens Luschinskij klædte sig af, bestemte han hver Aften at nu vilde han ligge og tænke over en Epistel til Eudoxia. Vist vilde han saa, det var ligefrem syndigt at han ikke forlængst havde sendt hende baade Bud og Svar!

Men naturligvis naaede han aldrig mere end lige akkurat at bringe Hovedet i Sikkerhed paa Puden, saa sov han.

Skammeligt var det imidlertid at han altid faldt saadan sammen, for nu havde han allerede faaet ikke mindre end to Breve fra Eudoxia. Begge var det tilmed Vievands-besprængte Helgenbilleder — indsvøbt i højrøde Konvolutter, med Udskrift besørget af den fordums Oppasser Doruschko der var en lærd Mand; men bag paa Kortene havde hun egenhændigt, med sin Øjen-Tusch, malet nogle smaa Figurer — omtrent som Stoleben, Cirkler og skæve Firkanter —: Tegninger der, seet hver for sig, betød frimodige Kærlighedserklæringer, og tilsammentaget skulde udtrykke Dybden af hendes Længsel efter ham.

Eudoxia kunde nemlig ikke skrive; hendes Mor havde saa tidt sagt, fortalte hun, at alle de gode Mennesker som hùn havde kendt, de kunde — saa sandt hjælpe os Gud — aldeles ikke præstere Skrift; og hendes Mors Liv beviste ogsaa at hun havde haft Ret i den Paastand, plejede Eudoxia at føje til: for

Digitized by Google

hun selv havde da ingensinde set skrevne Ting uden at de enten var Regninger, Opsigelser, Stævninger eller andre onde Sager. Derfor havde hun aldrig villet lære det ugudelige Kradseri, der ovenikøbet svinede Eens Fingre, Frisérkaabe og Tungespids saa nederdrægtigt til! —

Javist saa! To dejlige Iconer havde Peter Romanowitsch faaet fra hende: eet af Jomfruens brændende Moderhjærte og eet af den hellige Georg med Lansen — saa det var rent galt og forfærdeligt, at han endnu ikke havde svaret hende. Men det var jo selvfølgelig Gregorows Skyld, dette Perpetuum mobile, der ganske simpelt led af Arbejds-Delirium — baade paa egne og andres Vegne!

Og først da der var gaaet omtrent en Uge siden Eskadren forlod Libaus Havn, formede Sagernes Tilstand sig, pludselig og mærkeligt, saaledes at Luschinskij en Aften fik rundelig Stunder — i alle Tilfælde hvad Tjenesten angik — til at kunne skrive til Eudoxia.

I Magsvejr og al anden udvendig Tilforladelighed var de tredive Skibe jo sejlet over Østersøen; de havde drevet et Par Døgnstid hen, nede ved et Sted der nok hed Smaalandshavet, og i Solskin stod de derpaa, under dansk Konvoy — rystende Luften om sig med en Sitren af ustandselige Spørgsmaal, Svar og Ordrer fra den traadløse Telegraf — op igennem Store-Bælt.

Vandet var majolika-blaat og riflet; til begge Sider laa Øerne og saa's som nogle lange, gyldne og dunkle Taagebanker. —

Indtil dette Øjeblik var, med andre Ord, alting

Digitized by Google

gaaet nøjagtig som det skulde — i det mindste udadtil!

Men den Aften, hvor de havde passeret Skagen, skete Omslaget —:

Armadaen gik, som en Skare lurende Hajer, frem i Mørket, med det fosforescerende Kølvand som en Rygfinne-Stribe efter sig — og ved Titiden gav Kommandør Gregorow Ordre til, med femten Minutters Varsel, at samtlige Skibets Officerer og Officianter skulde møde nede i Messen.

Dèr stod de saa, fyldende al Pladsen mellem Bordet og Væggene; de stak Hovederne sammen, rykkede hinanden i Ærmerne og blev ved at spørge gensidigt, hvad Fanden der var Meningen! Var det en Nat-Manøvre der forestod? Eller havde Herr Gregorow muligvis i Sinde at ville skænke Champagne over dem allesammen, haha? Eller ....

Saa kom Chefen ind fra sit Kontor, viftende med et Stykke Papir. Kaptajn Trutzkoï kommanderede „Ret!" med sin fineste Obo-Røst, Officererne skrabede Hælene til sig, og Gregorow hilste med fire Fingre imens Trutzkoï meldte ham, at alle var tilstede.

„Jeg takker Dem!" — svarede Kommandøren. Han stillede sig op ved Bordenden, løftede sin Overlæbe, slog pludselig ud med begge Armene og meddelte — hakkende i Ordene, som om han selv ikke rigtig hverken forstod eller kunde billige hvad han havde at sige —: at i Følge denne Dagsbefaling, som han havde her i Haanden, æh, og som var bleven gnistret hid til ham, fra Admiralskibet, for en halv Time siden, De Herrer: i Overensstemmelse

Digitized by Google

med den skulde den ganske Eskadre intet mindre end holdes rede til Kamp, under hele Sejladsen gennem den engelske Kanal, kæhæ —:

„Forstaar De, mine Herrer Kammerater: det er altsaa, aabenbart, *ene og alene* disse mistænkelige Fartøjer — der siges at skulle være blevne seete her eller der, Guderne maa vide af hvem — som er Skyld i hele denne Historie!

Og jeg tror derfor næppe, at selv den mest civile og uvidende Avisreporter vilde kunne forlange *endnu mere* end dette her af os, i Retning af Forsigtighed! Vel?

Eller hvad mener Dè, kæhæ: er det ikke fornøjeligt? Hvad! Haha!?" — tilføjede Gregorow, paa een Gang hvid i Ansigtet, med blaa Poser nedenfor Øjnene, og missende mod Lyset fra de elektriske Lamper der hang lige foran ham; han saa' til højre og venstre og gav sig saa til at le sagte, rystende i Skuldrene, og ligesom med Pinde ud af Blikkene.

Derefter trak han imidlertid igen Mundvigene til sig og forkyndte, at han havde opfattet Admiralens Ordre angaaende klart Skib paa følgende Maade —: at den ene Halvdel ad Gangen af Befalingsmænd og menige skulde holde sig fuldt paaklædte, imens de andre gik tilkøjs og slumrede — men maatte forøvrigt gærne tilbringe Vaage-Tiden nede i deres Lukafer eller Belægningsstuer.

„Jeg ønsker derfor!" — sagde Gregorow tilsidst, løftede sit Ansigt, og satte med eet sine Knoer i Bordet — „jeg beder De Herrer, der skal overtage Vagten fra Klokken to Slet, om at begive Dem til Ro med det samme!

Digitized by Google

Mig vil De, Natten igennem, kunne træffe i mit Kontor!" —

Som Følge af alt dette lagde Luschinskij — der hørte til første Hold — straks da han kom ned til sit Rum, sit Uhr og et Ark Skrivepapir frem paa Mahognibordet; han lo stilfærdigt og gned sig i Hænderne over, at denne vittige og mystiske Historie endelig skaffede ham den Ekstra-Fritid der aabenbart var nødvendig for at faa digtet dette Brev til Eudoxia!

Han tændte sig en Cigaret og borede sig fast i det trekantede Hjørne mellem den brune Plüschessofa og Lukafets Sider.

Inde fra Kahytten bagved hørte han det dybe Aandedræt fra Sekondløjtnant Weronoff, der var blandt dem der skulde have anden Vagt og derfor sov nu.

Skæret fra Lampetten, der sad i en gul, smeddet Messingarm ud fra Væggen, fik Maanestenen som Luschinskij havde i Lillefinger-Ringen, til at ligne et Stykke blegrød og blank Kvindehud, eller en af Eudoxia's silkelysende Negle.

Peter Romanowitsch vilde saa til at gøre sig klart, hvad han i øvrigt skulde skrive til hende, udover Helbreds-Bulletiner og Længsels-Demonstrationer —: Doruschko skulde jo læse Brevet op derhjemme, saa Meningen i det hele maatte sandelig svøbes vel ind, ikke sandt!

Selvfølgelig burde han begynde med at fortælle hende om, hvordan Czaren havde besteget Løbebroen paa „Knjas Ssuwarow" og velsignede Flaaden, i Reval; og om Afrejsen fra Libau; hvordan

Digitized by Google

han selv stod oppe paa den agterste Kommandobro og stirrede ind mod Land, som om — ja, ganske som om hùn havde været derinde, hans lille og elskede og liv-smækre Eudoxia!

Og han maatte berette om Eskadren selv; alle de store Skibe der fraadsede sig Vej gennem de Titusinder af Werst, langt bort fra Sanct Petersburg og fra hendes skumhvide Vugge-Barm, helt over til den stik modsatte Side af Verden! Om de rare og sammenholdende Kammerater — der for Resten nu og da kunde være mærkeligt tunge og langsomme, allesammen, eller til andre Tider besynderligt hastige i det, underligt nok, hvad?

Javel; og for rigtig at vise hende, hvor alvorlig en Sag det hele var — og som en Undskyldning for at der var gaaet saa lang Tid inden hun fik dette første Brev — og ogsaa for at sætte en Smule Farve og Dramatik paa Beretningen, min sandten —: saa vilde han fortælle hende, at der blev saamænd ogsaa talt om, at maaske kunde man endnu hèroppe, i disse nordiske Vande, min Ven, træffe paa japanske Sø-Miner og japanske Torpedoer! Vist kunde man saa: og derfor sejlede man heller ikke eet eneste Fjed fremad i de sidste Dage, uden at Havet først var bleven gennemslæbt af en Ankerkæde, hængende i Bue ned imellem de to dertil lejede Koffardidampere der gik foran Tæerne paa hele vores Armada, hvad siger du til dèt!

Jaja, og saa haandgribeligt tegnede alt dette her til at blive, at man endogsaa nu i Aften, i Nat mens han skrev, havde faaet Ordre til halvvejs at holde klart Skib, beredt paa at tage imod Angreb .....

Digitized by Google

Men samtidig med at Luschinskij bestemte sig til at skrive om alle disse Ting, sivede der — ud af hver eneste af dem — en hel Hoben Smaatræk, som han ikke før havde lagt rigtig Mærke til. Bagateller som han, i og for sig, ganske vist nok havde baade set og hørt, hvergang en af dem var foregaaet, men som paa en eller anden ubegribelig Maade var blevne holdt nede i ham indtil dette Øjeblik — gemte eller glemte under al hans Travlhed, under alt det uvante der omgav ham, under det uafladelige Arbejde der ikke havde levnet ham nogensomhelst Stunder til at tænke sig om —:

Betoninger og Ord huskede han efterhaanden, som hidtil aldeles ikke havde betydet noget for ham, men som nu hvor de hobede sig til Bunke, ligesom svulmede op — sugede Vægt til sig fra hinanden — formerede sig indbyrdes i mængdevis — fyldte ham helt og holdent ....:

Der var nu allerførst den Aften, for en Ugestid siden, hvor Flaaden havde lettet Anker og var staaet tilsøs fra Libaus Rhed.

Luschinskij og en Del andre Officerer var gaaet agterud paa Kommando-Broen der spændte sig tværs over Dækket, lige ved den bageste Skorsten — som et langt Murer-Stillads af graamalet Jærn. Lyskasteren løftede sig op over dem, som en stor, sort Tromme paa en Stang; det drønede sagte i den, af Blæsten.

De stod allesammen, et Skridt eller to fra hinanden, og stirrede ind imod Staden. Vejret var gustent og klamt — en raa Luft, der ligesom virkede forkølende paa Nerverne og gjorde Een underligt frysagtig.

Digitized by Google

Søen var stille og tung.

Salutskuddene fra Kystbatterierne rullede som hule Dyrebrøl ud til dem, hen over Vandet; Glimtene lignede gule Tunger i den graa Røg.

Byen sank langsomt bort, lidt efter lidt —: som kunde man tænke sig, at den var bleven grundskudt ved Eskadrens Svar-Salutering, og nu var den ved at boble sig tilbunds ned i Havet.

Der var kun Topflagene paa de to høje Fyrtaarn tilbage: det saa' ud, et Minut, som signalerede de om Hjælp.

Saa blev ogsaa de borte.

Der var slet ikke mere at se. —

Men straks efter kom Aftenmørket op, nøjagtigt fra det Sted hvor Byen var forsvundet. Luschinskij trak sin Kappe sammen om sig. Røgen fra Skibsskorstenene gik hen over Hovedet paa ham; den lugtede bittert og skarpt. Lydene fra Maskinerne bevægede sig som dybe, urolige Slag frem og tilbage inde i Fartøjet; han mærkede dem ryste under Fødderne paa sig.

Der blev snakket halvhøjt mellem to ganske unge, glat-hagede Løjtnanter der stod i bar Figur henne tilvenstre; deres Ansigter saa' hvide ud i Dæmringen. Ellers var der ingen der talte. Luschinskij følte det paa eengang, som var der et eller andet i ham der var sunket bort samtidig med Byen, eller druknet med dén — og i Stedet for kom der nu noget andet, noget der fulgtes ind i ham sammen med Mørket og Kulden.

Han slog Kraven op om Ørene.

Saa saa' han rundt til de andre. De stod, ligesom

Digitized by Google

han selv, og stirrede ind imod Land: som om de pludselig havde faaet den Idé, allesammen, at det betød meget for dem at kunne huske nøje hvordan det hele havde set ud. Et Sekund blev han urolig inde bag sine Øjne, og syntes med eet at han var vist alligevel den eneste, der ikke var udelukkende glad og tilfreds over at nu var de da endelig undervejs, nu var de omsider paa de tusinde Miles Færd, dèrover hvor Togo og hans graa Armada ....

„Ja!" — var der paa eengang Een der sagde — med en sagte Stemme som Luschinskij, uden at vide hvorfor, følte som en indvendigtfra-kommende Kulde i Blodet; han løftede Hovedet, gik et Skridt nærmere hen til de andre, og vilde gærne sige noget.

Men i det samme slog Premierløjtnant Tscherikoff af Marinen sin Haand ned i Jærngelænderet saa det klirrede —:

„Hvad i al Verden!" — sagde han, drejede sit store, skæggede Ansigt fra højre til venstre og lo som et Haglvejr — „Nu ligger med andre Ord Fremtiden foran os, med Avancement og Hæder i sit Skød, mine Herrer!

Jeg gad vide, *hvis* Fantasier i dette Moment er skruet højest i Vejret!

Hvad — Weronoff?"

De lo allesammen — endnu mere storslagent end Tscherikoff havde gjort. Peter Romanowitsch fik en Fornemmelse af, at Søofficeren havde maaske gættet hans Tanker — han blev gloende i Kinderne, saa' stift hen paa Premierløjtnanten og var blandt dem der lo mest .....

Dette her kom Luschinskij altsaa til at huske paa,

Digitized by Google

nu mens han vilde gøre sig klar til at vide, hvad han skulde skrive til Eudoxia.

Men straks da han havde tænkt Historien til Ende, faldt det ham ind: at muligvis havde der dog ogsaa været andre, der i Virkeligheden havde baade ment og følt noget lignende som han, den Aften paa Kommandobroen! Selvfølgelig!

For det første: *hvorfor* skulde de i Grunden ikke have fornemmet, endogsaa netop det selvsamme som han!? Han havde jo alle Dage været fuldt saa rask en Soldat som dè — havde i det hele taget jo ikke i nogensomhelst Henseende været „udenfor" nogensinde!

Naa, og desuden var det jo simpelthen ogsaa baade *naturligt* og rimeligt at man var lidt lunken tilpas, naar man skulde ud paa saadan en Tur —: over til den anden Face af Jorden, over til de gule Sataner og deres snavsede Krigsførelse!?

Ja vist saa: allesammen havde de visselig været besynderligt til Mode! Ganske og nøjagtigt ligesom han! Den Ting var sikker nok!

Men: hvorfor i Guds Navn havde de saa skjult sig, alle uden Undtagelse!? Hvorfor havde han selv været ligefrem angst og bange for at Kammeraterne skulde kunne mærke noget paa ham? Hvorfor havde man ikke, ganske roligt, sagt til hinanden: Herre Jesus, javel, ak ja, nu flytter vi bort fra det ældgamle Land, og hvormange af os kommer vel tilbage igen!

Ja, i Sandhed, hvad Aarsag kunde der dog have været til at man gemte sig saadan for hverandre? Hvorfor havde man enten tiet bumstille med sin Be-

Digitized by Google

klemmelse — eller endog leet, paa Trods af den? Hvorfor?

Betød dèt maaske, til syvende og sidst, at der var noget endnu dybere bag ved —: at det, med andre Ord, aldeles ikke var nogen almindelig, nogen slet og ret Afskedsfølelse man havde haft dèr, paa Broen, imens Libau druknede lidt efter lidt, lige foran Øjnene paa dem!?

Var det muligvis noget, der hang sammen med de langsomme og stive Ansigter som Kammeraterne pludselig kunde sidde med, nu og da, nede i Messen?

Eller stod det i Forbindelse med dette Faktum, at man i Aften halvvejs ventede et Angreb —: allerede heroppe, ved Skagen, endnu Tusinder af Mile borte fra det Sted hvor man egentlig havde tænkt sig at Kampen først skulde begynde?

Var det, altsaa, i Virkeligheden slet ikke Farvel-Vemodighed — men derimod onde Anelser, bitre Drømme og beske Vissheder, dét der havde fyldt dem allesammen den Aften, mens de stirrede saa ivrigt efter deres Hjemland der sank i Havet og blev borte? Var det en Slags uafværgelige Forud-Fornemmelser, om et eller andet dunkelt og uhyre og uafvendeligt der truede dem allerede nu? Hvad? ....

Og da Peter Romanowitsch var naaet hertil, huskede han i det samme endnu nogle flere Smaating, som han havde hørt her eller der, af Kammeraterne — og som meget vel kunde tyde paa, at han havde virkelig fuldstændig Ret i at tænke sig, at de fleste af dem havde maaske endda haft langt værre Kramper og Sorger i Hjærtet end han selv —:

Digitized by Google

Der var for Eksempel i forgaars Aftes! Han havde pludselig rejst sig op, fra sin Sofaplads i Messen, spaserede et Par Gange frem og tilbage over det mørkeblaa Gulvtæppe — som om han ikke vidste hvad han selv vilde; og derefter gik han langsomt, alene, op ad Trappen og ud paa øverste Dæk —: enten det nu var for at ryge en Cigaret ude i Luft, eller bare for at se efter Lysene paa de andre Skibe i Eskadren!

I alle Tilfælde var der ligesom en utilpas og urolig Følelse inde i ham — det huskede han godt.

Himmel og Sø hang bælgsorte ovenpaa hinanden. Det blæste — som om Mørket kom løbende og rendte imod ham. Han trykkede Kasketten fast i Panden og bøjede Hovedet lidt forover.

Da han var kommen rundt om Pansertaarnet — der løftede sig op af Agterdækket som en stor, dunkel Halvkugle, sat paa et bredt, kort Rør — og vilde stille sig op paa Jærnstigen imellem de to Kanoner der stak ud af deres Aabninger i Taarnvæggen, saa opdagede han at den Plads var nok allerede optaget. Han skimtede en høj, mørk Skikkelse der stod derhenne, med sin venstre Arm hægtet om den ene Kanon, og røg paa en lang, sort Cigar; dens Glød lyste op et Sekund, og Luschinskij kunde se Mandens skarpe og skægløse Ansigt med den firkantede Hage: det var Premierløjtnant Starck af Marinen. Javel, tænkte Peter Romanowitsch —: ganske rigtigt, Starck var jo gaaet fra Messen et Øjeblik før han selv!

Fjærnt derbagved saa's Glimt af en rød Lanterne — som et Hul i den kulsorte Nat, ind til en eller anden Ildebrand.

Digitized by Google

„Sese! Ved Gud! Naa, her staar Dè, min kære Starck!“ — sagde Luschinskij, med en høj Stemme der skulde lyde forundret. Han stillede sig op paa Trinet, nedenunder det som den anden havde Fødderne paa, og lænede sin Ryg mod den højre Kanon.

Det var, som om man stod paa et Kirketaarn, eller paa en Udkigs-Stige der svajede en Smule i Vind og Skumring.

Skorstensrøgen gik forbi ham, højt oppe; den var dyb som Fløjl og havde en Mængde Ildprikker i; saadan maatte Skydningen ved et Natteangreb tage sig ud, tænkte Luschinskij.

Han havde en Fornemmelse af, baade at Starck maaske helst vilde være alene — og samtidig var han pludselig sikker paa, at han selv havde meget godt vidst at Premierløjtnanten var herude; netop derfor var han gaaet herop: for der var nemlig et eller andet han havde i Sinde at spørge ham om; noget der laa ham paa Hjærte; noget han gærne vilde høre et fagmæssigt Svar paa — helst under saadanne Forhold at han stod i Mørke, baade mens han spurgte og mens han hørte hvad den anden vilde svare. Men i Øjeblikket huskede han bare ikke, hvad dèt kunde være for en Sag.

Derfor lo han lidt og trak Vejret kraftigt, som om han fraadsede i Luften af al Magt —:

„Forstaar De!“ — sagde han — „Det er et Lykketræf, at man er kommen med paa dette Togt, kære Herre! Om det saa kun var for Friskhedens Skyld! Eller har jeg ikke Ret?“ — han prøvede at tie stille, for at give Starck Plads i Samtalen. Inderst

Digitized by Google

inde søgte han stadig at erindre, hvad det dog kunde være han vilde spørge ham om.

Saa blev Pavsen ham for lang —:

„Jeg kan høre!“ — føjede han til og lo paany — „at ogsaa De staar og suger Deres Lunger store. Javel.

Luften herude paa Søen er aldeles levende, saa saare man faar den ind i Munden. Den puster sig op, saa at sige, inde i Een. Man vokser af den. Ikke sandt?“

Starck nikkede ganske lidt; Cigaren, der sad i Ansigtet paa ham, lavede et Par smaa, røde Ildstreger i Mørket. Luschinskij rynkede Brynene; han fik et Sekund Lyst til at blive nærgaaende, over den andens Tavshed; men lod alligevel være —:

„Hør, Premierløjtnant! Fortæl mig en Ting!“ — sagde han, langsomt.

Og straks efter vidste han med eet, hvad det var han hele Tiden havde haft til Hensigt at spørge om. Han fik ovenikøbet en Fornemmelse af, at denne Opdagelse stammede vist fra, at Starck i Virkeligheden stod og tænkte netop paa den samme Sag! Han selv og Søofficeren havde altsaa — just fordi ingen af dem vilde være den der begyndte paa dette Emne — gennem selve deres Stumhed havde de, bogstavelig talt, gensidig fortalt hinanden dèt som de ikke vilde nævne med Ord! —: men hvilke Grunde kunde det mon være, der bevægede ogsaa Starck til ikke at ville tale om dette Tema, faldt det pludselig Peter Romanowitsch ind.

Derfor lo han højt og meget spøgefuldt —:

„Siig mig, kæreste!“ — ytrede han med en vit-

Digitized by Google

tig Røst og stirrede imens — vidende sig dækket af Nattesortheden, udelukkende trækkende Vejret nedenfor Bukselinningen — hen paa den andens Ansigt der saa's som en bleggraa Plet, svævende løst oppe i Mørket — „Fortæl mig, min ærede Premierløjtnant Starck: *hvornaar* mener De Herrer af Marinen saa, at vi kommer til at træffe vores allerhjærteligste Venner, de smaa Japanere!

Hvad?

Og hvor skal Slaget stande — tror De?

Hver siger *sit*, her ombord — derfor kunde det glæde mig at høre Dères, en velbevandret Fagmands, Formeninger!?

Haha!

Ikke sandt?

Hvad siger De?"

Starck ventede lidt med at svare; han tog derimod aabenbart et fuldt Drag af sin Cigar —: for hans Kasketskygge hoppede med eet frem af Dunkelheden, Undersiden af hans Næse viiste sig, lyserød; og Øjnene saa's sorte. Han lo — akkurat med den samme, omsvøbsrige Latter som Luschinskijs. Peter Romanowitsch blev en Ubetydelighed koldere i Lungerne derved —:

„Slaget!!" — sagde Søofficeren saa og blev ved at le — det lød ganske lidt hvislende, som om Munterheden passerede ene og alene ud imellem hans Overtænder. Han rystede dernæst Asken omstændeligt af sin Tobakspind ved gentagne Gange at slaa brat ud i Luften med den.

Under alle disse Pavser hørte Luschinskij pludselig den kogende Lyd af Skibets Vej i Havet bruse

Digitized by Google

sig herop: som var man kommen i Nærheden af et Vandfald, eller som styrtede der Bølger ind ad Fartøjets Side. Maagerne skreg i stive Knæk. Af og til smækkede de kantede Slag af deres haarde Vinger. Blæsten og Mørket fornemmedes, som var det en Slags meget tyndt og koldt Vand, man blev halet hurtigt frem igennem —:

„Jeg veed Fanden tage mig ikke rigtig, hvilket Slag De taler om, haha, kære Luschinskij! Undskyld!“ — begyndte Starck endelig — „Rent ud sagt, saa anser jeg det for Deres egen Fejl — om De har været naiv nok til overhovedet at tro paa at vi er komne ud for at slaas!

Det hele er jo kun en større Demonstration — eller Paradeopviisning, om De vil! Noget maatte der gøres omsider, for Stemningens Skyld — baade derhjemme og ovre i Japan.

Verden trænger til at se vores blaa Kors over Vandene, simpelthen!

Voilà tout!

Andet er der ikke paa Færde! — —

Dèr har De det rene Standpunkt!“ — føjede han til. Men saa var det, som havde han nu faaet Munden paa Gled — eller som var han paa een Gang bleven smittet af Luschinskijs kortfattede Aandedræt; eller han havde maaske langt om længe ogsaa selv opdaget de Usikkerheds-Pavser, han havde lavet før, inden han talte; og nu vilde han faa Peter Romanowitsch til at overhøre dem bagud —:

„For Resten veed De jo meget godt selv Besked, kære Ven, om ***hvordan*** vores Armada her er beskaffen. I alle Tilfælde er det saamænd bleven frem-

Digitized by Google

hævet mere end ofte nok, baade i Aviserne og alle mulige andre Steder!" — fortsatte han, med en lav og hastig Røst —: en dyb Tone, der skruede Peter Romanowitsch paa en mærkelig Maade om Ribbenene, fik ham til at staa med vidaabent Gab, og bevirkede at han aldeles forglemte at holde Ild i sin Cigaret — „De har jo tidt nok hørt derhjemme, rundt omkring, at vores Skibe her i Eskadren duer simpelthen heller ikke til at kæmpe! Vel? Enten forældede — eller altfor nye, allesammen! Og daarligt byggede og slet bemandede — hvadenten de saa er gamle eller unge!

Haha! Ja —: det er jo en af Fordelene ved den Maade vi har arrangeret hele vores Marinevæsen paa, hertillands! Hvad! Synes De ikke —: eller har De endnu ikke faaet Øjnene op for de samme Resultater ogsaa indenfor Hærens Omraade!

Naa! Som sagt! —:

Næ, kære Luschinskij, vær De bare rolig: denne Gang kommer vi sku ikke til Japan! Tro De mig! Og dèt er det jo, der alligevel, saadan nu og da, uden at man rigtig veed af det, gør os allesammen en Smule onde for Hovedet! Har De ikke lagt Mærke til det: at de fleste af os lider ganske lidt af Gnavenhed, ikke sandt! Her har De altsaa den ligefremme Aarsag dertil! — — —

Ak nej! —: denne Gang er der sku ingen af os der naaer saa langt som til Japan!" — gentog han ganske sagte — ligesom uden at vide det. Men straks efter lo han pludselig med en glad Latter —: som havde han selv følt med eet, at hans Stemme ligesom havde udtalt disse sidste Ord: ‚Ingen af os

Digitized by Google

naaer saa langt som til Japan' altfor stille og huult — næsten som om der nu skulde underlægges dem en helt anden og dybere Betydning end de fra først af havde haft; eller havde Starck maaske bemærket den paany pludselig forandrede Lyd af Peter Romanowitsch's Aandedræt og tænkte sig derfor at hàn havde misforstaaet denne Sætning — — Eller havde Søofficeren muligvis bare skiftet Tankeretning?

I alle Tilfælde strakte han med eet sine Arme ud, lagde den højre kammeratligt om Halsen paa Luschinskij, nikkede frem for sig og gav sig til at snakke videre med en halvhøj og fortrolig Røst —:

„Javist saa! Japan! Hvem vilde ikke gærne dèrover! Død og Plage!" — sagde han — „De kan tro: det er et højst forbløffende Diminutiv af en Verdensdel, dette Nippon! Jeg har været der tre Gange, siger jeg Dem!

Sidst var det et helt Aar!

Behøver jeg at betro Dem, hæ, at selvfølgelig købte jeg mig en Hustru, lige den allerførste Dag. Haha. Lyt nu til! Det vil more os begge to, at jeg genopfrisker disse skønne Anliggender! De er jo en ung Mand, der har ikke lidt at lære. Endnu.

Ikke sandt!

Og Luften saa at sige opfordrer til Mindelser, i Aften, paa denne Lyst-Sejlads, hvad!" — og saa fortalte Starck løs om den lille og slanke Uruma med sit ufattelige Saddel-Svaj i Lænderne; denne gule Tøs med det sorte Haar — der hang efter ham som en Solsikke tilsidst, af Ømhed; og som kunde seksogtyve — hører De vel, min Herre: tyve-seks Me-

Digitized by Google

thoder til Favntag! Man kunde knap nok naa dem igennem i Løbet af en Maaned, ved Gud! Hjemmets Gymnastik-Haandbog, kaldte jeg hende for. Hun var sku et absolut Académie des dames! Men hør nu her og døm saa selv, kære Luschinskij! ....

Og under alt det der fulgte paa, var det altsaa at Peter Romanowitsch, bedaaret af Emnets Detailler, lidt efter lidt, uden rigtig at lægge Mærke dertil, foreløbig gav sig til at glemme Starcks forudgangne Bemærkninger om Flaadens miserable og malheureuse Tilstand. Javist: Rub og Stub forglemte han — hjulpet frem til dette behagelige Resultat dels altsaa af selve Starcks Beretning, men mere endnu af det samme som hidtil baade tillands og tilsøs havde baaret ham let hen over alle Militærtjenestens Genvordigheder: en Slags Haab om alt muligt og Vilje til alt muligt: saavel til Avancement som til Fædreland og Hæder, baade til Æventyr, Kammeratskab og Lønningstillæg! Ak ja, alle sine Betænkeligheder puttede han villigt bort, Kriger og Mandsperson som han var — altimedens han, med en Mængde sødladne Svulme-Fornemmelser lyttede til Fortællingen om Uruma's videnskabelige Lidenskabelighed .....

Men for Resten var det jo i Grunden ogsaa først nu, i Aften, samtidig med alle de andre Hændelser han var kommen til at tænke paa — og forøget med Bevidstheden om denne Ordre de havde faaet: til at holde klart Skib i Nat — først *nu* fik Starcks Bemærkninger baade om de ubrugelige Fartøjer og om det vamle Mandskab, deres gemene og fuldgyldige Betydning!

Digitized by Google

Og derfor huskede Luschinskij i disse Øjeblikke det altsammen: baade med Tankestreger og Udraabstegn! Oh ja: Peter Romanowitsch Luschinskij havde en særdeles blomstrende Hukommelse! Han havde ikke glemt nogetsomhelst fra den Samtale med Herr Starck — og forøvrigt erindrede han lige saa nøje sin Fa'rs ildespyende Misforstaaelse med Bruden og med den uendeligt lange Rejse! Og han mindedes ogsaa Ubuseffs altfor tydelige Vittigheder, der sandelig heller ikke spaaede bedre! Nej: Peter Romanowitsch var — desværre! — ikke af dem, der formaar at lade alt muligt gaa ind ad det ene Øre og sporenstregs ud af det andet! Han huskede endogsaa Eudoxias vanvittige Storgraad og hendes fæle Paastand om, at hun fik ham evindeligt aldrig mere at se ....

Luschinskij mærkede det, som var der et eller andet der var ved at glide sammen til en stor, sort, kvalmende Pøl inde bagved hans Pande; og straks efter boblede endnu en hel Del Smaating sig pludselig op i hans Erindring: bogstavelig talt som om alle disse Sager i en raadden Stilhed havde ligget inde i ham og slimet sig langsomt til Bunke, een for een, for saa at melde sig samlet nu, denne Aften, hvor der var sket dette forbløffende at man fik at vide, at man faktisk kunde risikere at blive overrumplet af Fjenden, at man kunde blive rendt i Sænk og druknet og dræbt, endskøndt man var hèroppe, ved Danmarks Kyster endnu —:

Han huskede saaledes med eet, at Officererne havde jo egentlig været saa forbavsende lidt sammen i den Uge der var gaaet — ganske som om de

Digitized by Google

var rent ud ubehageligt tilmode ved at skulle tale med hinanden — eller som om de var angst for at komme til at røbe et eller andet som de nødigt vilde rykke ud med! Og alligevel brød de sig, paa den anden Side, aabenbart heller ikke om at være alene —: derfor sad man, timeviis, Side om Side, dernede i Messen, men alle som Een saa godt som uden at lukke sine Læber op! Og allesammen var de undertiden mærkeligt springske i deres Væsen —:

De ligesom kunde ikke holde deres Yder-Dele i Ro: de vippede med Knæene, strøg sig hvert Øjeblik med Hænderne rundt om Næsen, sprang pludselig op fra deres Plads og vandrede et Par Gange frem og tilbage i Rummet, med Fingrene kriblende nede i Vestelommerne; saa kom de med eet tilbage til deres Sæde igen, leende, fægtede med Armene, lagde Nakkerne bagover og fortalte, daskende deres Sidemænd paa Laarene, alenlange Historier om alt muligt, grinende af fuld Hals paa Forhaand, hver Gang der nærmede sig en eller anden Pointe i deres Anekdoter. Eller de satte sig lige saa pludselig til at stirre uendeligt frem for sig, holdende deres Mund i, med Viigene nedad, Time efter Time, kun svarende med Eenstavelsesord eller med Nik, paa alt hvad der blev sagt til dem.

Men naar man saa spurgte dem tilsidst, om der var noget i Vejen, om de var syge, eller havde daarlige Breve hjemmefra, eller om Søen var ved at faa deres lille Mave til at danse og smide af sig, hvad min kære Kammerat — saa blev de lynsnart korte i Ansigterne, som vilde de i eet Nap bide Alverden i sig igen og fornægte baade deres egne Øjne og Læ-

Digitized by Google

ber: de lo, vassede ud med Arme og Ben og raabte: at lige tværtimod, aldrig i deres livskabte Dage havde de haft det saa godt som nu!: vidunderlig Færd, i det hele taget, denne her Rejse, naturligvis — sagde de. Og sikken en Karrière det bliver for os allezusammen! Og hvilken Spænding og Kamplængsel! Det hellige Rusland, ikke sandt! Ikke for fyrretyvetusinde blanke Rubler vilde de undvære bare et Døgn af denne Lystsejlads — skraalede de; og saa var de med eet i Gang igen: skogrende og talende uendeligt, diskende op med Snese af Fortællinger baade om gamle Dage og om Fremtiden der laa og smilede dem i Møde, hør nu her! .....

Jaha og javel —: de grinede, de skreg i Vejret, og de svoer!

Men nu, fra dette Moment at regne, vidste Peter Romanowitsch Gud være priset bedre Besked! Nu var han fuldkommen klar paa at det var baade Pral og Hykleri altsammen, hvert Ord, hver Sætning, hvert Latterskraal som Kammeraterne kom med! Ved Jesus og Georg! Simpelthen Løgn, Fanden tage mig, hver eneste Gang de brølede op eller lo!

Luschinskij klemte sin Nakke ind imod Væggen og rokkede med den, saa han fornam Listerne paa Træværket som om det var Streger eller Rubrikker inden i selve Hovedet paa ham; han kylede sin Cigaretstump langt hen ad Gulvet, trak Endespidserne af sit Overskæg op imod Næsen og grinede ud igennem Boerene —:

Selvfølgelig var det Humbug, evig og altid naar Kammeraterne lod som om de morede sig!

Vel var det dèt!

Digitized by Google

Der fandtes hundrede Beviser paa Rigtigheden af den Opdagelse!

Allerede flere Gange tidligere var det jo saaledes hændet ham, at han havde undret sig mægtigt over en eller anden pludselig og uforudseet Opfarenhed hos en af Kollegerne, dernede i Messen; atter og atter var det sket at en af dem, midt i al mulig Spøg og Gemytlighed, lige med eet gav sig til at dunke Knoerne i Dugen og talte med hæs Ravnestemme — ganske som om det paa een Gang var bleven dem aldeles umuligt at dy sig længere, eller at skulle blive ved med at holde tæt med deres intime Skæren Tænder!

For Eksempel huskede Peter Romanowitsch nu, at for et Par Dage siden havde nogle af Søofficererne siddet ved Frokostbordet og spøgt med: at baade „Orel" og deres eget Skib og de to andre nye Fartøjer af samme Type, de var nok født af drikfældige Forældre, hvad, haha! Ja, gu var de saa, mine Herrer! Meget rigtigt: de dingler jo paa Fødderne alle fire, eller de vrikker i Hofterne og har Tendenser til at lægge sig paa Ryggen — ganske og aldeles som en purung Tøs, sat i Verden af en Dranker og en Drankerinde! Hahaha! .... Men paa een Gang bøjede Kaptajn Trutzkoï sig med et Ryk frem over sin Tallerken, stirrede lige ind i Aasynet paa Løjtnant Timon Lwow der sad overfor ham og skraalede pludselig op — blegfed i Ansigtet med eet og svullen langt ned ad Kinderne —:

„Tal De bare rent ud, højstærede, og spar Deres Omsvøb!

Hæ!

Digitized by Google

Fanden tage mig, unge Mand!

Det er jo ogsaa væmmeligt at høre Dem sidde og sige Vittigheder om saadan en Skandale, som dette her med „Orel"! Snak De hellere lige ud af Hjærtet, min Herre, naar De endelig ikke kan dy Dem; og fortæl blot den skære Sandhed — voksne Folk kan vel nok taale at høre den, naar de alligevel kender den, allesammen —: nemlig at baade „Orel" og de andre tre Søsterskibe kort sagt er konstruerede af Idioter og byggede af Fæhoveder! Med Tilbøjeligheder til at kæntre, alle fire! Sagkyndige derhjemme hylede sig jo saavel hæse som katarhfulde i Halsen, af Indignation! Nægt det, hvo der tør! Og lad os saa være fri for flere „Aandfuldheder" af den Art, Løjtnant!

Hahaha!

Hvadbehager!

Tilgiv forøvrigt min Opfusenhed, kære Kammerat!

I og for sig var Deres Bemærkninger morsomme nok, min Salighed!

Hahahaha!" —

Naa; denne Slags Hændelser — begyndende med pludselige Arrigskaber, og lige saa brat endende med Spøgefuldheder og Halen-i-Land — dem havde Luschinskij jo selvfølgelig lagt Mærke til allerede tidligere. Nu og da havde han jo ogsaa studset lidt over dem. Men hvergang havde han straks efter, uden nogetsomhelst Besvær, fundet en eller anden rimelig og plausibel Aarsag, der forekom ham tilstrækkelig som Forklaring: hos nogle af Officererne skyldtes disse Anfald vel simpelthen et galdesygt og

Digitized by Google

spruttende Temperament — og dèt var jo dog værst for dem selv, ikke sandt; hos andre var det maaske en viss gnaven og højst berettiget Træthed, født ud af den altfor rigelige Tjeneste man havde; hos en Del formodentlig en ganske naturlig forøget Irritabilitet, fremkaldt ved alt det nye der var at vænne sig til — gid Fanden havde det; og endelig kunde disse lynhastige Opkog vel ogsaa have deres Grund i smaa, rent tilfældige Ærgrelser over et eller andet, hvad, er det ikke rimeligt nok, hvem kender ikke til dèt?!

Paa denne Maade havde Peter Romanowitsch altsaa hidtil slaaet disse Spørgsmaal hen; men nu, hvor det ene Eksempel paa disse bratte Omslag i Væsen dukkede frem i hans Hukommelse efter det andet — nu indsaa' han efterhaanden, at alle disse Lejligheds-Aarsager var aldeles ikke fyldestgørende!

Ikke Spor!

Eller hvad skulde man da sige om et Tilfælde som dette her, at forleden Dag hørte Luschinskij Skibslægen Dr. Nakinskij bemærke noget om — sættende i Gang med sin Fortælling ganske paa den samme, sædvanlige, altfor vittige Façon som Alverden benyttede sig af; derefter pludselig hoppende over i Hvæseri og Skældud; og omsider, som altid, sluttende med at trække sine egne Ord i sig igen —: altsaa Doktoren begyndte med at sige noget om —: at hàn vilde sandfærdelig aldeles ikke blive paralyseret af Forbløffelse, om man allerede her i disse Farvande en Morgen brat vaagnede op med dolor infamus og laa nede paa Havsandet, sparket tilbunds i den første den bedste dunkle Nat af et

Digitized by Google

uanet Torpedooverfald, hvad mine Herrer, haha, jeg er spændt paa at skue ogsaa Dères Aasyn i en saadan Situasjask! Og forøvrigt, tilføjede Lægen talende hurtigere og hurtigere og med den venstre Mundvig helt nede paa Hagen: forresten vilde det sku heller ikke overrumple hàm, om man nu i dette hellige Momang hørte et Brag der revnede baade Himmel og Sø, og saa fik at vide at det var bare „Knjas Ssuwarow" eller et andet af Eskadrens Skibe der havde stødt Næsetippen mod en japansk Mine, der nu slog Bougen ind paa Skuden og sendte den i Sænk paa to og et halvt Minut —: eller var det ikke saà længe at „Petropavlovsk" var om at vende Bunden i Vejret, dernede ved Port Arthùr i April Maaned, da den brave Makaroff og de syvhundrede Mennesker der var ombord blev flænget eller kvalt allesammen i eet Nu, Fanden frisere mig, har De erfaret noget lignende af Raahed, Barbari og Modbydelighed! Hæ! Men alligevel siger man at vi lever i det tyvende Aarhundrede! Og nu er *vi* altsaa skikkede ud for at opleve en tro Kopi af alt det — bare i en tyvefordoblet Maalestok! Hvad! Hahaha! Ikke sandt! Naa! Spøg til Side! Og forøvrigt, som Læge garanterer jeg Dem: en lettere Død, end saadan at forsvinde paa ti Sekunder, det findes der ikke! Skaal, mine Herrer! Paa en lykkelig Rejse! Haha! ...

Første Gang Luschinskij havde hørt en af den Slags Sætninger, var han jo som sagt nok bleven en Smule overvældet ved deres rent ud storslagne Modstrid med den almindelige og almene Gemytlighed — og et Blink havde han derfor ogsaa kigget hen paa Grev Praxin og nogle andre mere intime

Digitized by Google

Kammerater for at faa at vide, om dette virkelig skulde tro's paa: baade at Skibene var byggede saa de vilde kæntre, og at man lige fra dette Punkt af Rejsen og dernæst under Mil for Mil af hele den uendelige Færd kunde vente at træffe paa Søminer!!?

Men Greven havde bare klappet i Hænderne og leet af fuld Gorge over Lægens eller de andre Herrers Paastande —:

„Ypperligt!" — sagde han ufravigeligt, og hikkede ligefrem af anerkendende Henrykkelse og Morskab — „vous êtes vraiment gigantesquement spirituel, mon cher docteur!

Jeg synes næsten at *jeg* kan se Japanerne for mig med det samme — saa livlig er *Deres* Fantasi!

Vous êtes un poète! Et des plus grands!

Ved Gud!

Hahahahaha!"

Og siden den Tid havde naturligvis ogsaa Luschinskij blot smilet og applauderet af fuld Kraft, naar han hørte mere af de Bemærkninger. Men i dette Øjeblik begreb han — og fattede næsten ikke at han havde kunnet være saa længe om den Stump Opdagelse —: at det havde visselig været Doktorens ramme Alvor dengang! Ja, ikke alene det: men der var aabenlyst ogsaa andre, der var utvivlsomt *mange* andre, som tog med fast Haand og lys-vaagen Tillid imod disse Historier, baade angaaende Muligheden af pludselige Attaker, af lumske og lynsnare Baghold fra Dybet, og af forræderske og umenneskelige og uretmæssige Snigmyrderier i Nat og Mørke!

Saagu var der saa!

Digitized by Google

Netop den selvsamme, hemmelige Tro var det jo saaledes, i Grunden — forstod Peter Romanowitsch nu — der i forgaars Aftes havde faaet ham selv til at liste sig op paa Agterdækket efter Starck: i en Art dunkel Plan om at høre hàns, en forfaren Søofficers, Mening om disse tvivlsomme Sager; i et halvt ubevidst Haab om at skaffe sig en fagmæssig Visshed om hvorvidt disse blodfulde og blegnende Fortællinger var berettigede eller ej!

Javel — men trods alt havde Luschinskij altsaa alligevel været naiv nok til at lade sig tage ved Næsen af denne Herr Starck! Marineløjtnanten havde saa at sige spist ham af med sjofle Detailler, i Stedet for at tale retlinet ud af selve sit Hjærte! Starck havde, med andre Ord, ikke villet rykke ud med sine virkelige, intime og personlige Formeninger om vedkommende Spørgsmaal! Søofficeren havde simpelthen *løjet* —: men dermed var det altsaa ogsaa bevist, at han faktisk havde haft noget at skjule! Ikke sandt! Starck havde ikke vovet, at udtale sin *allerinderste* Tro og Viden!

Godt —: men ergo var den eneste Forklaring herpaa ogsaa den: at det var rigtigt nok, alt hvad Luschinskij havde gættet eller tænkt sig til nu i Aften —:

Man ventede virkelig et Angreb fra Minut til Minut —:

Og ikke nok med at man saaledes var aldeles viss paa at blive overfaldet — men man var ogsaa fuldstændig sikker paa at en saadan Overraskelse vilde føre til de allerværste Konsekvenser! Baade sekundhastige og totale Nederlag og derpaa følgende time-

Digitized by Google

lange Slagsmaal med sig selv og sit Aandedræt nede paa Havbunden — alt det var man belavet paa! Man ligefrem *vidste*, at man — før eller senere — vilde blive baade besejret og dræbt, allesammen, pludseligt, uden Forberedelse eller Kamp! Og netop denne samme Viden var det altsaa Starck ikke havde dristet sig til at udtale den Aften — men som han havde fortiet og gemt, bagved sine uartige og skrupgrinende Historier om Urumas Svinagtigheder! Og nøjagtig paa lignende Maade hang det formodentlig sammen ogsaa med alle de andre Kammeraters vekselvise Tavshed og Munterhed! Javist! Skulde dèt være muligt? Hvorfor ikke?

Selvfølgelig!

Og med en pludselig Fornemmelse af at hans Pande brat flækkede paa langs — saaledes fattede han, i hele dets Udstrækning, hvor uimodsigeligt han havde Ret i alt hvad han her havde tænkt sig —:

Javist, al denne skiftende Stumhed og Lattermildhed, baade idag da Gregorow havde læst Ordren op om klart Skib, og saa tidt ellers — saavel de andres, mest af alt Praxins, og maaske ogsaa hans egen: al denne Skoggermorskab betød aldeles ikke nogen ærlig Munterhed!

Men den var, paa den anden Side, heller ikke Humbug og Løgn, saadan som han havde troet for lidt siden!

Tværtimod!

Den var nemlig i Virkeligheden netop det Skærmbrædt, hvorbagved de allesammen skjulte deres Viden om hvor galt det var fat med det Hele! Den var, med andre Ord, bare det eneste dulmende Middel

Digitized by Google

de havde! Deres eneste Stimulans, deres eneste Husraad, der blot skulde bilde dem selv ind at det hele var jo i Grunden saa uudsigeligt fornøjeligt! At der var skam, saa sandt, ikke nogetsomhelst at være nervøs over —:

javel, *hvis* det virkelig havde været korrekt, dette her med at hver eneste Milsvej af denne Jordrejse derover var broderet med Miner, saadan som baade Aviser og Rygter fortalte fra Morgen til Aften: overfyldt med disse rødglødende Gopler der blev til Vulkaner og Brandbylder og sprøjtede i Vejret naar bare man rørte ved dem, og som i to og et halvt Minut — ligesom ved „Petropavlovsk" — uden den allerbitterste Mulighed for Gengæld eller Forsvar eller Udbytte for Rusland sendte Een tilbunds med knyttede Næver, stejlt Haar og Dødskvalme i et umaalt Verdenshav; ja, *hvis* alt det havde været sandt! (Og i de Momenter hvor man, af en eller anden Grund for en Stund virkelig troede at disse Rygter talte rigtigt — i de Øjeblikke var det, at man fik disse skud-pludselige og skraalende Anfald af Snærreri og Voldsomhed!) —:

Men vist var de ikke nej sandfærdige, disse Sensations-Nyheder!

Langt ifra!

Hahaha!

Man grinede jo selv ad dem, ad alle de idiotiske Ondit'er og Avis-Ænder, ikke sandt, det gjorde man rigtignok, hør blot: Hahahahaha! Vel morede man sig over dem — og ergo maatte de være Sjov og Spøg og Aandfuldheder, lige fra Ende til anden! Haha!

Digitized by Google

Ren Komedie og Farce, hver Smule, ganske ligefrem —: Flaaden en Karnevalsfestlighed (for Mandskabet kunde jo hverken skyde eller lystre; og Skibene duede ikke: enten var de gamle Kystfartøjer der ikke var skabt til Oceanfart; eller de var nye og skidtkonstruerede Væltepetere der havde Genegenheder til at kæntre) —: Flaadens Opgave altsaa bare en Parade- og Doge-Sejlads, Rygterne om de japanske Miner rene Fe-Æventyr, digtede til Underholdning og Adspredelse for enhversomhelst ombord! Og Ordren til klart Skib i Nat en haarrejsende pikant Historie — til syvende og sidst blot et Paaskud til at faa Tid til at komponere skønne og vidfyldte Breve til Koner og Kærester! Meget godt! Kæhæ-Kæhæ! Ja, Gud hvor det var vældigt morsomt altsammen, hvad, kom her og le med! ....

Alt det betød Kammeraternes Latter altsaa — forstod Peter Romanowitsch —: den var deres allesammens eneste og næsten altid fortrinlige Udvej! Deres i hele Livet eneste og ofte brillante Haab om at kunne narre baade sig selv og alle andre! Deres eneste og for det meste højst anvendelige Trøst og Husvalelse! Kæhæ!

Ja vel saa: nu var det altsammen rigtignok heltud og engleligt gennemsigtigt og forstaaeligt, det ved Gud det var! Hahaha! .....

Men saa mærkede Luschinskij i det samme, som var der en stivfrossen og vandklam Næve der greb op under hans Vest.

Den famlede sig, med den ene Iistap-Finger efter den anden, ind igennem hans Skjortebryst og gjorde ham drivende kold i Hjærtekulen —: Nehej, der var

Digitized by Google

ikke Spor af Tvivl om alt dette her! Selv Marineofficererne, der dog var vant med alt hvad man havde at risikere under en Søkrig, selv de havde, med andre Ord, allesammen gaaet omkring og været dødeligt nervøse og angst, hele Tiden! Lige fra den Dag Afrejsen gik for sig, var deres Mod begyndt at kvæles og at ralle i al denne intime og hemmelige Haabløshed — for allerede dengang havde de jo været godt i Gang med denne Latter, der netop var det afgørende Bevis paa deres indvendige Fortvivlelser! Ja, hikkende bange havde de været, alle Søofficererne, hver eneste en, med Halsene fulde af Grundvand og Kloakstank! Skogrende forskrækkede, allerede lige fra det allerførste Døgn ombord —: fordi dè vidste jo, i deres Egenskab af Sømænd, endnu bedre Besked end en anden Een, om hvor meget der manglede og hvor meget der var galt fat, paa denne desperate Armada!

Maaske var det simpelt hen netop af den Grund, at Ministeriet havde kommanderet saamange Landofficerer og Fæstningsartillerister med paa dette Togt —: for dè alene vilde jo gaa fortrøstningsfuldt ombord paa disse forraadnede og bestjaalne Skuder — og endda anse det hele for en personlig Udmærkelse —: thi *de* alene kunde jo umuligt ane noget faktisk og haandgribeligt om dette her, at „Orel" og de andre havde Tilbøjelighed til at vælte omkuld, og at hvert eneste Skib desforuden var bleven berøvet baade for det ene og det andet af hvad de skulde bruge — og *de* alene tænkte sig heller ikke den vanvittige og modbydelige Mulighed at allerede heroppe, hundrede Dagsrejser fra Krigen, kunde

Digitized by Google

Oceanerne være proppede til med Dynamit og Shimose, der sprækkede dem tilbunds i to og et halvt Minut, uden saa meget som at give dem Tid til bare at skære Tænder til Hævn og til Modstand! .....

Luschinskij følte en rød og sprøjtende Bølge rable op igennem Hovedet paa sig; den bulede hans Øjne ud i et Nu og brølede i hans Tindinger —: paa den Maade altsaa havde hans „Kammerater" Søofficererne narret ham!

Regeringen, Ministeriet, Kommandør Gregorow, de alle havde lagt Snarer for ham!

Men især Løjtnanterne — disse Hyæner, der selv gik og var grinende syge af Hjælpeløshed og Had hver Time paa Dagen, men som falskeligt søgte at gøre hàm tryg: naturligvis for des sikrere at kunne klare deres eget Liv!

Javel! Ja! —: maaske var disse Marineherrer tilmed, naar det kom til Stykket, ganske *vísse paa* at Ulykken vilde ske, at det overhovedet var umuligt at undgaa den, at Skibet baade skulde, maatte og vilde støde paa en eller anden af de Miner!!

Det kunde muligvis godt tænkes, ovenikøbet, at de endog vidste *Tidspunktet* hvor Eksplosionen vilde indtræffe!?!

Rimeligvis var det *hàm alene*, det var udelukkende ham blandt alle Eskadrens Officerer, der var fuldstændigt uvidende om Klokkeslettet for Overfaldet!!!!

Var de andre, maaske allerede nu, *i dette Øjeblik*, i Færd med at gøre alting rede til deres egen Frelse —: for de sagde jo allesammen, fordækt bag deres Grin og deres nøgne Tænder, at overalt, for

Digitized by Google

hver Meterstrækning af Rejsen, kunde man vente at løbe paa disse Miner, der i to og et halvt Minut ....

Det forekom Luschinskij, i en Brøkdel af et Sekund, som skelnede han et uhyre Brøl der rejste sig op under ham som et Bjærg og fik ham til at svimle i Luften. Han ligesom saa' en taarnhøj Flamme ose sig op gennem Gulvet. Anede den flækkende Smerte han vilde føle midt i dette Himmel-Baal. Og han syntes, straks efter, at se sig selv ligge, halvt forkullet, i een Boble af Blod og Hav, hylende af Forbrænding og Ild i hele Legemet, ligge og svømme med sorte Armstumper, hjælpeløst og sindssygt, draget ustandseligt ned mod Ur-Natten og Is-Kulden paa Havbunden, af de kæmpestore og kogende Bølger!

Uden at vide det sprang han ud fra Sofahjørnet.

Det rungede inde i hans Hovede, saa han ikke var sikker paa, om han havde sovet og drømt — eller om det hele bare var en Idé, en meningsløs og forvildet Fantasi, der var eksploderet op i hans Hjærne.

En Stund stod han, uden at røre sig, med tusinde sylkolde Punktfornemmelser i sin Isse, og lyttede — med betændte Knuder paa sine Hørenerver —: for at opdage om han virkelig skulde kunne iagttage nogen Slags Forberedelser inde fra de andre Officerers Kahytter.

Bølgeslaget mod Skibssiden gik pludselig som hviskende og klangfulde Suk ud fra Lukafets Vægge og Gulv — som laa Mandskabet dernede, dybt i Bunden af Fartøjet, og gàv sig i Søvne; eller som om selve Havet havde sat sig i Forbindelse med ham

Digitized by Google

og forplantede sig, tungt og koldt som Kviksølv, langs med hans Nerver og Aarer og fyldte hans Hovedskal ud; eller — og han slog med eet Nakken bagover, dinglede i Knæene, og hev efter Vejret —: eller var det Skibskølen der skurede hen over et eller andet? Over en Klippe dernede? Eller noget Metal —: en Mine?!?

Voldsommere endnu end før spændte han sit Øre; han kneb Øjnene i og ligesom rynkede hele Ansigtet for at bruge alle Sanser til bare at lytte —: indtil Blodet skraalede inde i Aarerne bag Tindingerne. Hans Bevidsthed sank, i en umaalelig Ocean-Kulde, langsomt ned gennem Rifter i alle Fibre.

Men i det samme lykkedes det ham, uden at han rigtig vidste hvordan, paa een Gang at komme oven over alt dette her —:

thi inde fra Kahyttens Bagvæg, hvor Sekondløjtnant Weronoff havde sit Rum, kom der en dyb og tyk Ganelyd fra hans Snorken.

Luschinskij gav sig til at le ganske lidt —:

„Kæhæ-kæhæ!" — sagde han og fik Taarer i Øjnene — aabenbart af Latteren, ikke sandt!

Og straks efter var han klar paa, at hvis nogen af Kammeraterne tilfældigvis havde hørt eller set den Komedie han havde staaet og spillet her, midt ude paa Gulvet — saa havde han for Fremtiden ganske simpelt været umulig som Officer!

Javist, tænkte han og lo igen, denne Gang sagte og let; han gned sine Haandflader mod hinanden og bemærkede at de var som om han havde haft dem nede i Vandet; han drejede Hovedet fra højre til venstre, som vilde han rigtig bevise sine Øjne

Digitized by Google

og sin Hjærne, hvor godt og solidt alting var: der var jo ikke sket nogetsomhelst galt, kunde de jo selv se, ikke? —:

Javist, det var rent ud latterligt, dette her!

Nærmest lidt flovt!

Det passede sig, saa sandt hjælpe Gud og alle Helgene, ingenlunde for en Officer der aldrig nogensinde havde været „udenfor", men som tværtimod (Ja, Praxin han var virkelig god nok!) altid havde holdt sig midt i Centrum! En Officer, hvis næsten døende Fader, General og Eksellence, havde sagt at det allervigtigste var at være en rask Soldat! Og Eudoxia, det fromme og rettroende Barn, der altid sagde at Peter Romanowitsch maatte bestemt være enten et Paaskebarn, eller en anden af Guds Yndlings-Sønneker, siden hun elskede ham saadan!

Ja: og Kammeraterne! Hvor havde han dog kunnet tænke paa den Maade om dem?! Hvad? var dèt smukt?! Skulde han ikke meget snarere være en Ubetydelighed skamfuld over sin Adfærd ....

Men saa huskede han paany, at det var jo netop Kammeraternes Manerer og Kammeraternes Ord, der havde forskaffet ham denne Visshed — baade om at der i Sandhed var Grund til at være haabforladt, og om at de andre vidste det hele men vilde skjule det for ham! Oh ja ja: uden en eneste Undtagelse var det netop Kammeraterne — og ikke hàm, der havde baaret sig væmmeligt og skamløst ad! Det var det vel nok! Og han selv havde aldeles ikke noget at bebrejde sig: det var med fuld Berettigelse, at han her i Aften havde skældt dem en Smule ud for Kujoner og Schakaler allesammen, alle som een ....

Digitized by Google

Det vil sige — tænkte han videre og mindedes i det samme: at nogle enkelte Afvigelser fra dette her fandtes der ganske vist —: og dem burde han altsaa i sit stille Sind gøre en Undtagelse med og give en Undskyldning! Selvfølgelig! Men hvèm var der nu af denne bedre Kvalitet Folk, her ombord?

Ja; rent bortset, paa den ene Side fra selve Herr Gregorow paa hvem man aldrig kunde mærke noget særligt — og paa den anden Side fra det store Flertal, dem som han lige nu, med saa fuld en Retfærd, havde beskyldt for at være Poltroner og Skorpioner allesammen; bortset fra disse to Grupper altsaa, var der jo faktisk nok endnu et Par mindre Afdelinger af Officerer der gik omkring og passede deres ærlige Arbejde baade med Iver og Henrykkelse! Det var der! Officerer der, uden at tale stort, gned sig langsomt i Hænderne hver Aften, saa' Een i Øjnene og nu og da lod et lille Ord falde om, at naar man nu kom over til det japanske Hav, mine Herrer, saa skulde der vist vanke et og andet til de her smaa, gule, skidt Djævle derovre, under Lord Togo's forbandede Blod-Sols-Banner, ikke sandt!

Meget rigtigt —: den Slags Mennesker maatte aabenbart undtages fra de ellers almengyldige Skældsord! Utvivlsomt! Men hvad hjalp alt det — for saa vidt — paa Sagernes Tilstand som Helhed, her paa denne falske Armada?

For Peter Romanowitsch havde jo allerede for længe siden opdaget, at disse Folk der talte saa stilfærdigt og opløftende, det var enten ganske grønne Fyre — eller betydeligt ældre Herrer. Enten rene Drenge, der dels havde andre Ting at bruge deres

Digitized by Google

Blod til, end til at lade det besørge en Smule Omløb i Hovedet paa dem: derfor talte de saa haabfuldt — og dels hindrede selve deres Ungdom i Tjenestealder disse Børn i overhovedet at faa synderlig Lejlighed til at anbringe deres Meninger saa at man hørte dem: derfor faldt deres Ord saa stilfærdigt, forholdsvis.

Og det var altsaa den ene Gruppe af de „ærlige"!

Den anden derimod var jo disse Ben-Mænd, der selv havde baade yngre Officerer og en Mængde Ansvar liggende ovenpaa deres Skuldre —: og derfor havde Luschinskij altid brudt sig nøjagtig lige saa lidt om dères opmuntrende Smaabemærkninger som om de helt unges; for han var sku personlig gammel nok som Soldat til at være fuldt ud fortrolig med, at de Folks Mangel paa Kritik stammede bare fra: at de Byrder af Ansvar der laa paa deres Kraveben tillod dem simpelthen ikke at have Raad til at bruge synderlig Luft til at *tale* med! Haha!

Ak ja — tænkte Peter Romanowitsch altsaa —: og ene og alene dè to Slagser af Mennesker var det nu, der saa' lyst og forgyldt paa denne ulyksalige Armadas Trivsel og Vel: enten de puurt unge, hvis røde Blod altid var parat til at lade sig bruge til Opfriskning af Alverdens graa Kulører — eller de meget adstadige, hans foresatte, de hvis højstegne Stor-Tilfredshed efterhaanden var bleven rig nok til at kunne kaste en Smule Glanslak ogsaa over de Omgivelser der omgav dem! Hvad!

Oh Gud ja —: Børnene og hans foresatte! ...

Men da gik der, pludseligt som et Bluss, for anden Gang Varme ind i Luschinskijs Hjærte: hans fore-

Digitized by Google

satte! Det var hans foresatte, de Mænd der aldrig havde ytret Tvivl! Hans foresatte! Med andre Ord: Soldater der havde en højere Officersgrad end han selv —: men altsaa besad de formodentlig ogsaa en højere Indsigt, en større Viden, ikke sandt! Vel gjorde de det! Javel! Just det: og det var netop hans foresatte, der altid havde talt med Haab og med Tillid!

Men saa var det dog ret civilistisk af ham, nu at staa her og ligefrem antyde — ved sin beskidte Tvivlagtighed og Vantro —: at disse overordnede baade løj og simulerede: bare fordi de var ældre end os andre, og fordi de havde Ansvar og Pligtfølelse, og fordi deres Ord faldt anderledes ud end andres!

Selvfølgeligviis var det netop dem, i Virkeligheden, der talte Sandhed!

De alene!

Naturligvis!

Det manglede bare andet! —: Man var vel titusinde levende Sjæle paa denne Eskadre, saa Regeringen havde noget der hed Ansvarlighed, baade for Gud og for Mennesker! Og havde ikke ogsaa Czaren, dengang han var ude at inspicere Flaaden inden den rejste, havde han saa ikke tilsidst løftet sine Hænder mod den blaa Himmel og sagt: at disse Skibe som han nu nedbad den højeste Krigsherres, den evige Gud Faders Velsignelse til, de var det hellige Ruslands hele Styrke og Fremtid!

Naa —: og alt det skulde Kejseren have vovet at sige hvis Armadaen virkelig, med Officerer og det altsammen, bare var sendt paa Vej for at dø uden at kunne røre en Haand!? Nej, sandelig! Nejnej!

Digitized by Google

Saaledes vilde Czaren aldrig kunne bære sig ad! Aldrig nogensinde!

Ikke sandt? — Luschinskij havde sat sig ned ved det lille Mahognibord, der stak ud fra den gulmalede Væg som en rødbrun Haandflade af et eller andet overmenneskeligt og uhyre Væsen der var tilstede i Skibet; Maskinlydene føltes som ganske svage Pulséringer. Dybt i det blanke Træ kunde Peter Romanowitsch se et lille, glødrødt Spejlbillede af Lampen —: som var det et Mirakkel der vilde minde ham om den runde, evigtbrændende Rubin-Lygte foran Jomfru Maria-Statuen derhjemme hos Generalen. Ikke sandt, tænkte han og smilede en lille Stund, som om han havde været meget træt og lidt efter lidt var kommen til en dunblød Hvile nu —: naturligvis var det hans foresatte der havde Ret! Deri bestod det jo netop at være foresat, ganske ligefrem: at man vidste mere end de unge, og saa havde man Ret, ikke sandt — man havde simpelt hen altid Ret! Naar Eens overordnede altsaa sagde, at dette Togt vilde føre til Ære og Forfremmelse — godt, eh bien, saa *kom* man selvfølgelig hjem med Sejre og med nye Distinktioner! Nøjagtig saadan som Eudoxia, det lille Guds Barn, havde paastaaet! ...

Han rejste sig op og lo lidt igen, strakte sine Arme i Vejret, saa Fingerspidserne rørte ved det glatte, hvidlakerede Loft, saa' paa sit Uhr og opdagede at Klokken var jo allerede et Par Minutter over to, Gud Herren hjælpe os! Han stod altsaa her og bogstavelig talt sløsede med sin karrige Sovetid, hvad, haha! — Og inde fra Lukafet bagved hørte han jo ogsaa Weronoff buldre mod Væggen, i Færd med at sparke

Digitized by Google

sine Støvler paa! Godt, han selv skulde altsaa til Sengs!

Han smed Cigaretstumpen fra sig, klædte sig af paa et Øjeblik og steg op i Standkøjen, der var kold og klar som et Styrtebad.

Lige da hans Hud berørte Lagenet, saa' han for sig, som i eet Blink, de gamle Vinternætter dernede hos Porphyrij paa Kadetskolen: naar han selv og alle de andre, sammen med en Skare unge og fnisende Kvindfolk, nu og da havde listet sig ud fra Sovesalene; nøgne som Sataner sneg de sig ad de knagende Trapper ned paa Ridebanen for at vælte rundt i Sneen, dænge hinanden til og ende med at foretage sig alt muligt umuligt med Pigebørnene, hyllet ind i de bløde og hvide Masser der fik alle Nerver til at gyse og til at føle den indre Varme tredobbelt flydende hed.

Han smilede til dette her Minde, kom til at tænke paa Eudoxia og hendes store Bjærgtops-Bryster, huskede de svære Marmorhalvkugler der laa ved hver sin Side af Indkørselen til Generalens Villa paa Petrowskij, erindrede den hvidskæggede og ubevægelige Eksellence og blev et Sekund alvorlig i sit Ansigt derved.

Saa rullede han de tykke, røde Tæpper et Par Gange rundt om sig, sukkede langt da han fandt den rigtige Fordybning i Madrasserne, lagde Hovedet paa Puden og følte en lille Tid Skruernes Rysten som en ganske sagte Knitren derinde i Fjerstopningen.

Han smilede igen — allerede halvt i Slummer — opmuntrende til sig selv, fordi han nu havde faaet

Digitized by Google

ryddet alt Djævelskab og Beskhed grundigt ud af sig.

Og saa sov han pludselig ind — midt i Smilet, der ligesom faldt i Søvn sammen med ham, i Stedet for at gaa sin Vej, og blev liggende, lydløst, kruset, hen over begge hans Læber. — — —

Hele den næste Dag gik han omkring med en høj Pande, og med krum Mund inde under det guldrøde Skæg. Han var næsten ikke en eneste Gang i Ild over Matroserne. Han stak frydefuldt sin Arm ind under Grev Praxins, mens de røg deres Cigaret efter Frokosten, og talte uafbrudt om Eudoxia og om alt andet godt der ventede dem, hvis de nogensinde naaede tilbage fra denne Færd —:

„Oh, du min Skaber!" — sagde han tilsidst, rakte sine lange Arme i Vejret og pustede en stor Sky ud af Halsen — „Kæreste Praxin: hvem aner dog hvad det er at være ung — saalænge man gaar derhjemme og tror at man allerede har oplevet alt muligt!

Der er kun een Ting i Livet — som Orloff sagde engang —: og det er, at sætte det paa Spil! Hvad? Mener De ikke ogsaa?

Eller siig mig: hvad vilde Dè vælge: Deres Mademoiselle Pinaud, der græder sine skønne Øjne ud af Længsel efter Dem, saa De træffer en blind Dame naar De kommer hjem igen til Sanct Petersburg — eller: et Georgskors paa Brystet; Mindet om en halv Snes dræbte Japanere; og evigt, gratis Ophold paa Bunden af det kinesiske Hav!

Siig mig nu Deres Mening — for at *jeg* ogsaa kan bestemme mig!

Hahahaha!

Digitized by Google

Hvad synes De om saadan en Ubeslutsomhed!" —

For Resten var ogsaa alle de andre Kammerater ligesom i jævnere Humør end nogensinde før — enten det nu var fordi de var trætte, eller hvad Pokker der var paa Færde.

De havde lidt nemt ved at komme til at gabe — ovenpaa den ringe Søvn i Nat — og dette gav en udmærket Lejlighed til stilfærdig og langsom Passiar: om Slummerens Behageligheder, og om de livsalige og dunkle Fornemmelser naar Eens Øjenlaag ganske lidt efter lidt bliver til Fløjl eller til Læber, og rent ud sagt daaner Een hen i Fred og Sagtmodighed og Drømme omsider, ikke sandt! — Eller husker De endnu, Løjtnant Lwow, de to Nætter under de store Øvelser iforfjor hvor De og jeg sad deroppe og observerede, i Kikkertstationen paa Fort Konstantin, Time efter Time, hver med en pjaskvaad Skjorte paa tilsidst, for at kunne holde os nogenlunde vaagne, haha! Hele Tiden havde vi denne ligesom meget høje og undrende Fornemmelse oppe i Ganen, som De Herrer nok kender fra naar man absolut ikke *maa* sove, endskønt man er laadden i hele Ansigtet af Slumretrangs-Ufølsomhed. Vi kunde næsten ikke skrive i Tabellerne, hen paa Slutningen af Natten; Hænderne var saa dejligt slatne og bøjelige indvendig, og tegnede bare smaa Krusseduller — med Spidser og Stød i, her og der. Naa, og skiftevis foer den ene eller den anden af os op, med eet, med et pludseligt Ryk i Halsen, De veed, og sagde: „Hvad! Jeg hørte meget godt hvad det var for et Tal De nævnede! Ehe-he!" —: mindes De dèt, kære Timon! Hahaha! ....

Digitized by Google

77707B

Man snakkede ellers kun ganske lidt med hinanden idag — men endogsaa Kammeraternes Tavshed var saa at sige mere stilfærdig og mere ægte end den plejede at være — syntes Luschinskij.

Som Følge af alt dette befandt Peter Romanowitsch sig stadig væk, hele Dagen igennem, paa den allerbedste Side af Livet og Jordkloden; og glædede sig med stor Kraft til at skulle sove i Nat! — — —

Men saa kom der jo, ud paa Eftermiddagen, paany denne mærkelige og uforklarlige Melding om, at der var seet de mystiske Fartøjer — Torpedoskibe, eller Destroyere, eller Undervandsbaade — deroppe nord paa, ved Skagen og Horns Rev. Og henad totiden om Natten indtraf altsaa Begivenheden paa Doggerbancs: hvor en Division af Eskadren pludselig, ingen vidste hvorfor eller hvordan, var kommen ud af Kurs, ragede sig midt ind i en Flotille af engelske Fiskerbaade og gav sig blindlings til at skyde løs paa dem. —:

Til at begynde med fik Gregorow jo, omkring Klokken ti om Aftenen — lige saa vel som de andre Skibschefer — genindskærpet Gnist-Befalingen fra i Gaar om at holde hver eneste Mand i Klæderne, Døgnet igennem, da der særdeles i denne Nat ventedes Angreb, fra disse flyvende Hollændere der var observerede.

Under disse Omstændigheder var det altsaa først i Nærheden af Midnat at Luschinskij kom ned til sit Lukaf.

Han var bleven forbløffende træt og søvnig i Dagens Løb og havde en grødagtig Tykhed i sin

Digitized by Google

Hjærne —: hver Gang han bare havde løftet en Arm til Hilsen i Aften, eller havde flyttet et Ben til et Skridt, var det som om Musklerne, bløde og knudrede, knap nok gad forsøge at kravle tilbage paa deres rette Plads igen.

Han tog et Par Tæpper om sig, lagde sig til Rette paa Sengen — saa godt det lod sig gøre med Uniform, Krave, Benklæder og Støvler paa; og lidt efter sov han.

Saadan som sædvanlig havde han heller ikke nu, i Begyndelsen af Natten, nogen Fornemmelse af at drømme. Men paa eengang — han havde vist ikke mere end akkurat naaet at falde rigtig dybt ind i Søvnen, syntes han — med eet forekom det ham, at der blev ført en skarp Sabelklinge, i et svimlende Hugg, højt oppe fra, ned imod ham. Den blinkede og trilrede i Solen og susede uafbrudt ned over ham — først tilvenstre, saa tilhøjre, foran, bagved, tilvenstre igen og saa paany tilhøjre. Han selv løb omkring paa en Mark — uden Tøj, isnende kold ind i Marven, og med en stram Hud over Benene — han sprang om og forsøgte, med Hjærtet sparkende i Brystet paa sig, at slippe fra Sværdklingen der lyste ned mod ham, hele Tiden. Et Øjeblik mente han, at han ogsaa skimtede en overmenneskelig og skraalende, gulfjæset Fjende, som var dèn der svang Sablen. Men ellers saa' han kun Glimtet. Gættede den Smerte det vilde være, om han blev ramt. Han skreg op. Brystbenet ligesom sank indad paa ham, og knagede. Halsen var fyldt med Bly og snæret sammen. Sværdklingen var nærmere endnu end før. Ganske tæt. Suset skar lige forbi

Digitized by Google

hans Hovede: han skelnede hvordan Skarpen fløjtede i Øret paa ham. Han styrtede om paa Engen. Fyldte Himlen med Hyl.

Og i det samme vaagnede han.

Der gik en sitrende Byge af Fløjtetriller igennem Lukafet. Rummet var fuldt deraf. Hele Luften sang.

Han følte sine Klæder sugede fast til Huden. I eet Sæt var han ude paa Gulvet. Tæppet sank sammen under hans Støvlesaal — som var Plankerne rede til at give efter og aabne sig. Kraven sad som en laaset Jærnring om hans Hals.

Saa sprængtes hans Hjærne helt vaagen, ved et rystende og drønende Brag. Loftet klirrede. Han forstod, at dette var et Skud fra en af Skibets Kanoner. Og samtidig genkendte han Fløjtehvirvlerne: det var Signalet til Klart-Skib. Altsaa Kamp — begreb han —: Japanerne! Minen! Hjælp! ...

Han drejede, uden at ane det, op for det elektriske Lys.

Væggene sprang ind paa ham — han fornam det som en Beskyttelse og trak Vejret dybt engang. Hans Hovede skingrede af en Mængde Raab og Skrig der kom ude fra Skibet. Løbetrin buldrede frem og tilbage oven over ham.

Han skød Døren op med et Ryk og var ude paa Batteriet. Kamplanternerne lyste halvt op i det lange Rum. Kanonerne var blanke og sorte. Messing lignede Ild. Mørket stod som dunkle Tøjlemme foran Lugeaabningerne ved Kanonmundingerne. Matroser løb omkring, forvildede. Underofficerer skreg og fægtede med Armene. Og igen blev der skudt; Braget blev ved at rulle — som en tung Kugle — inde i hans Hjærne.

Digitized by Google

„Træd an!“ — raabte en Baadsmand, lige tilvenstre for ham; og Mandskabet stod pludselig stille, hver paa sin Plads, i Halvkredse rundt om deres Skyts: som var de eksploderede derhen.

„Det er godt, Baadsmand Struwe!“ — sagde Luschinskij uden at vide noget af det; der var ikke gaaet tyve Sekunder siden han kom ud fra Lukafet, tænkte han: der var altsaa Tid endnu! To og et halvt Minut, havde Nakinskij sagt! —:

„Lad Folkene blive ved Kanonerne!“ — skreg han, slog ud med begge Hænderne og kunde selv høre sin Stemme: den lød, som stod han et Stykke borte, bag en Trævæg og lyttede efter hvad der blev talt om, for saa at handle i Overensstemmelse med dèt — „Jeg kommer straks.

Gør Batteriet klar til Skud!

Granater!“

Og saa løb han videre frem; krøb paa alle fire op ad Trappen til øverste Dæk og vilde, af en eller anden Grund, hen til Kommandobroen. Imens sagde han højt, Gang paa Gang — og havde fuldstændig glemt hvad han egentlig mente med de Ord —:

„Altsaa med Rette! Altsaa med Rette! Gud hjælpe os: jeg havde altsaa Ret, i Gaar Aftes!“

Han kom op paa Dækket.

Det var sort Nat; paa en Sky nede i Horisonten var der en lys Kant, som af Maaneskin bagved.

Lige foran sig, men fjærnt borte, syntes han at se nogle grønne Lanterner —: de saa's som noget der lurede paa ham.

Lyskegler svingede som Sølvstænger frem og tilbage og krydsedes i alle Retninger.

Digitized by Google

Saa glimtede det etsteds derude, til venstre for ham, af et Skud — langt og gult. Lidt senere ramte Knaldet ham, og straks efter var det, som sprang der en buldrende Revne i Luften over hans Hovede. Han trykkede sin Kasket fast i Pande og Nakke; vilde løbe forud. Han snublede: det var ikke til at se for sig. Blæsten tudede i hans Mund. Dækket bevægede sig ganske lidt. I Mørket havde han en Følelse af at det i Virkeligheden bare var haard Luft, han gik paa. Bølgernes Møde med Skibet hørtes som krappe Slag nedenunder hans Fødder, eller lige ude til Siden.

En Officer stødte imod ham, greb ham i Armen og ruskede den et Sekund —:

„Naa. Det er Dem. Luschinskij!" — sagde han, hurtigt og sagte. Han slap sit Tag i hans Ærme og lo et Øjeblik med en høj og hastig Latter —:

„Jaja!" — vedblev han, straks efter, og talte endnu mere hakkende end før — „Forstaar De: det er Fiskerbaade vi skyder paa! Er De med: en halv Snes engelske Trawlere ødsler vi vores Granater paa!

Ene og alene fredelige Fiskerbaade!

Tror De mig ikke —: mig, der har haft Vagten lige indtil nu, og for længe siden har set, at det *er* ikke andet end Fiskere; de har Lanterner og det hele i Orden! Men alligevel er der baade det ene og det andet af vores Skibe der skyder paa dem. Og Resten dundrer løs paa hinanden.

Forstaar De: vi er blevne gale, alle til Hobe!

Aviserne har gjort os forrykte af Angst!

Regeringen har gjort os sindssyge af Had!

Digitized by Google

Det er Følgen af at sende saadan en Flaade ud! Hvor hver Mand veed at vi mangler alt muligt! Uden et Skib der er i Orden. Javel, forstaar De: og med en Hærskare af Bønder og Idioter ombord! Kan De overskue Rækkevidden af dèt, Luschinskij!" — og Manden greb endnu en Gang fat i hans Ærme, rykkede i det, satte en kogende Aande ind i hans Aasyn og lo.

Luschinskij trak sit Hovede en Smule tilbage.

I det samme blev der lysere rundt om, Officerens Ansigt kunde ses; Peter Romanowitsch forstod at Maanen var altsaa kommet frem nu, meget vel! —: han genkendte den anden, og følte i samme Nu som blev der, med en dump og tung Haand, hugget nedefra op imod hans Hjærte: for det var Bogduroff, Helten fra Tientsin og Taku, der stod dèr foran ham, med sit lange, sorte Overskæg, grinende med sine spidse Tænder, skælvende paa Hænderne som om han havde Koldfeber; ja, det var Bogduroff, det var visselig Fort-Erobreren Bogduroff, det var sandelig Kineser-Tigeren Bogduroff, det var ...

„Fiskerbaade! Forstaar De!" — hørte Luschinskij ham blive ved — „Fredelige Trawlere og Netmænd!

Og i Morgen gaar det Verden rundt, at den russiske Flaade er bleven gal. Forrykt. Idiot. Sindssyg af Nervøsitet, som et uhoret Fruentimmer, forstaar De!

Og det er rigtigt nok.

Det passer udmærket.

For det er nemlig Instinktet der taler i os paa denne Maade —: vi veed at vi er sendt ud, splitternøgne for alt det vi skulde bruge. Kylet ud for at

Digitized by Google

dø, er vi. For at dø uden at opnaa nogetsomhelst, aldeles hensigtsløst. Og derfor slaar vi løs paa alt hvad der kommer i Nærheden af os — for der er bare eet eneste at gøre, naar man er dødsdømt: at tage andre med sig, at slæbe ogsaa andre med i Døden! Bare ikke dø alene!

Ikke Spor overdrevet, det Hele!

Det er altsammen ganske klart og menneskeligt!

Forstaar De Rækkevidden af dette her? Og husk det saa, Luschinskij! Husk det endelig, Luschinskij!"

„Meget vel!" — sagde Peter Romanowitsch og nikkede samvittighedsfuldt — „Det hele er udmærket!

Vi skal dø allesammen, uden at kunne opnaa nogetsomhelst!

Jeg skal huske Deres Ord, Herr Bogduroff!

Jeg lover Dem at ...." — han saa' op, men saa var den anden borte —:

„Meget vel!" — gentog Luschinskij derfor og vidste ganske instinktivt, at nu var der altsaa virkelig ingen Tvivl mulig, siden Manden fra Tientsin og Taku havde talt saadan. Nej! Alt var skam klart, nu.

Naa saaledes! ....

Han saa' rundt. Mørket var bleven graat. Der var som en meget fin Taage i Luften —: eller maaske var det som om han kiggede igennem Vand med sine Øjne. Han havde pludselig en mærkelig og let Følelse af at være bleven tom: det var i Sandhed som havde han levet hele sit Liv til Ende imens han stod her og hørte paa Bogduroff; som havde han brugt alt Væsen i sig op, havde anvendt det fuldt

Digitized by Google

ud, til at lytte og forstaa — til at samle alt hvad han selv havde tænkt igennem i Gaar, og forbinde det med det som Bogduroff sagde: Javel, vi skal dø allesammen — ganske hensigtløst; vi er dødsdømte — til ingen Nytte; vi skal dræbes — men vi har ikke gjort noget ondt! Vi skal drukne og forsvinde alle som Een — bare fordi nogle ganske faa Mennesker derhjemme har stjaalet en Del af de Penge, der skulde have været brugt til at bygge vores Skibe for —: derfor er der kun bleven Raad til disse daarlige Fartøjer i Stedet for, og dem er vi nu kommanderede ud paa, skidt med at vi saa falder i Vandet og raller og dør! Kæ-hæ! ....

Til alle Sider, langt borte, blev der nu og da, med længere og længere Mellemrum, skudt et Skud — altsaa fra Eskadren selv, efter hvad Bogduroff havde fortalt.

Søgerlysene hoppede af og til hen over Søen, med deres hvidblaa Sølvplader.

Ombord her var der bleven ganske stille: som var det ikke alene Een selv men ogsaa hele Skibet, der enten var bleven tømt, eller dødt.

Sese, tænkte Luschinskij: det var altsaa Bogduroff! Det *var* Bogduroff: og saadan havde denne Boxer-Betvinger talt om Sagen! Dette Mands-Menneske, der næsten aldrig aabnede sin Mund — men bare var Helten fra Tientsin og Taku!

Han selv havde altsaa haft Ret i Gaar Nat, i det han havde ment om Kammeraterne: at de bævede omkring, alle som een, og var visse paa at dette Togt kunde kun ende paa een eneste Maade: nemlig at de døde allesammen, enten undervejs eller der-

Digitized by Google

ovre! De baade skulde og maatte dø — men, vel at mærke (og husk dèt, Luschinskij, havde Bogduroff sagt) —: uden at have tilkæmpet sig blot det allermindste, hverken for dem selv, eller for Rusland!

De var dødsdømte hver eneste Een!

Domfældte — som Mordere, der bliver henrettede til Straf for deres Misdaad, endskønt Dommeren meget godt veed at den myrdede bliver aldeles ikke levende igen derved og at Samfundet altsaa bare mister Arbejdskraft —: det havde han selv hørt sige, dengang ved Forhørene over Sergent Schmidt derhjemme, der var bleven gal af Politik og pludselig forlangte at afskediges, lige da Krigen begyndte, fordi hans Meninger ikke tillod ham at dræbe Mennesker. Og der var virkelig, i Grunden, ikke saa lidt sandt i den Mands Betragtning af Dødsdommenes Selvmodsigelse, tænkte Luschinskij —: vist var der saa! Men, her ombord var man altsaa ikkedestomindre allesammen dødsdømte alligevel — endda uden at have gjort blot den uskyldigste Forbrydelse!

Man var ikendt Livsstraf, ved Vand eller Bly, bare fordi en halv Snes Admiraler og Fabrikanter havde stjaalet af Marinens Penge!

Paa Skafottet var man — og man vidste det godt selv, hver og Een! De var ganske klare paa det, at dette Togt kunde ene og alene ende med Døden!

Det var simpelthen maaske, til syvende og sidst, muligvis den eneste virkelige Hensigt og Mening med hele Udsendelsen af Armadaen: at samtlige Skibe skulde gaa under og synke og blive borte med det samme: for saa kunde de da hverken kri-

Digitized by Google

tiseres eller undersøges eller fremlægges som corpus delicti bagefter! Og saa var de tyvagtige Officerer og Aktionærer jo paa den gode Side! Hvad! Ikke sandt! Højst naturligt og logisk!

Vel saa! Dette Togt skulde altsaa ende med Død for dem allesammen, uden videre Snak! En skønne Dag — hvis man da ikke var druknet allerede forinden — vilde der være et eller andet Skud der tilfældigvis traf Een; for Eksempel heroppe i Brystet: man mærkede med eet ligesom et tørt Stød ind i Ribbenene og ravede en Smule paa Fødderne derved, man hikkede og grinede lidt, standsede i sin Kommando, tog sig med Hænderne derop til Barmen og blev vaad og varm og rød paa Fingrene. Saa gav man et lille Skrig fra sig, et Pift af Forbløffelse — og i det samme skoldede der en stor, tyk, rund Vable af Smerte ud igennem Saaret, helt om i Ryggen. Korrr, sagde det i Lungerne, krrr, rrrr .. Det blev pludselig kulsort med brandgule Prikker i, lige op og ned foran Øjnene paa Een — ikke sandt! Man hylede i Vejret, med Næsen løftet opad — og *vilde* ikke afsted. Eens Hjærne løb omkring deroppe i Hovedet og satte Neglene i, i Slimhinderne — fordi den ikke vidste bedre at gøre, som en Protest. Der boblede en mægtig Græskar-Blære op igennem Eens Spiserør. Og paa een Gang dinglede man omkuld, mærkede Gulvet rejse sig lige op i Nakken paa Een — og saa var man forbi! Ja, ikke sandt, saadan skulde det gaa dem allesammen! Haha! Men, vel at mærke, uden Spor af Udbytte ....

Han havde, med andre Ord, ingenlunde haft Uret, igaar Aftes, da han skældte Kammeraterne ud, i sit

Digitized by Google

stille Sind. Nej —: tværtimod! Det var med Rette! Det var, Gud hjælpe, med den fuldeste Berettigelse!

Javist, allesammen havde de i høj Grad løjet for ham! I Stedet for at være hans gode og tro Venner — og Venner maa man virkelig have rundt om sig, naar man skal ud og slaaes med Fjenden —: i Stedet for at være hans ærlige Kammerater, havde de bedraget ham! De havde tiet stille med alt muligt, for at lokke ham med! For de vidste allesammen fra dem selv, naturligvis, at havde han faaet alle disse Ting at vide derhjemme: aldrig i Evighed var han taget med paa Togtet! Han havde meldt sig syg, saadan som Fru Avdotja meget klogeligt havde raadet ham til ....

De havde været lumskeligt stumme, samtlige hans Kolleger; og først nu, hvor det var for sent, lod de ganske roligt Pudderet drysse fra deres kridhvide Fjæs!

Kæhæhæ!

Oh: „Kammeraterne"!

Javel —: de var skam hans fortrinlige Kammerater, det var de rigtignok! Og nu havde de altsaa bare lokket ham i dette Baghold! Ham, der havde baade en døende Fa'r i Sanct Petersburg og sin lille elskede Eudoxia! Kæhæ-Kæhæ-Kæhæ! .....

Luschinskij drejede sig rundt paa Hælen og kiggede til alle Sider.

Maanen var borte, aabenbart, for Mørket var igen bleven sort.

Skibets Fart og Vinden følte, som stod han, en Vinteraften naar man kommer fra Operaen — pludselig muttersalene efter Musikken, Lyset og de tu-

Digitized by Google

sinde Mennesker — og bliver iskold i Ensomhed foran paa en klemtende, elektrisk Sporvogn.

Lige tilvenstre var der en af Skorstenene: den saa's som var den blot en tykkere Stribe af Natten.

Lidt fremme skulde Kommandobroen være; dens graa Farve skimtedes en Smule, som en aflang, vandret Taageplet.

Tilhøjre kunde han øjne nogle hvide Streger ude i det dunkle Vand —: det var maaske Folk der var druknede nu under Kampen, tænkte han; han rynkede Brynene og kneb Øjnene sammen for at se bedre: Gud vide hvordan de Lig saa' ud nær ved; set herfra var de blege og gibsagtige. Var de da nøgne? Levede de mon endnu? Hvorlænge kunde man i det hele taget svømme saadan midt ude i Havet? Var deres Skib stødt paa en Mine? Var de døde inden de styrtede overbord? Skulde de reddes? ...

Han gik et Par Skridt henimod Skanseklædningen og stirrede ud igen.

Saa forstod han, at de lyse Strimler derude, det var jo blot Bølgekammene. Det var aldeles ikke Mennesker. Der var ikke nogen der skulde oplives dèr! Hæ!

Blæsten gjorde ham metalkold i Øjnene — som klemte han dem febrilsk ind imod en Kikkert der har ligget i Eens Frakkelomme, undervejs til Teatret.

Han kunde pludselig ogsaa fornemme sine Tænder: som om de var blevne skøre, med eet.

Og Skibet, der var ligesom forladt eller dødt!

Der var ikke en Lyd at høre dernedefra.

Digitized by Google

Maaske blev Fartøjet nu ved, lange Tider igennem, at sejle ud i dette her Mørke, evig og altid frem i al denne Sorthed: og lidt efter lidt vilde det blive borte, forsvinde, aldrig ses mere, drukne i den ene Nat ovenpaa den anden!

Javel! — Han slog ud med begge Hænder og fik en Fornemmelse af at vaagne endnu en Gang, ligesom mere indvendigt end da han blev revet op af sin Søvn før, dernede i sit Lukaf: til en mærkelig ædru og samtidig affældig Rolighed var det han blev vækket nu —: Javel, sagde han med en høj og langsom Stemme —: dette var altsaa hans Liv!! ....

Han hørte selv disse Ord og gav sig til at grunde over dem: ja, det var visselig hans hele Eksistens, dette! —: saa langt han formaaede at se tilbage, syntes han at denne Historie rakte —:

han var jo kun et Barn, saa uskyldig om det altsammen og saa uvidende var han, rent ud sagt, da han foer op af sin Drøm dernede, dengang Kampen var begyndt. Han naaede at blive Yngling, endnu inden der var gaaet al den Uendelighed af Tid og de tusinder af uglemmelige Hændelser, indtil han kom ud paa Batteriet. Mand blev han sandelig i de Aarrækker der gik, medens han banede sig Vej op ad Trappen, Trin for Trin. Og nu var han bleven ældet; det var han rigtignok — ældgammel var han bleven, i de Byrder af Evighed der var sunket ned over ham og havde fyldt ham med Viden og Klarhed, med Visshed og Dødsdom, imens han stod her og lyttede til Bogduroffs Ligtale!

Ja. Han var en Olding.

Han havde visselig brugt sin Tilværelse op ime-

Digitized by Google

dens denne „Kamp“ havde varet. Han havde ligefrem levet al sin Levekraft op. Han var *altsaa* en Olding. Han var dødsdømt. Han var paa Dødens Rand. Han var — saa at sige — død!

Og i det samme mærkede han, som var der en eller anden stor og tung, sivende Pose der brast inde i ham — eller var det en Aare, maaske; eller Hjærtet der sank sammen med eet. Der løb noget varmt og svidende ud af begge hans Øjne, hans Bryst svulmede op — som om Knoglen derinde var ved at spjætte ud, som et altfor stift Skjortebryst. Han løftede Hænderne op foran Ansigtet, blev vaad paa Fingrene, undrede sig lidt — saa' rundt, bøjede Hovedet, og saa famlede han sig hen imod Trappen der førte ned til Dækket hvor hans Lukaf laa.

Digitized by Google

III.

Luschinskij havde aldrig kunnet dy sig for at være en lille Smule vittig, hvergang enten en af Kammeraterne eller en Matros pludselig begyndte at faa klamme Øjne, lyse Streger fra Næsen ned mod Hagen, og andre Tegn paa at Bølgevrikket var dem ikke gunstigt —:

„Hvad i al Verden, lille 83?“ — sagde han, for Eksempel, og lod som om han var ganske uforstaaende overfor hvad disse Symptomer betød — „hvad er det dog for et Par hvide Bændler du har viftende ned over Munden!

Er det din Fødselsdag idag, siden du flager saadan?“ — og saa skottede Luschinskij rundt til de andre Matroser, for at skænke ogsaa dem Del i sit Humor, indtil de fnisede allesammen og hostede bag deres velopdragne Hænder. —

I og for sig havde han saamænd ogsaa Grund nok til at være aandrig paa denne Maade.

Lige fra den første Tid af Togtet — endnu imens Eskadren var undervejs frem gennem Østersøens korte og haarde Bølger — gik der nemlig ikke nogen Dag til Ende uden at De Herrer Søofficerer, der i og for sig virkelig burde have haft mer end nok

Digitized by Google

at gøre med at overtænke Virkningerne af de nervøse Manerer som Flaaden udviste allerede nu, søgte personlig Oplivelse ved at være umaadeligt spøgefulde enten overfor Praxin, Lwow eller ham, de tre Landsoldater —:

„Naa, Luschinskij! Maven er vel stadig paa rette Plads! Eller stræber den opad, den Struggler?" — sagde de, med ømme Blikke, og klappede ham med demonstrativ Forsigtighed nedenfor Vesten. Eller de kom med skælmske Hentydninger ved Bordet —:

„Kaviar!?

Spiis det dog ikke!

De aner ikke hvor hæsligt det smager, naar det passerer Ganen for *anden* Gang!" — eller —: „Chartreuse til Kaffen, kæreste Luschinskij: De vil *bittert* fortryde det!"

Men efterhaanden som Dagene gik, og han endnu havde det hele i Orden udadtil, saa blev Tonen jo lidt efter lidt en anden.

Der var allerede den Legende ved at danne sig ombord, at Peter Romanowitsch var immun overfor alle Havets Rædsler. —

Men nu, et Par Dage efter Affæren ved Doggerbancs — nu, hvor Søsygen regnedes for en Bagatel imod de andre Ting der vàr hændet — eller som kunde ventes at ville ske —:

Nu, hvor Eskadren var staaet for sydgaaende af den engelske Kanal og kom frem i rumt Hav —: Bølgerne gik med deres gadelange og hule Dønninger; de graa og uendelige Vande kurede i vidstrakte Rutschebaner til begge Sider af Skibet og fik, ustandseligt, hver Planke og hver Stang til at skæl-

Digitized by Google

ve, saa hele Fartøjet nynnede med en mærkeligt rystende Metalsummen; Skuden sejlede, ligesom sidelænds, igennem Søen; midt i Farten kunde den nu og da give sig til at stampe med Forenden, saa man følte det som blev Eens Indvolde løftede op imod Halsaabningen —:

Og under disse kvalmende Omstændigheder, et Par Dage efter Doggerbancs altsaa — naaede Søsygen alligevel til Luschinskij.

Den blev hos ham — med Efterveer og Tilbehør — i næsten to Uger.

I den Tid laa han hen, Dage og Nætter.

Med Muskler der enten hoppede af en langsomt bulnende Mathed, eller pludselig gennemsprøjtedes af Sting og Stik.

Saa skvat han i Vejret med et Sæt, fægtende om sig med Armene, med rullende og ømme Øjne, og Ørene fulde af Stønnen. Han prøvede — næsten uden at vide det — at finde en Smule Hvile ved at blive siddende oprejst: trak sine Fødder til sig og støttede Skuldrene mod sine Knæ. Men saa var det som om hans Rygrad lidt efter lidt blev bly-blød og hudløs; den krøllede sig spiralende ind under ham og halede ham tilsidst tilbage paa Puderne igen.

De evindelige Opkastninger havde forlængst tømt ham ud.

Og hvert nyt Forsøg, som hans Mave derefter gjorde, følte som var det Spadestik der skulde kaste hele Byldter af hans Tarme ud gennem Halsen paa ham.

Atter og atter hændte det at han paa denne Maade

Digitized by Google

med eet fornam sin Strube blive spærret og spilet, med skarpe Hak af Beskhed. Saa bøjede han sig med et Ryk ud over Sengekanten —: med Panden iskold af brat Sved, med gabende Mund, Spiserøret krænget, og Tungen spændt i Bue imod Undertænderne —: nedad hans Hage drev langsomt den bidende Galde.

Selve hans Lugtesans var syg og stinkende.

Den sødladne og overfede Oljedunst der kom sivende allevegnefra, og den svage, syrlige Staalstank — de pirkede sig tilbunds i Slimhinderne i hans Næse og Gane og gjorde dem konstant betændte og ilde.

Hans Hovede følte som klemt imellem evigt gungrende Stenplader.

Det durede tungt og dybt inde i Knoglerne ved Øret: som sad der en eller anden endnu ufødt Pine og pressede paa, under sin Vækst derinde bag Trommehinden — eller som var der raa Taage og hylende Sirèner inde i hans Blod.

Om Dagene var det ham umuligt at sove, fordi alle Lydene fra Mandskabets Øvelser væltede sig over ham, lige fra Morgen til Aften —: baade Geværdunk der plumpede som Næveslag imod hans Hjærneskal, Skud fra Kanonerne der ligesom sparkede ham i Tindingerne, og Gymnastik der fik Dækket over ham til at klirre, saa han følte det, som om Øjnene blev rystede ømme og løse i Hovedet paa ham.

Først langt ud paa Mørkningen, naar den mest aktive Del af Tjenesten var forbi, begyndte han at kunne falde i Søvn.

Digitized by Google

Men Gang paa Gang blev han ogsaa om Nætterne forstyrret af alle de hundrede ufattelige og ugribelige, malmklingende Toner fra Skibet.

Allerbedst som han, langt om længe, efter Timers Forsøg paa at tvinge sig til at slumre, virkelig havde ligesom brugt sin Hjærnes Bevidsthed helt op, var bleven skrabet tom i Hovedet med en skarp Ske og nu var ved at daane hen — saa vaskede et eller andet Bølgeslag, stærkere end de sædvanlige, op langs Skibssiden og luskede, med en klangfuld Jærnsang, igennem hans Knogler. Saa foer han forvildet i Vejret, sprang ud af Sengen, med stikkende Hjærte og galopperende Sanser: evindelig forberedt paa, i et halvt Minut at skulle have Tøjet paa sig og spænde et Redningsbælte om Brystet, for at kunne frelse sig hvis Fartøjet var stødt paa en af disse Miner — eller om en Torpedobaad, eller et Undervandsskib rendte dem i Sænk med et Skud.

Naar han saa, maaske en hel Time senere, endelig igen mærkede sine Tanker blive fantastisk fordrejede, og saaledes forstod at han paany var ved at sove ind — saa sejlede Vagtfløjternes skarpe og blanke Staalnæb ned over hans begyndende Slummer, vandrede skingrende igennem hans Hjærne og rev ham op —: med et Skrig og med Fornemmelsen af Sabel-Blink og Klinge-Hviin om sig.

Eller Maskinens dumpe Puls huggede lidt efter lidt alle hans Følelser i krampefulde Smaastykker, saa han vaagnede langsomt op, i Sved og Mareridt —: med opspilet Mund, Smerter i Svælget og med vage, kvælende Erindringer om en eller anden hundredfoldig Eksplosion.

Digitized by Google

Eller Skruernes vaklende Rysten, der aldrig mere var eens blot to Minutter i Træk, nu da Eskadren var naaet ud i det aabne Hav hvor Søgangen var stærkere: Skrueskælvet fyldte hans Indvolde med en sugende Kvalme, tærede Time efter Time paa hans Nervers Marv og gjorde hans Hjærte til en ømfindtlig og jamrende Brandbyld —: som stod hans Liv paa Spil, som var han allerede skudt igennem Bryst og Ryg.

Eller det tunge Havdrøn, og Sirénens kvalfulde Døds-Brøl, de gik baade ind ad Vægge og Søvn med deres Dyre-Lyde, jog hans Sanser afsted hen igennem ham i lange Hop, og piskede hans Drømme med fjogede og vanvittige Rædsler —: om Angreb, hvor han med eet ikke mægtede at løfte en Haand til Forsvar, eller om Kampe hvor han hylende, gal og savlende, bare laa og ventede paa Naadestødet, allerede piblende overalt af hundrede Flænger ....

Og i disse Uger — baade imens Luschinskij var rigtigt syg og senere da han begyndte at komme sig en Smule; det var i de Dage hvor Flaaden laa nede ved Tanger, ligesom inden i en uhyre, berlinerblaa og gennemsigtig Glaslinse, fyldt med en duftfuld og hed Luft; som en gibshvid Refleks saa's den kalkede By derinde paa Land, dèr hvor Hav og Himmel stødte sammen —: i denne Tid viste det sig for Alvor, at han havde tilmed været nederdrægtigt uheldig med Iwan, sin Oppasser!

Javel, de fleste af Folkene var jo nogle Bønder; Drønnerter var de rimeligvis tilhobe; Hyklere og Øjentjenere vilde sikkert vise sig at være, bogstavelig talt, de bedste af dem alle — ikke sandt!

Digitized by Google

Men Iwan var alligevel endnu en hel Skibslængde foran selv den fremmeligste af hele Dyngen!

Han baade stjal og drak, gjorde han nemlig: hans Fingre blev ligefrem hovne af Smerte og Sorg, naar han ikke øjeblikkelig kunde hugge alt hvad han saa'; hans Hals tæredes synligt ind, blev til et Hvirvel-Stillads, naar der blot stod en Flaske fremme og han ikke straks kunde klæbe sine Fiskelims-Læber fast om den!

Han snød sig med hundrede snedige Paaskud til at sove i Stedet for at bestille noget, hvergang Luschinskij havde givet ham en Frakke at pudse, eller et Par Støvler der skulde blankes.

Han slubrede nogle Mundfulde af Terrinen undervejs, naar han bragte Suppe ned fra Messen, imens Premierløjtnanten laa til Sengs —: saa de stivnede Fedtperler sad som graa Skæl i hans Næsespids; naar han serverede Fisk, havde han gule Spor af Sovs omkring Læberne — og brune Mærker, hvis der var Steg —: Striber der lignede frossen Materie eller aargamle Saarskorper, og som fik Luschinskijs syge Mave til ligesom at ville styrte op i hans Svælg for hurtigst muligt at smide ogsaa alt det øvrige af Maden i Ansigtet paa den svinske Karl!

Peter Romanowitsch brugte, hver eneste Dag, alt hvad Lægen kunde skrabe sammen af hans Kræfter, til at skælde Iwan ud.

Men ingenting i Alverden bed paa ham, det lange Hus af en Bondesøns Bondesøn nede fra Sortehavslandet.

Nej, tværtimod!

Digitized by Google

For hvert nyt Skældsord Luschinskij fandt paa, opdagede Iwan et eller andet helt nyt Felt, hvor han kunde stjæle og snyde.

Men aldrig var han til at gribe.

Evig og altid forstod han at rapse saaledes, at der dog *kunde* være noget sandt i det, naar han foldede alle sine tolv Fingre (for Iwan havde min Salighed ikke mindre end seks paa hver Haand, det Svin som han var, født ud af en Orne-Familie; ialt altsaa tolv Griberedskaber: et gement og himmelraabende Faktum som Luschinskij først opdagede flere Dage efter at han, for Iwans glatte Ansigts Skyld, havde valgt ham til Oppasser) —: og med hylende Taarer svor og bandede paa, at han havde aldrig nogensinde, lige fra han undfangedes i sin ringe Moders Liv, i bedragerisk Hensigt rørt blot det allermindste af Hans Velbaarenheds, den allerhøjstvelbaarne Herr Premierløjtnant Peter Romanowitsch Luschinskij's Sager!

Naar Luschinskij stillede Fælder for ham — ved at sætte hemmelige Mærker paa Flaskerne, eller lægge aftalte Penge, som om de var glemte, inden i Foeret paa sin Frakke — saa havde Iwan en mærkelig og instinktiv Forbrydersans for, netop ved den Lejlighed at holde sine mange Grabber urørte fra Fristelsen.

Og bagved de Taarer hvormed han svarede paa alle Bebrejdelser, kunde man læse hans dybe og næsten undrende Væsensfryd over den grænseløse Snedighed der udfoldede sig i ham. — —

Straks dengang Luschinskij havde bemærket Iwans Righoldighed paa Hænderne — og endnu

Digitized by Google

mere da han begyndte at nære Mistanke om at heller ikke Længden af disse Fingre var helt naturlig, saa tænkte han sig selvfølgelig, at den Oppasser skulde visselig ikke naa at faa smudsige Fødder i hàns Tjeneste!

Men saa var det at Doggerbancs lagde sig imellem og fik ham til foreløbig at glemme Iwan — og kort efter kom Søsygen og gjorde for endnu en Tid Ende paa alle de Betragtninger.

Og da Peter Romanowitsch nu var bleven rask igen, fornam han lidt efter lidt, at i Grunden vilde han vist egentlig ikke undvære Iwan!

Nejnej: aldeles ikke!

Langt ifra!

Han vilde indtil Tidernes Aften beholde denne overjordisk gemene Karl om sig —:

For Iwan var jo ganske uomtvisteligt baade Tyv og Dranker! Ikke sandt: han stjal og drak lige fra Daggry til Midnat, faktisk —: men altsaa var der heller ikke Spor af Grund til at bebrejde Luschinskij at han dagligt brækkede sine Sabelskeder paa Rygstykkerne af denne altfor-fingrede Imbecillitet! Hvem kunde nægte ham den baade menneskelige og moralske Ret til at svale de tusinde Blodkog af, som man fik under et Togt som dette her, ved at sparke saadan en Masse-Forbryder over Skinnebenene? Ho! Nej, ingensomhelst — ingen i hele Verden havde Berettigelse til at komme med Indsigelser her! ...

Og Luschinskij havde nemlig i den senere Tid virkelig erhvervet sig endnu en hel Del Tilbøjelighed, baade til nu og da at faa sit Blod til, med eet, at

Digitized by Google

styrte som sydende Beg op i Hovedet — og til, ligesaa pludseligt, af og til at føle sit Bryst være nær ved at ville aabne sig, ved at ville eksplodere af Længsel efter at skraale op som en Dampkedel, efter at hyle enormt i Vejret som en Sikkerhedsventil ... indtil man fik Trykket sat ned, derinde! —

Endnu den allerførste Dag efter Doggerbancs var Luschinskij, paa denne underlige, meget indvendige Maade bleven komplet bulnende og kogende.

Han blev vækket den Morgen som sædvanlig ved Sekstiden og ravede ud af Sengen, med Hovedet pulsende som med Kviksølv i Stedet for med Blod — og med Øjnene dybe og glødende, som om han Natten igennem havde overanstrængt dem vanvittigt.

Mens han klædte sig om — for han havde jo, i Følge den Ordre der var givet om Aftenen, maattet sove i fuld Uniform — mens han skiftede Tøj og skulde ind til Messebordet, havde han en dunkel, vag og behagelig Forventning om, at nu — efter denne Nat, hvor de allesammen havde været gale som Heste i en brændende Stald — efter denne Aar-Nat hvor selv Bogduroff, Helten fra Taku og Tientsin med sin forseglede Mund, havde skreget op som en døende Mand — efter denne Livs-Nat hvor hver og een ombord havde ligesom brugt sig op, var død af Udmattelse og nu skulde til at vaagne op igen, som nogle nye og hav-fødte Væsener — efter denne Nat havde han allerindvendigst haabet og ventet, at nu vilde de allesammen kaste Hykleriet overbord!

Nu vilde man i Fællesskab og Højrøstethed rase og skælde ud, baade mod Regering og Ministerium!

Digitized by Google

Man vilde haanle, med alle Tænderne i Ansigtet paa hinanden!

Man vilde fraadse og skumme i Had og Ligefremhed, hver eneste Aften — og man vilde lægge Hænderne i Skødet hver evige Dag: ikke røre en Fod til Tjenesten, blive enige allesammen om ikke at aabne sine Læber, Gud straffe mig, bare saa meget som til en Kommando — — og paa den Maner vilde man saa, ganske langsomt, ved fælles Hjælp, lidt efter lidt nedlægge Arbejdet; man vilde ligefrem gøre Strejke — saadan som de gjorde det derhjemme nu for Tiden, allevegne!

Man vilde tvinge Regeringen, eller Admiralen, eller hvem Fanden det skulde være, til at opgive hele Togtet lige med det samme og vende hjem! Denne sindssyge og fordømte Rejse, som Alverden paa Forhaand havde indset var umulig, og som nu, i Sandhed, egenmægtigt og grundigt, ogsaa selv havde bevist sin Taabelighed! ....

Saadan altsaa tænkte han sig, at baade Kammeraterne og Mandskabet vilde bære sig ad —: og han selv vilde naturligvis, med hylende Fryd og hedt Hjærte, slutte sig til en Optræden af den Beskaffenhed!

Han vilde tilgive og glemme hvad ondt de havde gjort ham indtil idag allesammen, med deres Løgne og deres Lokkemad!

Han vilde række begge Hænder ud til dem, og han vilde skænke dem Broderkys fra Morgen til Aften!

Ja — visselig vilde han dèt!

Han vilde gøre alt hvad han evnede og formaae-

Digitized by Google

de — — besluttede han, tilsidst, imens han satte Huen paa sit dinglende og ildhede Hovede og gik, med stive Øjne, ind i Messen for at drikke sin Morgenthe.

Men netop disse højtspændte Forhaands-Forventninger var det altsaa der foraarsagede at han, i Løbet af eet eneste Sekund, blev rystende og flammende kold ind i enhver Trevl af sit Kød og sine Tanker — da han kom derned i Stuen og øjeblikkelig opdagede hvordan Situationen i Virkeligheden formede sig!

Der blev lynsnart et stort, tomt og sugende Hul inde i Brystet paa ham — paa selve det Sted som han for lidt siden havde ryddet i sig, for at kunne anbringe sin Glæde dér —:

Thi, rundt om Bordet med den hvide Dug sad alle Kammeraterne ganske som sædvanlig og drak deres Thevand.

Delte, som altid, i de tre faste Grupper. Højrøstede og leende — fuldstændig som ellers.

Alting præcis og nøjagtigt ligesom hver eneste Morgen! —:

Først var der Praxins Klikke — den som Luschinskij ogsaa selv hørte til — det store Flertal.

Dèr sad de, som om dette her var en komplet almindelig Morgenstund: vippende paa Stolene, røde i Hovederne af Latter, og skraalte op om, hvor vanvittigt man dog havde baaret sig ad i Nat! hvor sindssygt baade Officerer og Mandskab havde handlet! hvor gement det hele havde været — paa de andre Skibe!

Oh Gud, sagde de i Munden paa hverandre —:

Digitized by Google

jamen er de Folk da blevne gale, paa alle de andre Fartøjer i hele Eskadren!?

At skyde paa fredelige Fiskerbaade!

At ville sende skikkelige Trawlere tilbunds i Havet i Oktober Maaned, bare fordi man selv er overnervøs!

Hvad Fanden!

Haha!

Javel!: de maatte aabenbart være simpelthen kulrede, paa de andre Skibe, baade Chefer og lige fra Dæksofficerer til Fyrbødere og Matroser!

Javist!

Men eet Held var det da, at her, paa vores egen Skude, dèr havde der hersket en udmærket Orden! Ypperlig! Ikke Gnist af Rysteri eller Skælvelse! Gud være lovet! Jeg lagde just Mærke til Dèm, Praxin: De talte som i en Balsal! ..... Det glæder mig, Boruffkin, for *jeg* iagttog i Særdeleshed Dèm: De var urokkelig som ved en Parade! Jeg ønsker Dem tillykke! .....

Ja. Netop paa den Maade talte Luschinskijs Kammerater — de rigtige, hans egne gode Venner, dem der ligesom han selv aldrig var „udenfor"! —: og for første Gang i sit Liv følte Peter Romanowitsch med eet, som var der et eller andet i ham, der baade hadede ham selv og havde Lyst til at kværke og kvæle alle disse andre! —:

Hvor var det dog muligt at de bar sig saadan ad, i Stedet for at rase, som hàn havde Trang til!?

Hvorfor lo de saa højt, til de hikkede i Halsene; hvorfor dunkede de hele Tiden lystigt i Bordet; hvorfor skraalede de op og morede sig som om de var gale, over alle de andre Skibe!

Digitized by Google

Og hvorfor havde han selv tænkt sig dem ganske anderledes?

Var dèt en Fejl af ham, en daarlig og grim Mangel paa virkeligt Kendskab til dem, til deres Evner og deres Hjærter? Eller var Brøden alligevel hos dèm? Eller var det maaske, til syvende og sidst, idetmindste delvis sandt hvad de sagde —: at her paa dette Skib havde der hersket den største Koldblodighed? Havde han selv virkelig muligvis været den eneste ombord, der havde følt denne nervegalende og dybe Ur-Rædsel over al Hjælpeløsheden i Nat? Eller: var det overhovedet kanske kun en Idé af ham, at han havde været angst?

Hvad?

Var det dèr Sandheden laa?

Havde han, for Resten, nu naar han tænkte sig grundigt om: havde han saa ikke i Virkeligheden været temmelig rolig? Ligesaa sval og behersket i Blodet som alle de andre? Jovist havde han saa: hvorfor ikke?, og han havde jo kommanderet, dernede paa Batteriet, havde sagt at nu kom han straks tilbage — — og saa var han gaaet op paa Kommandobroen, han ganske alene, aabenbart for at faa nøje Besked om hvad der var paa Færde! Rimeligvis for at trodse Kugleregnen, rent ud sagt! Javist! Haha!: saa de havde været tossede paa de øvrige Fartøjer!?

Lad mig høre lidt nærmere om den Sag! ....

Og i samme Nu skyndte han sig ligesom at rive indvendigt fra i sine Læber, saa at der gik en Mængde Smil hen over hans Mund —:

„Haha!" — sagde han — „Ja! Det rene Vanvid — paa alle de andre Skibe!"

Digitized by Google

Han trak en Stol frem og satte sig paa sin sædvanlige Plads ved Bordet.

Grev Praxin sad ved Siden af ham, røg den ene Cigaret efter den anden, og lo saa hans Hænder rystede; de gule Pap-Mundstykker laa tilbage, paa Gulvet rundt om ham, som en Bunke smaa, tomme Patronhylstre —:

„Incroyable!“ — sagde han og strakte Haanden ud mod Luschinskij — „Godmorgen, kæreste Ven! At skyde paa fredsommelige Netmænd, hvad! Ja — det er utroligt!“ — saa holdt han op med at le og saa' frem for sig, et Sekund; derefter gav han sig til at rokke med Hovedet, og talte langsomt og sagte —:

„Men jeg forstaar det heller ikke! Jeg begriber ikke et Ord af det Hele!

Nej, jeg gør ej!“ — fortsatte han og rakte sine aabne Haandflader ud foran sig, et Moment —:

„Det undrer og smerter mig, mine Herrer! Det piner mig — tilstaar jeg!: At russiske Officerer, vort fælles Fædrenelands Sønner, Mænd med den samme Uddannelse og samme Viden som vi, ikke sandt, at de — paa alle de andre Skibe, og tilsyneladende uden skellig Grund — skulde have viist en saa, mildest talt, mærkelig Adfærd! Næsten som om den ganske Armada — ene og alene med Undtagelse af os her — havde tilsinds at ville tvinge Admiralen til at opgive det Hele! Hvad! Havde jeg nær sagt! Hahaha!“

„Aa!“ — raabte Starck pludselig, ovre fra den anden Side af Bordet — „Lad os nu være fri, hvad kære Praxin! Vi er vistnok mellem Officerer her —

Digitized by Google

saa vidt jeg veed — selv om Chefen ikke er tilstede i Øjeblikket!

Ikke mere af den Slags altsaa, Greve, om jeg tør bede!

Man bar sig saamænd ikke i nogensomhelst Henseende anderledes ad paa de øvrige Fartøjer, end hèr!" — han stirrede med sine paagaaende Øjne i det kæbede Aasyn lige ind i Praxins, huggede begge Hænderne ned i Bordkanten og vedblev, ligesom med en Hammer-Stemme —: „For Resten er det — efter hvad man nu har faaet oplyst — aldeles givet, at der trods alt maa have været fjendtlige Torpedobaade skjult imellem Trawlerne!

Forstaar De mig: der *var* faktisk Torpedobaade!

Jeg saa' dem selv!" — han trak Brynene sammen til en Pyramide i Panden og blev ved at glo stift paa Greven —:

„Og forøvrigt, angaaende Deres sidste Sætning, forsikrer jeg Dem alle — som ældre Officer!" — tilføjede han, med eet talende hurtigere end før og uden at se til hverken højre eller venstre — „Netop paa Grundlag af den Kampiver, der laa tilbunds for alt hvad der skete i Nat paa *samtlige* Skibe — siger jeg Dem —: ene og alene paa den Basis garanterer jeg: at med de Øvelser vi kan naa at afholde inden vi arriverer til Japan, saa vil denne Flaade simpelthen blive et Mønster! Det Ideal nemlig, som den har alle mulige Betingelser for at kunne være — med en Højstkommanderende som Eksellencen Roschdjèstwenskij, og et Officerskorps som Dem og alle os andre!"

Dr. Nakinskij og Lwow — der sad bagved Praxin

Digitized by Google

med Mundviigene fulde af Cigaretter og Hænderne i Bukselommen, vippende paa Stolene — gav sig til at le —:

„Ejej!“ — raabte Lægen — „Saa De har selv seet Fjenden i Nat, hvad min kære Starck! Kattens godt gjort, af Dem, i den Dunkelhed!

Men som Medicus er det desværre min sørgelige Pligt at besvare Deres Paastand, med i al Stilhed at ordinere Dem et Par Briller! For Lang-Synethed, ikke sandt, eller for: Meget-Synskhed!

Hahaha!“

Men Grev Praxin var forlængst begyndt at rykke i Skuldrene, og blev samtidig en Smule lysere i Huden —:

„Jeg takker Dem med Glæde, Premierløjtnant Starck!“ — bemærkede han nu, og saa' imens langsomt rundt fra den ene til den anden af Kammeraterne, nikkende frem for sig; de holdt allesammen op med deres Latter og bøjede sig ganske lidt forover paa Stolene: brød Praxin sig virkelig om hvad Starck sagde, den outsider! Denne Fyr der bogstavelig talt var fyldt lige fra Taa til Top med Avancements-Snobberi — saa kort for Hovedet var han overfor Ligemænd og aldrig til at faa nogetsomhelst ud af, ligegyldigt hvor snedigt en Kollega saa tog paa ham — — tænkte Luschinskij.

„Jeg er Dem taknemlig for den Støtte De giver mine Udtalelser, kære Starck!“ — vedblev Greven og tændte sig en ny Cigaret — „Ord til andet sagde De jo netop hvad *jeg* mener! Det glæder mig at have Dem til Meningsfælle!

Ja. Som sagt: Hele Tiden har jeg vægret mig! Jeg

Digitized by Google

har ikke paa nogen Maade villet tro paa denne Legende — saadan som jeg før nævnte — om Taabeligheden paa de andre Skibe!

Og selvfølgelig har jeg Ret: der *var* gemt japanske Torpedofartøjer blandt Fiskerbaadene!

Japanerne har lejet England til hele denne noble Historie!

Det er *min* Mening!

Mit Hjærte, hele mit intime og stolte Kendskab til mit Hjemlands Officerer beviser mig, at denne Fortolkning er den eneste rigtige!

Det kan ikke nytte, om De siger mig imod, mine Herrer!" — han nikkede igen hen til Klikken, stak den venstre Arm ud, rundt om Skulderen paa Dr. Nakinskij, og talte videre med en afgørende og hastig Røst —:

„Overrasket — javel, parfaitement!

I første Minut maaske overrumplet — har man været paa de andre Skibe!

Ikke sandt!

Men med ægte russisk Tapperhed har vi Mand for Mand slaaet den asiatiske Fjendes og de forræderske Englænderes lumpne Angreb tilbage!

Jeg tømmer en Skaal paa Eskadrens fortsatte Held og Fremgang!" — han løftede sin Madeira og drak — klirrende med Randen af Glasset imod Tænderne, og klemmende sine Øjne til. Inde i hans Hals var der en Lyd, som var han ved at hoste eller le — eller som fik han Vinen galt ned.

Luschinskij havde imidlertid faaet Thekanden hen til sig og var i ualmindelig høj Grad optaget af at skænke i sit Glas.

Digitized by Google

Midt under Praxins Tale var han nemlig med eet kommen i Tanker om, at Bogduroff havde jo fortalt — deroppe paa Dækket i Nat, lige under selve Slaget —: at der var selvfølgelig ikke en eneste Torpedobaad imellem Fiskerne! At han vidste det til Punkt og Prikke — havde Bogduroff sagt! At han var absolut og matematisk sikker paa det!

Skulde Peter Romanowitsch mon nævne noget om den Sag, her?

Eller hvorfor havde Bogduroff da ikke selv nedlagt Protest — nu lige før, da Starck pludselig paastod det stik modsatte?

Eller var det maaske, til syvende og sidst, ganske simpelt noget Snak altsammen, hvad Bogduroff havde revet af sig deroppe i Nat? Rimeligvis — siden han altsaa ikke engang fandt det Umagen værd at komme med Indvendinger!

Ja, ved Gud!

Naturligvis havde der i Virkeligheden faktisk været Torpedoer: allerede tidligt i Gaar Aftes havde „Kamschatka" jo sendt Melding om at den pludselig var bleven beskudt! Javist! Og alene selve det Fænomen, at det just var Bogduroff — denne ellers altid stumme Fyr, der bare nøjedes med at vanke om og være Helten fra Taku og Tientsin, he — at det var hàm der havde paastaaet at der ingensomhelst Fjender var, alene det var jo Bevis nok paa, at saa havde der selvfølgelig lige tværtimod netop været fuldtop af baade Englændere og Japanere! Haha! Ok jo — tænkte Peter Romanowitsch videre —: vist havde Praxin Ret: i første Sekund maaske en Smule fortumlede og overrumplede, men ellers ....

Digitized by Google

Han skottede rundt, ligesom i Følgeskab med Grevens Blik, for at blive fuldstændig viss paa, om dette her altsaa sandfærdigt nu ogsaa var Kammeraternes Alvor —: og ganske rigtigt nikkede de allesammen langsomt og stilfærdigt frem for sig —:

„Jeg mener visselig ganske som De, Praxin!" — sagde Luschinskij derfor, pludselig seende op, smilende og med eet forbløffende let over Barmen — „Selvfølgelig har De Ret! Det er jo den eneste Forklaring: der var utvivlsomt Torpedobaade mellem Fiskerdamperne!

.Jeg saa' jo personligt ligesom nogle mørke Skygger, langt ude, ikke sandt!

Maaske kan man ligefrem tænke sig, at Togo har fordelt hele sin Eskadre, til alle de Farvande vi skal passere: for at være komplet viss paa at kunne ramme os, før eller senere!

Kunde det ikke være muligt!?"

„Hvem veed, mon cher, hvem veed!" — svarede Greven og pustede Røgen fra sig, saa han havde saa at sige et Slør rundt om Hovedet — „Det skulde naturligvis glæde mig! Ja, det vilde sandelig fornøje mig i højeste Grad, om vi endnu en Gang, eller atter og atter, maatte faa Anledning til igen at vise denne Modstander, hvorledes en russisk Flaade ....

Eller hvad mener *De*, mine kære Herrer og Fæller?" — og saa lænede han sig tilbage i Stolen og gav sig paany til at tale om den Tapperhed der var bleven viist.

Luschinskij lod imens sine Øjne gaa hen over Bogduroff og hans Gruppe —: de ældste Premierløjtnanter plus et Par unge Kaptajner.

Digitized by Google

De sad — idag endnu lidt mere tæt samlede indbyrdes, end sædvanlig — ovre paa den anden Side af det lange Bord, der gik igennem hele Rummet.

Der blev, som venteligt var, ikke talt synderligt hos dem —: maaske endda en lille bitte Brøkdel mindre endnu end ellers; og de havde vist ogsaa deres Blikke mere end almindeligt optagne af deres Tvebakker og Syltetøj.

Men forøvrigt drak de deres The, som altid.

Bogduroff saa' slet ikke op; som om han enten, langt om længe, endelig var begyndt at fortryde det Bavl han havde væltet af sig i Nat angaaende den forrykte Eskadre — eller som vilde han overhovedet aldeles ikke indrømme at han havde sagt nogetsomhelst, ikke sandt!

Starck slubrede af sit Glas, brugte ikke sin nøgne Mund til andet end bare at drikke og spise — som var det slet ikke hàm, der havde skreget saadan op, for et Øjeblik siden.

Leonid Gorkin, den store Tamp, sad med hele sit Busk-Ansigt begravet i Kiks og Smør og sansede hverken til højre eller venstre; af hàm skulde man aldrig blive klogere, den Fisk!

Ja, naturligvis — tænkte Luschinskij —: disse Folk her var selvfølgeligt allesammen ganske uberørte! De var hævede over alt muligt! Hvad brød *de* sig om, hvad Kammeraterne mente og følte! De var jo bare paa Jagt efter Avancement og Stornæsethed —: derfor talte de mysteriøst som Orakler, og gemte deres virkelige Oplysninger til de kunde aflevere dem paa Steder, hvor der var Belønninger at hente til Gengæld for denslags U-Kollegialitet! ....

Digitized by Google

Helt henne tilhøjre ved Bordet var de ganske unges Plads.

De hviskede og tiskede; de blafrede med Næseboerene og skinnede som Lanterner ud af deres vide Øjne.

De skelede baade til Praxins Klikke og til Bogduroffs. De var ivrigt i Snak indbyrdes, fantaserende i Gyldenskab om Krudtrøg og Sct. Georgskors, som altid, og kunde ikke holde Ild i deres Shagpiber der sad, brune og sødtlugtende som om de var lavet af Honningkage, inde i deres bare Kadetmunde.

Ganske som ellers!

Weronoff med sine evige Bøger foran sig, den Strugglersjæl!

Alt som sædvanligt!

Hoho! Naa saadan! ....

Og paany følte Luschinskij, stærkere endnu end før, at det var altsaa virkelig, trods alt, rimeligvis hàm alene, der havde baaret sig ad paa den Maade i Nat! Alle de andre var jo til syvende og sidst ganske som ellers! Baade Praxin, de tavse og de unge!

Hver eneste een var en nøjagtig Kopi af den han havde været hver eneste Dag før!

Men altsaa galdt det om at passe paa sig selv i højeste Grad — ikke nogensinde at røbe sig — evindelig at være latterfuld og raabende — sørge for at ingensomhelst skulde kunne opdage det allermindste paa ham!

Han vilde jo være umulig blandt dem, hvis de bare gættede et Gran ...:

„Jo!“ — sagde han paany til Praxin — uden rig-

Digitized by Google

tigt at vide sine egne Ord: som var der bare et eller andet inde i ham der var bleven kommanderet til at tale saadan. Han drejede sit Hovede med et Ryk, saa han stirrede lige over mod Bogduroff — „Vist var der Torpedobaade! Bogduroff viste mig dem selv! Husker De det, Premierløjtnant? Eller var det muligvis en anden ...

Der *var* ganske sikkert en Mængde Torpedobaade!

Vi ramte et Par Stykker!

Tror jeg!“ — — —

Denne hele Sag var det altsaa, der gjorde Iwan saa aldeles uundværlig for Luschinskij.

Thi, naar Premierløjtnanten Time efter Time havde brugt alle mulige Kræfter for at kunne gaa om imellem Kammeraterne med det samme stiftleende Ansigt som deres — saa *maatte* han, saa var han simpelthen *nødt* til, blot nogle Minutter ad Gangen, nu og da at hvile ud i den Lykke at kunne kaste Panserskjoldet fra sig —: at kunne vise ærligt og redeligt, bare overfor Oppasseren, alt det der uden et Sekunds Afbrydelse blev ved at skære Tænder og ose i Vejret inde i ham!

Hvis han ikke ligefrem skulde risikere at tabe Livet, maatte han — javel, daglig bare i en lille halv Time tilsammenlagt — svælge i denne umaalelige og saligt svimlende Lyst: at kunne baade tale og handle i virkelig Overensstemmelse med de Ting der foregik indvendigt i ham —:

Være fri for at skulle le — naar Eens Hjærte gik som en Hakkemaskine gennem Muskler og Aarer!

Slippe for at skulle drøfte Krig fra et glad Syns-

Digitized by Google

punkt; at skulle vente uafbrudt men smilende paa Kamp og Nederlag; være evindeligt belavet i sit Indre paa Død og Undergang, og dog kunne rable gemytlige Kældermænd af sig — naar Eens Hovede dinglede omkuld paa Skuldrene, af Brand-Længsel efter blot at have Fred, efter bare et eneste Døgns Hvile og Ro eller Sandfærdighed! Efter en enkelt Nats daanedyb Søvn — eller efter bare ti Minutters ærlig og fælles Skrigen op af Angst og af Had!

Oh, javist: uforligneligt uundværlig var Iwan under disse Omstændigheder!

En Guds overmenneskelige Belønning var det at have netop saadan en Oppasser!

Just at have en Forbryder, en Tyv!

Een som Gud Herren bogstavelig talt havde skabt, udelukkende for at man med Sang og Taknemlighed skulde kunne skælde ham ud paa Grund af sine egne Miserer — og alligevel fuldt ud være paa den rigtige Side!

Og hver Gang man var paa Nippet til at lægge sig en under den forhaandenværende Situation baade usund og selvmorderisk Medlidenhed til — saa var der dèt specielt himmelske ved Iwan, at han altid selv gjorde Regnskabet op imellem sig og Premierløjtnanten!

At Iwan øjeblikkelig selv skaffede sig den fornødne Revanche: ved ganske roligt at lade sine Blikke udpege Stykke for Stykke af de forskellige Ting som han bestemte sig til yderligere at stjæle, som Oprejsning for hvert Spark eller for hvert Skældsord —:

Iwans Mor benævnedes som en kortsagt giftsvan-

Digitized by Google

ger Gratispige, blaa af Kviksølv, grøn af Raaddenskab, blodrød af Druk —: godt, det var tre Snapse af Herr Luschinskij's den fine Kunjak!

Hans Velbaarenhed var saa god at harke ham i Ansigtet, lige paa Næsetipsen —: meget vel, det var Halvhundrede Cigaretter, af dem med Guldbogstaver paa Mundstykkeren!

Premièrløjtnanten nedlod sig til at sparke ham, to og en kvart Tommer ovenover det bagbords Knæ —: jaha, og mange Tak, det var femogtyve smaa Kopek i Kobberpenge! — — —

Nøjagtig saaledes stod Sagerne endnu i Begyndelsen af November Maaned, dengang Flaaden delte sig i tvende Parter og forlod Tanger, hvor den havde fyldt sine Kul-Bunkere.

Den ene Portion af Armadaen lagde Vejen om Suez; men den anden og større gik, med Peter Romanowitsch Luschinskij ombord, ud gennem Atlantens blaa eller sølvhvide Vand, styrede frem over Havet syd paa, og sejlede sig dagligt mere og mere nær ned mod Ækvator og Varmen.

Ganske tidligt om Morgenen, naar man kom ud paa Batteriet, stod Solen allerede som et Brandbaal lige udenfor Lugerne i Skibssiden; den gjorde Vandfladen til et Huulspejl af blank Flamme, der smed sig kridhvid ind i Øjnene paa Een; og den fik Luften til at dirre, saa Eens Blod var ved at koge over og vælte ud af Munden, hele Tiden.

Time efter Time rejste Solen sig højere i Vejret.

Den glødede Eens Hue op til at blive et Drivhus af Jærnplader; den fik Skulderstropperne til at stinke surt af deres Forgyldning; den brasede som et uhyre

Digitized by Google

og nærgaaende Meteor, flammende, svidende og hvidgul, hen i Luften umiddelbart ovenover Eens Hovede — og gjorde alle Rum i Skibet som til Fyrkedler. —

Og saa mærkede Luschinskij efterhaanden, lidt efter lidt, at Kammeraterne havde, trods al hans Snedighed, endnu en Gang naaet at narre ham. Endnu en Gang havde de faaet ham, bestialsk, til at tro paa alle de tusinde Løgne som de sagde og som de grinede! Endnu en Gang havde de bildt ham ind, at han var ikke langt fra at være baade en Kujon og en Pjalt — rent ud sagt — men at de selv var Helte, Heroer og Afguder, som ingen Verden af Rædsel kunde rokke! Hæ, de Øjentjenere, de Skalke, de Øgleunger, de ....

Den allerførste Sæd til Mistanke — eller Jordbunden for den Spire, erhvervede Luschinskij sig ved den sælsomme Omstændighed der langsomt aabenbarede sig for ham: at Iwan var absolut ikke noget Unicum — efter hvad Peter Romanowitsch's Kammerater i den senere Tid begyndte at fortælle!

Iwan var aldeles ikke værre end nogensomhelst af de andre Oppassere — sagde baade Praxin og Nakinskij, baade Boruffkin og Lwow nu og da, naar Heden var særligt slem og kogte Eens Øjne, saa de blev hvidlige og slimfulde rundt om Pupillen, der selv kom til at ligne Hullet efter et Naalestik.

Iwan var, saa at sige, ikke langt fra at være en renlivet Fyr, en nystivet Manschetskjorte, i Sammenligning med de unævneligt beskidte Klude som de andre Officerstjenere mindede om — erklærede Luschinskij's Venner i disse Autodafé-Dage under

Digitized by Google

Ildsvaaden ved Ækvator, disse Dage hvor heller ikke hans eget Hovede, sprækkende af Solstik, mere formaaede at holde Mund med hans Hjærtes dybeste Hemmelighed.

„Jeg begriber Dem i Sandhed ikke, mon cher!" — sagde Praxin; han skyllede et stort Glas Wermouth ned i eet Drag og lo af fuld Hals, saa den beske Lugt af Drikken stod tykt ud af Svælget paa ham, som var det hans egne, indvendige Dele der stank saadan, af Hede og Bitterhed — „Hvordan kan De beklage Dem over Iwan —: naar De samtidig siger, at De maa prygle ham *omtrent* daglig!

Og hvad i Alverden tager De Dem da til, i Resten af Deres Fritid! Hahaha!

Hvad!

Jeg forstaar Dem ingenlunde! Haha! Nejnej!

Næ!" — og Greven gav sig brat til at rokke med Hovedet og klemte Øjnene halvt til, som sang han en eller anden gammel og moderlig Vuggevise — „Nej, kære Ven!

Saa skulde De kende *mit* Regnskab —: mellem mig og Yorik, som næsten ikke er til at styre mere, den Slagsbroder!" — Praxin løftede Albuerne en Smule ud til Siden, saa Frakkeærmerne gled ganske lidt op over Haandleddene, som vilde han sporenstregs vise Luschinskij hvordan man burde gengælde en Oppassers Grovheder og Fræk-Væsen. Men saa vendte han sig, med sit sædvanlige Ryk i Skulderbladene, om til Dr. Nakinskij der sad bagved ham —:

„Fortæl De engang, Doktor!" — hviskede han og fnisede pludselig — „fortæl De — men uden Deres

Digitized by Google

sædvanlige, spøgefulde Overdrivelser — hvor mange Gange det er, at Deres Boris nu har forsøgt at forgifte Dem med Deres egen Medicin, og hvor ofte De derfor har maattet sætte nye Snerte i Deres overalt medbragte Kanepisk! Ikke sandt! Haha!

Man mærker sku paa den kære Peter Romanowitsch, at han har aldrig før været tilsøs paa de fjærne Vover, hvad!"

Ganske paa samme Maade talte ogsaa Løjtnant Lwow — ham med Duellen i Foraaret.

Han havde nu bare, selvfølgelig for at økonomisere med sin perforerede Lunges Vejrforhold, fundet paa — i Stedet for at klø sin Oppasser, Mikael, en stor, tyk Herre der havde saa at sige permanent brændende Kanonlunter inde i sine Blikke, og som allerede ved tvende Lejligheder havde prøvet paa at lade sin aabne Lommekniv tilfældigt dumpe ned i Hovedet paa Officeren, oppe fra en af Masterne —: at tøjre ham til det fastskruede Bord nede i sit Lukaf, en Dagstid ad Gangen, naar han jugerede at Matrosen trængte til et à Conto-Beløb! Og for at den kogende Lummerhede dernede skulde virke endnu en Smule mere etisk, sagde Lwow: plejede han tilmed at tænde sin private Petroleumsovn — der ellers kun blev anvendt i de svalere Klimater — henne i Hjørnet af Kahytten: saa at Mikael henad Aften i Reglen laa og svømmede paa Gulvet, uden at sige et eneste Ord, med lyseblaa Øjenlaag og et kridhvidt og perlet Fjæs, der forøvrigt i en mægtig Grad mindede om en overfedtet Fajance-Tallerken, min Salighed, det Svin!

Og heller ikke Struïn, Kongofareren der havde

Digitized by Google

Brystet skjult af Ordener, fortalte lempeligere om sin Tjener: tværtimod havde han, nede iblandt Negerne, anskaffet sig et pinligt nøje Kendskab til alt hvad der vedrørte Behandling af Undergivne; og han gav, iverfyldt og med karmoisin-røde Øjne, skønne og garanterede Raad til hvem der ønskede det —:

„Ser De!" — sagde han, stammende i Ordene og med sin store Pande boblende af Sved under det blodfarvede Haar; han fægtede i Luften med sine Kæmpehænder og anstrængte sig af al Kraft for, for en enkelt Gangs Skyld, at kunne tale i sammenhængende Sætninger, den stumme og griske Panther —: „Slaa med *stiv* Arm, Luschinskij!

Og brug altid Pisk! Husk paa: det er de Slyngler jo vant til, allerede hjemmefra!

Paatværs af Ryggen — men i stiv Arm! Forstaar De! Det gør Svinget større — som om De anvendte hele Kroppen til at slaa med!

Begriber De: der er sku ingen der aner ***hvad*** en Nigger kan taale!

Men hvorfor skulde vores egne Kabylere saa finde sig i mindre — naar de bærer sig ligesaadan ad?! Ikke sandt!" ...

I Begyndelsen blev Luschinskij jo fuldstændig forvildet over alt dette her.

Hans Hjærne svimlede og tabte Fodfæstet, den blev saa at sige pustet op og gik bovnende tilvejrs som en Santos-Dumont, til der sprang Rifter i den, af Forbløffelse over disse Aabenbarelser —: at tænke sig at alle Oppasserne, maaske største Parten af Mandskabet bogstavelig, var hverken mere eller

Digitized by Google

mindre end Afskum og Mordere! At de, muligvis saa godt som uden Undtagelse, var rendyrkede Slyngler og Snig-Dræbere allesammen! —: Baade menneskeligt og militært var det jo fuldkommen himmelskrigende!

En svømmende Koloni af Skurke!

En flydende Ø af Forbrydelse! ....

Og en Dag foreslog han derfor Praxin og et Par andre, at de burde jo selvfølgelig alle som een, og uden et Sekunds yderligere Betænkning, indmelde deres Tjenere til Skibschefen og Admiralen, og saaledes faa dem kylet i Kaschotten eller skudt ned som Ulve: disse Banditter der baade stjal og drak og ovenikøbet var oprørske! Ikke sandt?!

Men i samme Nu forstod han det hele.

Pludseligt og i fuld Udstrækning, begreb han at Kammeraterne løj paa en eller anden Maade —:

For Greven trak nemlig øjeblikkelig alle Hænder og Fødder til sig, ved dette Forslag. Og Gudforbarme sig, sagde han i Kor med de andre: Yorik var saamænd en meget skikkelig Mand, i og for sig! Og den Ubetydelighed af Hallo der var med ham, den kunde man virkelig nemt ordne egenhændigt! En Officer skulde saa godt som aldrig rende til Autoriteterne med sine Ophævelser! Vel? Det gjorde saadan et Indtryk af Sladderagtighed, synes De ikke ogsaa?! —:

„For Resten!" — tilføjede Praxin og lagde sin dansende Haand paa Luschinskij's Arm — „Det er jo til syvende og sidst helt rart, paa en viss Maade, kæhæ, ikke sandt, selv at *arrangere sine personlige Anliggender!*

Digitized by Google

Hvad?

Synes De ikke?

Naar De nu skal være ganske ærlig, hvad min kære Peter Romanowitsch!" — Greven kom til at ryste paa Skuldrene; han blinkede med Øjnene, blev endnu rødere i Ansigtet, hans Næseboer voksede og han smilede med alle Hjørnetænderne ude foran Læberne, saa der med eet drev en lille Smule Vand ud af Mundviigene paa ham—:

„Ikke sandt!" — sagde han sagte — „er det da ikke .... dejligt, at besørge hele Regnskabet selv! Personligt at være Mand for det Hele! Eller kender *De* noget bedre — under en Situation som vores —: end nu og da at tilbringe en rigtig koghed Eftermiddag med at svale sig iskold paa Rygstykkerne af en ondsindet Oppasser: saadan tju, tju, tilgavns! Lige til der kommer lange, svulne Mærker efter hvert Slag! Tju, ssst, tju! Til det sveder ham rødt ned ad Bagen! Til man selv blegner af Trætheid, til man bliver baade døv og stum og mæt, til der futter en dødelig Fred ind i Eens Nerver — og man daaner med et Suk! Ikke sandt! Hahaha — detvilsige: er jeg nu vittig eller taler jeg Alvor?!

Hvormeget af mine Ord skal man tage for Sandhed, ké — og hvormeget Overdrivelser, Sjov eller ren Løgn!

Naa!

Hvadbehager!

Og hvad er saa Dères uudtaleligste Mening om det Hele?

Eller hvad føler nu Dè, ved dette mit patriotiske Forslag: om paa den nævnte Maade at genskabe de

Digitized by Google

patriarkalske, fordums Dage paany — idetmindste her paa Skibet!?

Mine høje Aners gigantiske, Russer-russiske Periode —: hvor Evropas Blødagtighed endnu var os ukendt og fjærn, hvor Domostroj-Haandbogens mandigt-barske Ord var ubrydelig Lov for hver Herre, hver Livegen! Hvor Knut, Pletj og Batogge holdt al Slethed borte fra os alle — vore Fyrster til Ære, Landet til Baade og Gud til Behag!

Ké, og hvad vilde De synes: om vi saaledes kunde forandre *Dem,* min lille Peter Romanowitsch, og Deres tavse Kamp imod een eneste, sølle, ulydig Oppasser — til at blive et Symbol paa Peter-den-Store af Huset Romanow, dømmende sine oprørske Titusinde Strjelitzere: hàn hvis Ungdoms-Elskede hed Eudoxia, ganske som Deres!

Oh, hvilken Stolthed for Deres Sind!

Ikke sandt!

Og vil De nu endelig indrømme mig, at ingen kan være saa kaad som jeg — eller tror De bestandig min Tale skjuler en mysteriøs Opmuntring?"

Peter Romanowitsch stod et Sekund uden at røre sig. Med aaben Mund. Han stirrede paa Greven, som om han ikke havde hørt hvad der blev sagt.

Men saa begyndte hans Læber pludselig at krumme sig — ligesom smittede af Praxins lystfulde Grin — og straks efter følte han paa een Gang ganske tydeligt hvordan hans Hals genkendte denne indvendige Hoppen og Fnisen: fra hvert eneste af hans egne, hidtidige Opgør med Iwan!

Og *da* var det, at det altsammen gik op for ham i et Nu —:

Digitized by Google

Praxin og de andre befandt sig altsaa, kort og godt, i ganske det samme Paradis som han selv!

Alle som Een levede de, saa at sige, direkte ovenpaa deres Oppassere!

Ligesom han selv havde de kun dette ene eneste Middel — til at hævne sig over de Ting som de ikke turde tale om indbyrdes!

Javist! —: men deraf fulgte igen, at Kammeraterne havde, med andre Ord, i Virkeligheden hele Tiden gaaet omkring i nøjagtig den samme ædende Nerveforgiftning, som han selv var overfyldt med!

De havde altsaa ganske simpelt løjet for ham, baade hver Gang de jubilerede og lod som om de var henrykte over Togtet — og naar de sad dernede i Messen om Aftenerne og besmilede hinanden i Anledning af Vaabendaaden ved Doggerbancs!

Aha!

Sese!

Naa saaledes! ....

Og Luschinskij kiggede sig bævende rundt til alle Sider — med dirrende Underlæbe.

Han følte Hjærtet synke dybt ned i Bugen paa sig, hans Hovede blev buldrende hedt indvendig: af tilbageholdte Taarer og af Skræk — af Had og Ensomhed, af fuldstændig Hjælpeløshed ... og saa vandrede han, tavst, tænderskærende, ned i sit Lukaf uden at vide det, for hurtigst muligt at faa Fingre i Iwan og give ham en Omgang. —— —

Al denne pludseligt erhvervede Forstaaelse var jo imidlertid foreløbig kun Formodninger.

Den lød plausibelt nok, javel! Den passede for-

Digitized by Google

trinligt, baade med alt hvad han læste i Aviserne — og med den uglemmelige Tavshed der havde været Bogduroffs eneste Svar paa Starck's Erklæring hin Morgenstund om at der, trods alt, virkelig havde været Torpedobaade imellem Fiskerne!

Meget rigtigt! Javist —: men Luschinskij havde jo lært noget, siden sidst!

Han var ingenlunde saa lettroende som i gamle Dage!

Han vilde sku have Beviser, han krævede simpelthen Visshed! — —

Og fra denne Dag var det, at Peter Romanowitsch indledede sine glødende Detektiv-Undersøgelser af sine Venners Væsen og Færd!

Han lod dem, for saa vidt hans egen Øjenkraft tillod det, ikke et Sekund ude af Syne. Selv om han sad med Nakken til dem havde han — naar da hans øvrige, indvendige Hændelser ellers gav ham Styrke nok dertil —: han havde ligesom hundrede Følere der ustandseligt gnubbede sig op ad dem og noterede sig hver Stigning og hvert Fald i deres Blods og deres Stemmers Temperaturer. Han søgte, purpurfarvet i sin Vilje, at skaffe sig uimodsigelig Besked om alt, hvad der skete inde bagved deres skogrende Latter eller bag deres pludselige Hosteanfald.

De ydre Omstændigheder virkede hvad de kunde, for at hjælpe ham i disse Forsøg paa at skaffe sig Sikkerhed.

For hver Dag, efterhaanden som Solen var kommen nærmere umiddelbart over Hovedet paa Eska-

Digitized by Google

dren, og tilsidst hang som en flydende Jærnmasse lige ned i Haarene paa deres Isser —

for hver Uge, hvor Gregorow havde maattet trække et Par Timer fra Øvelseslisten, fordi ingen Tjeneste mere kunde gennemføres midt paa Dagen —

ganske langsomt var det, som om Kammeraternes Hjærner, der hidtil endnu havde formaaet idetmindste delvis at præstere alt det Arbejde der skulde til for at skjule deres Hemmelighed, nu slet ikke mere evnede at holde tæt.

Under den dobbelte Paavirkning af Varmen og af al den Fritid og Lediggang der fulgte med den, lukkede de sig op, af og til.

De ligesom revnede af Hede og Tørke — især naar man var paa intim Tomandshaand med dem; eller paa de lange Aftener, hvor man sad og maatte tylle sig med iskolde Drikke, for ikke at klæbes sammen i Indvoldene, af Luftgløden.

De krængede idetmindste en Part af Hykleriet af sig —: for ikke at være belemrede med al den tykke Pelspaaklædning i den fygende Ovnhede.

Og endelig var de ogsaa blevne raffinerede omsider: de vilde sandelig ikke alene have deres smaa private chambre-séparée-Henrykkelser med Oppasserne —: men de vilde visseligen ogsaa *tale* om dem, vel vilde de saa: de vilde sku diskutere dem, de vilde Fanden tage mig søge at lære nye Trics! Det manglede jo bare! ....

Og saaledes viste de Luschinskij, ialfald i enkelte røde Blink, noget af det der var hændet inde i dem.

De lod ham skimte, hvad der var sket af Revol-

Digitized by Google

ter og Haandgemæng inde i deres Hjærner og Hjærter — baade under selve Natten paa Doggerbancs, og i de milelange Døgn bagefter —: Disse uendelige og bulnede Timer, hvor hver Mand paa Flaaden (takket være Ledelsens aabenlyst løgnagtige Paafund om at der skulde have været japanske Torpedobaade iblandt Trawlerne!) Minut for Minut, ustandseligt havde ventet paa et nyt, et ligesaa forræderisk og pludseligt Angreb, og derfor vandrede om, uden et Sekunds Hvile, med Musklerne spændte saa de laa som Knaster paa Arme og Ben og skrabede imod Knoglerne —: parate til at sætte fra og springe i Vandet, hvis Skibet blev truffet af en eller anden Torpedo, inden det fik Tid til at suge dem med sig ned i Boblerne og den slimede Tang.

De blottede for Luschinskij idetmindste Brandtomterne og Sarkofagerne efter alle de Slagsmaal og Guerillakampe der var blevne udfægtede derinde i dem, under disse flaaende Mord-Døgn, hvor man, foruden alt dette her Nerveforbrug, tillige var nødt til at gaa og være paa uafløselig Vagt over alle Dele og Partier af sit Ansigt og sin Krop: for at skjule og overdøve det der foregik derinde .....

Javel, alt dette her skimtede Luschinskij lidt efter lidt hos sine elskede Kammerater — men sin første Visshed, om at han i Sandhed havde seet rigtigt denne Gang; Sikkerheden for at de allesammen virkelig havde oplevet disse rygende og vamle Skuespil som han selv kendte saa omhyggeligt: *den* fik Peter Romanowitsch først, da han noget senere opdagede det udmattede og giftige Væsen som de andre havde lagt sig efter at vise under Øvelserne!

Digitized by Google

Akkurat, ja! Kollegernes eksplosive Færd under selve Tjenesteforretningerne — den var hans afgørende Bevis paa at han havde skuet korrekt! ...

Det var dem aabenbart ikke mere nok, hverken at flænse deres Oppassere i Eenrum, eller at fortælle fnisende derom naar de var sammen —:

Nu var det sku intet mindre end *hele* Mandskabet, der skulde holde for!

Ganske vist var Varmen jo en lille Undskyldning for al denne Stridbarhed — og den blev saavist ogsaa benyttet tilgavns. Men tilstrækkelig var den ikke.

Selvfølgelig var man desuden, paa den anden Side, ogsaa nødsaget til at iagttage visse formelle Hensyn. Og Gregorow, denne Dyre-Passer, skiftede jo heller ikke Taktik: ustandseligt vandrede han, radmager som en Plakat-Pæl, rundt paa Skibet, var alle Steder paa een Gang, og udbad sig Oplysninger om hver eneste Afvigelse fra Øvelseslisterne.

Grænser — eller nogenlunde vægtige Paaskud — maatte man altsaa altid have parat, saavel for Driveriet som for Bidskheden.

Og endelig kunde man jo ingenlunde sløje helt aabenlyst af, overfor Mandskabet — selv om man, i og for sig, var klar nok over at hos dém vilde enhversomhelst Ytring af Hænderne-i-Skødet kun finde villige Øren, ikke sandt?

Alle disse Ting, altsaa, maatte man have lidt Henblik paa.

Man kunde ikke fuldstændigt benytte Tjenesten som en Hængekøje for sig selv og en Elefantpidsk for de andre!

Desværre ikke!

Digitized by Google

Men alle de Steder hvor det *kunde* gaa an, dèr handlede man, saa sandt Gud hjælpe, efter et ligefremt Hjærte! Man tog med Silkehandsker og Fløjelsvanter paa sin egen Person — og man svang Skorpionerne over Folkene! — —

Hjulpen af de foregaaende Iagttagelser var Luschinskij ikke længe om at opdage dette her.

Han mærkede saaledes, først og fremmest: at hver Dag var der en sælsom Mængde Matroser fra de andre Officerers Batterier, der fik ikendt storslagne Arrester og Ekstratimer; og han iagttog endvidere at hver eneste Gang han selv kom fra sine Tjenesteforretninger, saa var baade Praxin og Lwow og en hel Del andre af Klikken forlængst færdige med dères Arbejde; endskønt de havde præcis den samme Øvelsesliste som han!

I Begyndelsen havde de selvfølgelig prøvet paa at fortælle hinanden gensidigt, at det var nu netop idag, tilfældigvis, at de var saa tidligt fri, det ved Gud det var! Ellers var de saamænd overbebyrdede som Kameler! Tja!

Men Peter Romanowitsch var jo bleven klogere, nu. Meget vel, tænkte han — han blev ikke engang harmfuld over dette nye Forsøg fra Kollegernes Side paa indbyrdes at putte Blaar omkring i Øjnene paa andre; han havde allerede begrebet, at det var aldeles ikke ham alene, Kammeraterne vilde narre; det var, til syvende og sidst, bogstavelig talt dem selv, de ønskede at opvarte med falske Regnskaber; det var dem selv, de satte Pris paa at holde hen med al mulig Snak; det var dem selv de meget gærne vilde dupere! Og derfor blev Luschinskij altsaa slet ikke vred mere, naar han erfoer et nyt Fif fra dem.

Digitized by Google

Stik modsat: han kom til ligesom at fnise en Bagatel inde mellem Kinden og Tænderne, han maatte proppe Snippen af sit Lommetørklæde i Munden et Øjeblik — saa ofte der var et hidtil uforsøgt Felt hvor Praxin skogrede i Vejret, hvor Lwow fik snedige Øjne eller hvor Boruffkin skraalede op.

Meget vel — tænkte han ergo, overmaade lykkelig og veltilfreds, da han havde udfundet Grunden til denne Kammeraternes Rundhaandethed med Forøgelser i deres egen Fritid og med Indskrænkninger i Mandskabets —: meget vel, gennem denne her Adfærd kunde der muligvis, foruden de personlige Fornøjelser derved, ogsaa opnaaes andre og endnu vigtigere Resultater!

Selvfølgelig! Ingensomhelst kunde vide paa Forhaand, hvor mange afgørende Heldigheder der kunde flyde af, at man gjorde hver eneste Mand ombord dødeligt utilfreds med hele dette Togt!

Nu bar Kollegerne sig jo i Virkeligheden netop saadan ad, som han lige siden Doggerbancs allerdybest inde havde ønsket at de skulde! Ikke sandt —: de hvæssede i al Stilhed deres Tænder, de hvislede hemmelighedsfuldt opad med deres spilkogende Had og Arrigskab, og de skoldede derved hver eneste af Matroserne op til at føle nøjagtigt det samme!

Ja, min Salighed —: Agitation for den store Misfornøjelse, Forarbejder for en General-Strejke — saadan var det de opførte sig, allesammen!

Og derfor vilde han saasandt ogsaa hjælpe dem af bedste Evne!

Det kunde vel næppe være mere vanskeligt at

Digitized by Google

være doven, end at bestille noget — og naar man saa tilmed kunde naa saa store Formaal dermed, hvad! Hahaha! .....

Altsaa var Peter Romanowitsch visselig ikke seen til at følge Kammeraternes Foregang — baade med at drive og med samtidig at kildre Folkene en Smule under Svangen.

Man havde for Eksempel Læsning!

Hæ!

Luschinskij gik omkring paa Batteriet. Eller han sad oppe overskrævs paa en af Kanonerne — hvis der da var lidt Skygge dér, for ellers var Staalet som en Ildrist at sidde paa. Han havde valgt sig Pladsen saa han bekvemt kunde kaste sine Blikke ud gennem Lugen, for straks at være à jour, hvis der skulde vise sig noget mistænkeligt derude paa det smeltede og rullende Blyhav.

Han røg sin Cigaret, og lod sine Øjne der kløede og sveed — som var de pludselig blevne altfor store til deres Huler — rave rundt imellem Mandskabet.

Det hede Lufttræk udefra fornemmedes som en flydende og rød Straaling i Ryggen — som havde han, saa at sige, med eet faaet en Slags splinternyt og særligt energisk Blod ind i sig.

Han sad med den hvide Frakke knappet op. De sorte, krøllede Haar paa hans Bryst kravlede lidt efter lidt ud af Skjorten —: bogstavelig talt, som var der, paa en eller anden Maade, paa een Gang kommet et laaddent Dyr ind i Barmen paa ham! Hvad! Ehe! Naa!

Langt om længe kaldte han saa den første den modbydeligste Person frem af Rækkerne, og spurgte ham om Distinktioner eller om Vagts-Pligter.

Digitized by Google

Naturligvis kunde Fyren ikke eet Ord, rent ud sagt. Godt —: ad Helvede til med den Slubbert! Pokker skulde slide med at stoppe alt det Nonsens ind i et Hovede, der alligevel vilde blive skudt af om et halvt Aarstid — som Praxin sagde; eller som vilde svulme op af Oceanvand til det blev et Græskar og sprang med et Knald, senest om et Par Maaneder — som Løjtnant Lwow plejede at variere det!

Og ganske vist var det jo paa en viss Façon stiltiende aftalt med Mandskabet, at ingen af Parterne behøvede at overanstrænge sig — men Herre var man jo dog, man havde Gudskelov Magten paa sin Side! Og derfor skulde denne infame Bondeklat ikke staa der og glo paa Een med sine bissende Ko-Øjne! Den Slyngel! —: Arrest, min Far! To Dages mørk Kaschott fra i Aften, min elskede Ven, for at lære dig at møde lidt bedre forberedt en anden Gang! Ned i Svederummet med dig, til du bliver et Benstativ, min Yndlingshøne!

Paa denne Maade kunde man meget godt — hvis man da var heldig og blev forskaanet for at faa mere end eet eller højst to Besøg af Chefen — man kunde bruge en rummelig halv Time til at afhøre en enkelt Mand, og endnu et Par Kvarter til at snærte ham op med Skældsord, saa hans Hals var ved at revne Drejlsfrakkekravens Nedringning og hans Øjne lænede sig langt ud af Ansigtet paa ham af Arrigskab.

Og saa var Læsetiden færdig: man havde faaet idetmindste een Matros mere til at ønske alt muligt Svineri over Eskadren og Togtet; man havde selv faaet Lejlighed til at rasle med Nerverne; og tilmed maatte hele Lektien tages om igen til Imorgen!

Digitized by Google

Baade Officerer og Mandskab slap altsaa ovenikøbet for Arbejdet med at skulle forberede sig paa noget nyt!

Hvad, ikke sandt, Sagen kunde daarligt arrangeres bedre —: en Proselyt, store Privatfornøjelser, og Driveri for et Døgn, altsammen opnaaet med eet Smæk! Saa rige Resultater var vel nok den Risiko værd, at Folkene nu og da maatte betale dem med en lille Smule dunkel Hungersnød i Arresten! Kæhæ! .....

Det næste Felt hvor Luschinskij — henrykt baade over sine Fremskridt i alle mulige menneskelige Kundskaber, og over denne nye Basis for intim Samvirken med Kammeraterne indenfor Klikken — det næste Punkt hvor han udspejdede og fastslog sine Venners Sjæle-Væsen, det var paa denne Ting —:

At de enkelte, hos hvem Sagernes Tilstand endnu ikke rigtig havde naaet at udrydde den fjottede Idé: at det var godt og militærisk at bestille noget trods alt — de blev, hvadenten det saa var Officerer eller menige, Genstande for hundrede vittige Bemærkninger.

I Begyndelsen bare i al Gemytlighed, ved Gud i Himlen!

Paa Ære blot for at sætte lidt Liv i det hele, ikke sandt!

Haha!

Eller for i ren Venskabelighed og Englelighed at overtale disse Slidere til at holde op med Arbejdet, at lokke dem til at gøre fælles Sag og være med i Driverlivet.

„Se nu her!“ — sagde Praxin, hver Aften naar

Digitized by Google

Premierløjtnant Gowitz kom anstigende ned i Messen med sit Bind af Søkrigens Historie; Greven nikkede til ham og lagde sin Arm om hans Skulder — „læg nu de Bøger væk, lille Gowitz! Kom! Drik De et Glas med os andre! Haha!

Hvad i al Verden, mine Herrer: en Officer er dog ikke en Professor!

Hvad!

Men *Modet* — det er vores Adelsbrev og vores Distinktion! Har jeg ikke Ret!

Mod — det er den russiske Hærs Videnskab! Ikke sandt!

Og ved Gud: jeg tror min Far havde Ret i det, naar han altid sagde til de Folk der kom og bad om at faa Skoler paa vores Godser —: Messieurs, svarede han: la lecture c'est la perte du courage! —

Eller hvorfor, mener De ellers, er næsten alle mulige lærde Herrer umulige Soldater! Hvad! Ikke sandt! Haha!

Naa, Gowitz!

Kast saa Bøgerne i Brændenælderne og lad mig invitere Dem paa en Flaske Champagne!"

Og hvis dette her ikke virkede, men Gowitz blev ved at klæbe sig fast til sine Folianter og Kvarter, saa lo Praxin pludselig, vendte sig bort fra ham, trak en Smule paa Skuldrene og sagde halvhøjt, som skulde den anden ikke høre det —:

„Min Gud! Hvor det dog er typisk for .... visse, dunkle Klasser i Samfundet, dette Forsøg paa at gøre sig interessant ved at laane andre Menneskers Tanker!

Hvad!

Digitized by Google

Men, mine Herrer, lad saa idetmindste *os* handle som Officerer!

Kadet Owen, vil *De* sørge for Frapperingen!" —

Men efterhaanden mærkede man, at denne Slags Spøgefuldheder de opnaaede nok ikke helt hvad de skulde — og der var ikke engang nogen synderlig Lettelse mere for Een selv, ved at sige dem.

Og lidt efter lidt som man tilstrækkelig tidt fik fortalt hinanden: at disse flittige Gentlemen de var, saa sandt hente dem Djævelen, baade Øjentjenere og Farisæere: de var Folk, der haabede intimt paa at slaa Guldaffærer ud af deres Kammeraters Overlegenhed; Mennesker der ligefrem vilde bilde deres foresatte ind, at de var bedre end andre, de Sataner! —:

Ganske langsomt lærte man saa at lægge sine Ord anderledes vel i Lage inden man langede dem ud.

Den lille Sekondløjtnant Weronoff, der sled som en Pony med Strategi, Maskinlære, Engelsk — og alt hvad han idetheletaget kunde faa sin Mule i — han blev Dag for Dag sporet saligt op —:

„Oho!" — sagde Dr. Nakinskij der var Skibslæge; han bøjede sit hvide og flade Ansigt — der, med sit diminutive, sorte Overskæg, lignede en Porcellænsplatte med en Tuschtegning paa — ned over Weronoffs Skulder og lod som om han kiggede i den Logarithmetabel Sekondløjtnanten sad med —: „Hebraisk, min Sandten!

Hæhæ!

Her skal De Herrer se en ung Mand, ikke sandt, der ønsker at blive Flaadechef! Hvad! I Sortehavet! Eller i Palæstina!

Digitized by Google

Eller han vil studere Sproget, for at kunne agere Spion ved den næste Jødeforfølgelse som Pogrom-Ministeriet arrangerer, min Salighed!"

Saa lo de allesammen; ikke alene fordi Nakinskijs Bemærkning var saa vittig, men allermest fordi Weronoff blev jo straks rød og derefter knaldhvid i Ansigtet, og forstod altsaa tydeligt nok, at Spøgefuldheden var en Hentydning til hans Mor, der virkelig var af en jødisk Slægt fra Riga!

Haha!

Derfor huggede de Hænderne i Bordet, drak Glassene ud og skelede hen til Løjtnanten, der ligesom var bleven svulstig omkring Øjnene —:

„Hebraisk! Den hellige Georg hjælpe os evindelig! Javist skal W'off være Spion! Jøderne vil bestemt tage ham for gode Varer! Elohim! Hebraisk! Javel!

De vil betro ham alle deres Hemmeligheder — ikke sandt!

Og deres Guldsager!

Han faar hele sin Arv udbetalt!

Han tjener sig en Formue ved det!

Hebraisk!

Den Rothschild!

Hahaha!" — og igen lo de: med denne mærkelige Latter, som de allesammen havde lagt sig til i den senere Tid — og som var endnu et af de Tegn der havde leveret Luschinskij usvigelig Oplysning om, hvad der foregik inde i deres allermest velgemte Hjærter og Nyrer —:

et Skoggergrin, der altid standsede brat, midt i et eller andet langt Skrald, som om det blev sparket

Digitized by Google

itu inde i dem — en hikkende og skraalende Latter, der mindede Peter Romanowitsch om de gamle og blandede Dage, naar man, nede paa Kadetakademiet, lo pligtskyldigst og subordineret, men med ligesom Rifter i Halsen, over Porphyrij's Vittigheder der aad sig som Knutslag igennem Klæder og Kød, kæ, krræhæ, hé, føj for Satan! — — — —

Og da Luschinskij saaledes omsider var bleven ganske klar paa de andres uomtvistelige Delagtighed i alt det han selv havde følt lige siden Afrejsen — saa var det som om han næsten kom til at grine behageligt, indvendig.

Der manglede ikke saameget som en Skorem i hans Lykke!

Han havde bogstavelig talt kostelige Timer, naar han sad dernede i Messen — de uendelige og sydende Ækvator-Eftermiddage, hvor Luften var som skoldende, fortyndet Vand at faa i Munden; disse livslange Aftener, hvor Minutterne og Timerne klæbede sig afsted, døde som Fluer; disse Glød-Nætter, hvor man havde en bedaarende og svimlende Lyst til at sparke til Uhrene for at vække dem, de snorkende Tærskeværks-Okser —:

Luschinskij havde rent ud sagt frydefulde Tider, naar han sad dernede, tæt sammen med Praxin og sine andre Klikke-Venner, henne i det forreste Hjørne af Messerummet, rygende sine Cigaretter, og drak den beske Isthe der krydrede Struben, eller den laadne Wermouth, der fyldte Maven med en bitter Sødme og kildrede Een pigeagtigt paa alle Nerver.

Digitized by Google

Han følte sig simpelthen rørt som en Stor-Inkvisitor, mens han lurede smaagrinende efter al denne lugtstærke Nøgenhed hos Kammeraterne.

Med dansende Hjærte fornam han dem snakke op om Ting, som de aabenbart slet ikke anede at de talte om — Indvendigheder, som man ellers aldrig nævnede overfor hinanden! Men heller ingen af Tilhørerne hørte i Virkeligheden rigtig hvad der blev sagt! Nej, hverken de der selv fortalte eller nogen af de andre, lyttede egentlig efter hvad der blev vrøvlet om.

Eller man glemte det igen, lige i samme Nu!

Blot engang imellem fik Luschinskij en vag Fornemmelse af, at den eller den Historie havde han vist hørt tidligere. Især naar Praxin, skælvende af Fnis og Absinth, fortalte sine alenlange Beretninger om de diamantbaldyrede Piger som han havde bekostet sig i Paris, mine Herrer: om deres rappe Mundtøjs Kunst, der havde faaet ham til undertiden at live op utallige Gange i Løbet af en enkelt Nat, ved Gud, saa han i en Ugestid derefter ikke havde kunnet bevæge sine Lænder, je vous assure —: og siden den Vinter var det for Resten, at han, saa at sige, ikke mere havde synderlig Gevinst ved at nærme sig til en Kvinde —: javel, saadan havde han overanstrængt sine Fornøjelser i Paris, paa Ære!

Paa dette Punkt var det, at Luschinskij nu og da syntes, at Praxin havde fortalt det samme i Gaar Aftes, eller i Forgaars, eller muligvis begge Dage!

Men denne Følelse varede kun et Sekund, og hindrede ham aldeles ikke i, ligesom alle andre, at

Digitized by Google

klaske sig paa Laarene, gale af Henrykkelse og komme med frimodige Hentydninger til den Tandgnidsel dette her vilde afstedkomme hos Grevens Hustru, hvis han da nogensinde giftede sig! Haha!

Javel! —:

Men ligemeget hvàd hans Kammerater talte om naar blot det var Ting saa intime, at en Mand maatte være isnøgen for Løgn, førend han formaaede at nævne dem i Selskab! ...

Eller naar Vagtofficer Orloff gav sig til at fortælle om dengang den enormt højt-staaende Mand var kommet hen til ham, paa det store Bal sidste Sæson, havde stirret smilende og med blanke Øjne op og ned ad ham, havde trykket hans Hænder mærkeligt ømt og længe, og sagt: at det glædede ham at se saa skøn en Skikkelse, saa — ja, saa *bedaarende* skøn en Skikkelse, forenet med saa gammelt et Navn! — ved den Historie skete det ogsaa, af og til, at Luschinskij tænkte at han havde vist hørt den før, et Par Gange eller tre.

Men straks efter glemte han det igen; han saa' rundt til de andre, mødte deres stive Blikke med sit, dunkede i Bordet og skaalede — med skælmske Hentydninger til Fyrstens Smag, med langtrækkende Spøgefuldheder om en Hof-Yndlings ydre og indre Virksomheder, og med aandrige Vittigheder om de høje Ægteskaber som Orloffs Slægt i saa Fald pludselig vilde kunne opnaa — paa hans Fremtid som Fløjadjutant! ...

Meget godt!

Bare fortæl løs!

Ud med Sproget, ved Gud!

Digitized by Google

Tal fra Leveren, mine Herrer — saa vi allesammen kan se, at I er mindst lige saa galdesyge som vi andre! — —

Luschinskij opdagede ogsaa, i denne Tid, at der var adskillige af hans og Praxins Gruppe — og andre gav han sig foreløbig overhovedet ikke af med at undersøge eller iagttage — flere af dem havde faaet den Vane at lægge sig bestemte Talemaader til —:

Ganske smaa Sætninger, der paa et eller andet Tidspunkt af deres Liv havde spillet en Rolle for dem, og som nu dukkede op igen i dem, fordi de havde fortalt disse intime Historier en af Aftenerne dernede i Messen —:

Korte Udraab som de flettede ind i deres Svar til alle mulige Spørgsmaal.

Der var saaledes den lille Premierløjtnant Wester, der sammen med sin Sekondløjtnantsklasse var bleven udnævnt fire Maaneder for tidligt, af Hensyn til Togtet her —: han, hvis Mo'r de havde maattet flaa bort, den sidste Dag inden Afrejsen: hun hængte sig om hans Hals, med Armene vredet i Knuder bag hans Nakke, og græd i Krampe, med de graa Haar flyvende; hendes hvide Tænder blev sprøjtede røde fra hendes Læber og hun skreg, med rullende Øjne: for hun havde i Drømme set sin Dreng ligge, med begge Ben skudt af, oppe paa et Dæk, svømmende med Armene og med de to Stumper af Laar der var tilbage, og derfor vilde hun ikke give ham Lov til at rejse — — —: denne lille Premierløjtnant havde anlagt den Vane, næsten ligegyldigt hvad han blev spurgt om af Kammeraterne, saa

Digitized by Google

fik han altid, uden at ane det, anbragt de Ord som Moderen var bleven ved at gentage den Dag —:

„Javist saa, det kan være at De har Ret!" — svarede han; saa trak han pludselig paa Skuldrene og gav sig til at le af fuld Hals — „Men for Resten er det jo en altfor vigtig Sag at spørge mig om! Jeg er jo kun saa ung endnu! Og *I har ikke Lov til at bruge et Barn til den Slags!* Vel?

Hahaha!"

Og der var ogsaa den store og tykke Messeforstander Kaptajn Trutzkoï — ham, der havde faaet sin stive Mund dengang for nogle Aar siden, da en Skare af hans egne, tidligere Matroser havde fanget hans Hustru nede i den lille By ved Sortehavet; og da han og Politisoldaterne fandt hende igen, et Par Dage efter, i Udkanten af en lille Lysning i Byskoven, sad hun lænet tilbage mod en Træstub, nøgen, fuld af Insekter, grinende og døende, med sprængt Underliv; og med gemene og vanvittige Lader skogrede hun op og forlangte endnu flere Mandfolk — — —: naar hàn blev spurgt om et eller andet, saa svarede han meget alvorligt og dybsindigt paa det altsammen, han nikkede og tilsidst lo han en lille Smule, rundt om Øjnene —:

„Sig mig engang!" — sagde han og stak til Een med sine laadne Fingre — „men hvorfor Satan gik De straks til Chefen, med alle de Sager, hvad Luschinskij —: bare frem med Tingene, *frem med det hele, jeg faar sku aldrig nok; at I ved det!*" — —

Javel, for saa vidt var det hele ganske udmærket!

Baade Praxin, Simoff, Trutzkoï, Nakinskij, Lwow og alle de andre der hørte sammen, de dansede

Digitized by Google

omkring bogstavelig talt med Glasvægge om Indvoldene, ligesom Luschinskij selv —: der var ikke een Fornemmelse i dem, uden at man kunde se den paa hele Vejen igennem dem: baade Tygningen, Fordøjelsen og Resultaterne! Hæ!

Alt dèt kunde selvfølgelig ikke være bedre: Lykken ligefrem smilede til ham: man generede sig ikke for hinanden, man talte i Kor og brød sig Døden om Tjenesten; man lærte Matroserne det samme og havde dertil den Glæde at kunne give alle Slags Harme frit Løb overfor dem; og saa havde man det rart om Aftenen —: kort sagt, man arbejdede i rigelig og god Fællesskab paa det store, det aldrig nævnte, det evindelige, det allerdybeste Formaal: at faa Eskadren sendt hjem!

Og alting tydede ogsaa hen til, at de skulde have Held med sig, i disse Anstrængelser.

For, England rustede jo, sagde man; og Franskmændene, disse afrakkede og profitivrige Allierede, de smilede jo ganske vist med begge Mundvige, udvendigt — men indadtil lod det, som om ogsaa de helst saa' at Flaaden blev kaldt tilbage til Østersøen!

Javel, selvfølgelig: Regeringen vilde absolut beordre Eskadren hjem!

Hvorfor skulde man ligefrem forære Japanerne endnu en Sejr, ikke sandt?

Næ, det hele var jo kun en Demonstration — og kunde heller aldrig blive andet!

Altsaa allerede med næste Depesche-Damper, eller i den første Havn de kom til, vilde der ligge Ordre til dem om sporenstregs at sætte Kursen til det

Digitized by Google

gamle Rusland! Hahaha! Jaha! Ja. Vist saa: hjem igen, ikke saa daarligt! Til Eudoxia — hvad? Og til Jomfru Andruschka — hvad Simoff? Eller Mlle Pinaud — og hvad de nu hed allesammen, disse stakkels Enkemænds Enker!

Hahaha! ....

Alt dette beviste med andre Ord ganske indiskutabelt, at til syvende og sidst baade vilde og maatte man blive kaldt tilbage.

Og dermed var Hovedsagen, Livet, det afgørende bragt i Orden!

Men saa var der endda endnu en Ting som Luschinskij lagde Mærke til — en fornøjelig Bagatel, der af og til fik ryddet den eneste lille Bekymring bort som var til Rest: nemlig den Mulighed, at Fjenden skulde naa at ramme dem, at sende dem tilbunds paa to Miles Vand, dræbe dem til ingensomhelst Nytte, inden Ordren til at vende om var kommet dem i Hænde!

Dette sorte Punkt i Regnskabet altsaa — det eneste — endogsaa dèt havde Peter Romanowitsch fundet en Modvægt imod.

En Mod*gift*, saa at sige, der leveredes af den Klikke som Praxin plejede at benævne Bogduroff's. De ældres, de Avancement-snobbedes Fagforening. Deres, der evigt sled i det. Outsidernes! —:

For, det kunde ikke nægtes, at selv om ogsaa dè Folk maaske var lidt nervøse indvendigt: de forstod i alle Tilfælde at skjule det, de Djævle! Saa godt gemte de det endda, at man selv undertiden kunde fristes til at tro, at det hele var i Grunden ikke saa slemt! Hvad Pokker, disse Japanere var

Digitized by Google

jo ikke stort andet end Abekatte! Vel? Deres Hær havde de sku kalkeret af efter Preussens, ved Gud — og Flaaden var simpelthen en blank Kopi af Englands, Fanden tage mig —: hvad skulde de altsaa, for saa vidt, kunne udrette imod det hellige Ruslands evindelige Armada? ...

Den Trøst var der saaledes oven i Købet: at, i det mindste engang imellem, kunde det lykkes Bogdurofferne at gøre Een omtrent fuldstændig tryg om Hjærtet, i en Timestid eller to —: for saalænge der dog endnu var en hel Gruppe ombord paa Eskadren der saa' roligt paa det altsammen, saa længe kunde det da ikke gaa aldeles forrykt undervejs, inden Hjem-Ordren arriverede! Vel? —

Og som en stor Ærespokal, et Fødselsdags-Telegram, som en Ekstra-Præmie oven i det hele var der jo Iwan, dette gemene Tusindben! Dette overbefingrede Væggetøj, som Vorherre havde sendt for at man kunde have Een at lade den alleryderligste Part af sin Retfærdighed gaa ud over!

Naar man bare sparkede denne Iwan, saa følte man det, som blev der forsigtigt lagt en vaad og forunderligt iskølende Klud op om Panden paa Een, saa godt og svalt blev man til Mode.

Naar man spyttede ham i Fjæset, var det som blev man paa een Gang af med alt det der bluffede og boblede inde i Brystet.

Skældte man ham ud, for alt hvad Gudherren har givet en Overordnet af Ordforraad til at opmuntre sine undergivne med — saa var det, som gød der sig en dulmende og fed Olje over de krappe Bølger derinde i Eens Aarer!

Digitized by Google

Ja —: der var de Aftener, de ganskevist desværre sjældne Aftener, hvor det kunde lykkes Een at falde i Søvn næsten straks naar man lagde Hovedet til Puden — hvis bare Iwan havde været rigtig i sit Ess, saa man baade havde kunnet sætte kompakte Spytklatter som Øjenlaag paa ham, Støvlespark som Forsaaling i hans fordømte og luvslidte Ende, og blodige Skældsord der gik som en snavset Habit af Væmmelse ud over hele hans Korpus!

Jaha!

Saa prægtig og forunderlig var Iwan!

Saa alviist og skønt havde Gud jo indrettet det, at foruden den private Glæde man havde ud af alt dette her — saa havde man til og med den militære og rent menneskelige Tilfredsstillelse ved at vide: at man med alle disse lykkefulde Midler gjorde hvad man formaaede, for at bringe Slynglen ind paa et renere og skønnere Liv!

Gid det aldrig vilde lykkes, min Salighed!

Digitized by Google

IV.

Dag for Dag — mens Eskadren langsommeligt sved sig sydpaa over den gloende Atlant, dette uendelige Ocean der var evigt ens overalt: saa man vaagnede hver eneste Morgen ligesom nøjagtig paa samme Plads hvor man var besvimet i Søvn i Gaar Aftes: lukket inde imellem præcis de samme dunststribede og blytunge Horisonter, rullet af samvittighedsfuldt de samme, stumt kogende Bølger —

Uge for Uge — mens Tiden, ravende som et Dyr under Solstik, lidt efter lidt aad sig frem igennem Een, fortærende alt hvad der laa bag, saa man Stump for Stump glemte hver Smule derhjemmefra, baade Eksellencens kridhvide og svulne Hænder og Eudoxia's store Barm, og efterhaanden fik en Følelse som om man hele sit Liv igennem kun havde været paa dette ene Togt; eller som havde man helt og holdent brugt sine hidtidige Indvendigheder op under Natten ved Doggerbancs, eller under Moskito-Døgnene ved Dakars Rhed, eller under Affæren i Fiskebugten — hvor den ganske Armada, som var den et pestfyldt Svinefartøj, var bleven jaget væk fra portugisisk Territorium af en eneste, gul og skvaldrende Torpedojolle —, eller under Sol-

Digitized by Google

branden i Gaar; tilsidst kunde man ligesom kun huske og kun tænke paa de Ting der maaske vilde hænde i Morgen, eller hvad der muligvis skulde ske i Overmorgen —:

Paa denne Maade havde Luschinskij, kemisk fri for al Fortid — og dermed for alle Forpligtelser — nydt Tilværelsen paa ethvert Felt, i denne Periode af Rejsen.

Han havde fraadset skifteviis: enten i disse, fra Doggerbancs nedarvede, pludselige Krampeanfald i Nerverne hvergang han hørte en eller anden uvant Lyd fra Skibet — eller i de buldrende Latterskraal naar han sad mellem Kammeraterne og lyttede til deres private og sveddrivende Fortællinger.

Han havde levet højt, dels paa dette snart velnærede og snart slatne Haab om at Eskadren vilde blive kaldt hjem, maaske allerede i Morgen den Dag — og dels paa den halvt harmefyldte Tryghed over Bogduroff-Klikkens stive Adfærd.

Og som daglige Søndagsglæder, som konstant Geburtsdags-Gave havde han haft sine rusfulde Arrigskaber imod baade Iwan og hele det øvrige Mandskab at svælge i.

Endogsaa Elementerne havde hidtil taget med Omhu paa Sagen; baade Vind og Sø havde holdt sig i den største og mest bulnende Stilhed rundt om Armadaen, lige fra Middelhavets blaa Vande og ned langs det sorte Fastlands uendelige og gule Kyster —: Et i sig selv særdeles behageligt Faktum, der tilmed rimeligvis snart vilde slaa om i en afvekslingsfuld Modsætning, naar Regntiden nu arriverede — sagde første Maskinmester Herr Nakhi-

Digitized by Google

moff hver Dag nede ved Morgentheen, siddende som sædvanlig med alle ti Fingre og en blegfed Redekam gemt i sit store Skæg, den Koffardi- og Fragt-Herre som han var! —

Omkring Midten af December, hverken mere eller mindre end tvende Maaneder efter Afrejsen fra Libau, passerede Flaaden saa Afrikas Sydspids og bøjede derpaa igen mod Nord, op langs Kontinentets Østside.

Allerede dette her følte de allesammen som det ondeste og mest yderliggaaende Varsel: som om de, netop ved denne ene Kursændring der fik Skibsstævnene til at vise næsten direkte hjemad, med eet og for første Gang havde tabt Rusland aldeles af Syne — eller som om Jorden derhjemme pludselig havde skiftet Sind og nu vendte Ryg, Ligegyldighed og Glemsel til dèm!

„Læg Mærke til følgende, mine Herrer!" — sagde Dr. Nakinskij angaaende dette Emne; han stod og ravede ud i Lummerheden med sine lyseblaa Hænder — „Jeg er selvfølgelig ikke Spor af overtroisk, ikke sandt, selv om jeg er Skibslæge. Men jeg kan tilfældigviis baade stave og lægge sammen — paa mere end eet Sprog!

Og derfor opfordrer jeg Dem til at notere Dem hvad jeg siger: at nu, i disse Dage, er vi komne forbi ‚Det gode Haab'!

Haha!

Javel!

Det er naturligvis til at le af — og De hører jo ogsaa min Latter!

Ganske vist!

Digitized by Google

Men trods alt henstiller jeg altsaa til Dem at mindes mine Ord: Det gode Haab ligger forlængst bag os! Ude af Øje — ude af Sind! I denne Sammenhæng interesserer det Dem muligvis at huske: at der er circa 1000 Mile herfra og til Sanct Petersburg! Hahaha! Jeg haaber De Herrer forstaar en Vittighed!"

Paa dette Tidspunkt viste det sig desuden, at Herr Nakhimoff's civilistiske Erfaringer om Vejrliget havde nu alligevel været fuldkommen korrekte. Baade Luft og Vand ødslede sig rigeligt ud, saavel i Storme som i Byger, saa man brugte det meste af fjorten Dage om at naa til Sainte Marie ved Østsiden af Madagascar: om Morgenen den næstsidste December saa' de den lille Blik- og Træby ligge derinde paa den sure Marsk-Ø, halvvejs gemt bag de hvide Skysprøjt fra den tordnende Brænding, hvor Regnbuerne røde og blaa løb ustandseligt fra venstre til højre og svimlede Een i Øjnene.

Og saa begyndte altsaa de sejglivede og ufattelige Ventetider rundt ved Øens nordlige Kyster.

Denne aarlange Stilstands-Periode, i et feberfuldt Orkan- og Vand-Klimat, hvor Luften var som Bylder at suge i sig: vekselviis enten stinkende og oversød af Sol, eller svampe-klam og slimbedærvet af de sædvanlige sekstimers Regnbrud. Disse Levealder-Uger ved Nosi Bé, Diego Suarez, Majunga eller andre franske Malaria- og Dysenteri-Havne. Disse Nerve-Maaneder hvor man til at begynde med — forlængst kvalmende led ved sine hidtidige Morskaber: baade Grinet i Messen og Snærreriet overfor Folkene — endnu ikke havde fun-

Digitized by Google

det paa nye Ting at muntre sig med (det skulde da lige være disse tropiske Maladier som al Landatmosfæren var fyldt med, hernede, hvad, ikke sandt, haha), men hvor man derimod igen blev tvunget til at anvende alle Kræfter til Øvelserne.

Disse Bagateller tilsammen arrangerede saa, lidt efter lidt, nogle Begivenheder der tilsidst slog baade Fødderne og Knæene væk under Luschinskij og hans Kammerater. — — —

I første Række var der den Sag, at det var i denne Tid omsider bleven dem fuldstændig klart: at det havde selvfølgelig været en ganske simpel Usandhed, en gemen Lokke-Orm — da man i gamle Dage fortalte og indprændte dem, at denne Flaade var kun en Demonstration, bare et Spilfægteri og en Lystsejlads!

Vist var det Løgn!

De skulde virkelig over at kæmpe!

Selve den Langsomhed hvormed Eskadren havde bevæget sig fremad over det atlantiske Hav — og nu ogsaa de Uger som den sløsede bort her ved Madagascar —: alt det som man hidtil ganske naturligt havde betragtet som utvivlsomme Beviser paa at hele Togtet virkelig kun var en Skin-Affære —: for hvorfor skyndte man sig ellers ikke? Port Arthùr klagede sig jo mere og mere for hver Dag der gik hen? Og Japanerne benyttede hvert eneste Minut til at bide sig endnu fastere end før, baade tillands og tilsøs?

Alle de Ræsonnementer altsaa, som man hidindtil havde bygget hele sin Frelse og sit Liv paa —: de beviste nu, lige tværtimod, at man netop skulde

Digitized by Google

slaas! Ok ja! Hjemme i Rusland brugte de nemlig denne Ventetid til at udruste endnu en umulig og dyrisk Armada, som skulde forenes med denne her om et Par Maaneder eller tre!

Javist skulde man over at lave Bataille.

Det skulde man rigtignok!

Javel, med disse Skibe, hvor Bundene allerede var groet til med hele Øer af Tang, Muslinger og Søgræs, saa de gik som Pramme igennem Vandet —: men ikke en eneste Dok var der undervejs, hvor man kunde faa Fartøjerne renset inden Slaget skulde staa! Tung og død som en Klods skulde man med andre Ord ligge og lade sig beskyde fra alle Sider, naar den vævre Togo arriverede!

Med Japanerne skulde de bides: med denne kolde og kattefødte Fjende, der aldrig var til at gribe fat i — men som evindelig truede ude i Horisonten, hang som et kulsort Uvejr over dem, og fik deres Hænder og Hjærte til at skælve sig i Stykker, af rystende Længsel efter at komme til at slaa løs, at bruge sig op, at faa en Ende paa det Hele!

Ja.

Man skulde visselig kriges!

Med disse Matroser og Underofficerer som man (naar man langt om længe havde tigget og tryglet sig Lov af Fru Frankrig til at standse et Par Døgnstid ved en eller anden af hendes elendige Malheur-Havne hernede) alligevel aldrig vovede at lade gaa i Land —: fordi man vidste af bitter Erfaring at de mødte selvfølgelig ikke ombord igen! Dette Mandskab, der luskede omkring med Øjne der saa' ud som Torpedoer, saa man undertiden næppe nok

Digitized by Google

turde kommandere dem, end sige skælde dem ud — naar man da ikke selv netop var i Spilkog, hvad man dog, Gud være lovet, var hyppigere og hyppigere!

Jo saamænd! Med hele denne forpestede og stinkende Armada skulde man kæmpe —: ovenikøbet imod Togo, denne isklare og smidige Tiger-Fjende, denne Fjærndræber som, gennem alle de Rygter han forstod at sætte i Omløb, ligesom aad af deres Kræfter allerede nu, uden selv at risikere bare saa meget som sine Tænder! —

Dagene igennem blev dertil de evindelige Øvelser holdt paany.

Enten i Sol-Lue, der fik Een til at høre sin egen Røst dump, stigende og faldende — som kom den nedenfor en eller anden vuggende Svimlen oppe i Hovedet. Eller i de umaadelige Regnskyl der saa at sige skifteviis løftede Havet op i Vejret og derpaa lod det plaske ned igen: saa tæt og stift at man ikke vidste om det overhovedet var Ocean eller Atmosfære, det man sejlede i; Torden- og Storm-Byger der paa ti Minutter gjorde Een baade døv og blind, fik Skibet til at rasle fra Ende til anden, og fyldte saavel dét, Eens Tøj og Møbler, som Eens Næse med smaabitte, graa og slimede Mug-Haar.

Uafladeligt inspicerede baade Admiralen, Divisionscheferne og Kommandøren — allesammen fraadsende i Arrigskab for at skjule deres Ugideligheed; holdte i konstant Bulder dels ved alle Rygterne om Japanernes Nærhed, og dels ved de endeløse Ordrer derhjemmefra —: og altsaa var der ikke nogensomhelst Udvej for at dække sig en Smule og

Digitized by Google

spare lidt paa sine Kræfter ... udover den ferske Revanche at hvæsse sine Bideredskaber i Stilhed, til Eens Gummer føltes som slagne med Skørbug.

„Mere Tjeneste!“ — skreg Roschdjéstwenskij i hver eneste Dagsbefaling —: mere Tjeneste endnu, Fanden tage mig, De Herrer Kommandører! Maaske er Fjenden os ganske nær! Rygtet byder .... og Hans Majestæt Kejseren befaler ... og Situationen kræver .... Brug Tiden, altsaa! Mere Tjeneste!

Saa gik det som et langt Studekor ned over hele Rækken af de lavere Chefer —: Mere Øvelse! Og endnu en Smule mere Øvelse! Skydefærdighed og Disciplin! Læsning og Eksercits! Navigation og Gymnastik! Hold Folkene og Dem selv til Ilden, De Herrer Løjtnanter! ....

Time efter Time stod man ergo hver Dag, under Fodeksercitsen, og gentog atter og atter disse, tilsammenlagt maaske tredive Ord, der udgjorde Kommandoerne til samtlige Geværgreb —:

„Gevær i Hvil — Gevær ved Fod! Præsenter Gevær! Lad Gevær! Tøm Magasin — Patron ud!“ —: disse halvhundrede gemene og uforanderlige Skraal, som man havde haft saa utalligt mange Gange i sin Mund, saa man *spyttede* dem fra sig tilsidst, blev kvalm ved bare at skulle lade dem passere fra Halsen og ud mellem sine Læber.

Man stod — med Heden liggende som en Bly-Dyne om sine Skuldre; eller klam og kælderagtig af Regnen — kvarte Dage igennem, bundet til eet og samme Sted, indtil Knæene føltes som var de omsider blevne smittede af de rystende Maskin-Rotationer dernede fra Kassematterne; og Fødderne posede op og blev sanseløse som Gummi.

Digitized by Google

Eller det var Kanon-Eksercits — men, vel at mærke, næsten altid uden virkelige Skydninger: fordi der skulde spares baade paa Skytsrørene og paa Ammunitionen.

Man var stillet op, dernede i sit Batteri, timevis, svedende oppe i Hovedet — enten af Lummerheden eller af Regnbulderet imod Dækket ovenover — og gloede fjoget og violet paa disse Matroser der ravede omkring, ni Mand ved hver Kanon —:

De *lod*, som om de puttede en Krudtpose ind i Røret —: med Syningen fremad, for Satan, I Drønnerter!

De løftede et Projektil op til Skytsets Bagstykke, lod det ligesom snuse til Laasen og lagde det saa ned paa Gulvet igen, men *lod* som var det bleven stukket ind.

De satte et tomt, idiotisk, blankslidt Fængrør i, trak i Snoren (Haanden ned ved Knæet, i Helvede, du *vil* altsaa ikke huske det, 97! To Dages Arrest, min Ven, for den Opsætsighed!) og *lod* som om Skuddet gik af!

Javel!

Syvfold engleligt!

Alt dette Slid — uden engang at opnaa det lille Udbytte som man dog havde af de rigtige Skydninger: at man fik samtlige sine Nerver midlertidigt sparket til at holde Kæft med alt Vrøvl, ved Braget og Ilden! ....

Javist: Døgn efter Døgn sled man altsaa i det paa denne Maade, med at skulle uddanne hver enkelt Mand i Kanonbrug og Geværeksercits.

Man svedte, skreg og ærgrede sig baade febergal

Digitized by Google

og dødstræt, ved at skulle tirre alle disse syvhundrede Bønderøg op til at begribe bare en Brøkdel af det Arbejde de skulde kunne udføre under en Kamp.

Men dermed var Programmet naturligvis ingenlunde udtømt!

Det manglede jo blot!

Næ: mindst hveranden Dag blev der, foruden al Enkeltmandsuddannelsen, tillige brugt en halv Snes Timer til Evolutions-Øvelser —: dem som man allerede undervejs over Atlanterhavet havde nydt saa rigeligt af, at de forlængst havde ophørt med at besidde bare den allermindste Charme for Een!

Øvelserne afholdtes enten skibsviis, eller fire til seks Fartøjer forenede i deres Division, eller endelig samtlige Delinger under eet, formerede som Eskadre.

Hver eneste Gang var Herr Gregorow selvfølgelig saa betænksom at invitere Luschinskij, Praxin og Lwow — de tre Landofficerer — op paa Kommandobroen til sig, for at forklare dem Manøvrerne, eller, muligvis, hvem kunde vide: maaske blot i et Anfald af Misundelse over at de ellers vilde kunne benytte disse Stunder, hvor de ikke havde Tjeneste, til at hvile sig i! Gud, hvor det i alle Tilfælde vilde ligne ham, den personligt utrættelige Myretue!

„Ikke sandt, mine kære Herrer!“ — sagde han, vandrende omkring i Ansigtet paa Een med sine tungsindige Øjne, det Asen; nu og da skottede han hen efter Admiralens Signaler; han havde knappet sin hvide Uniformsfrakke op, saa den lysegrønne Silkeundertrøje saa's, blank og tværfoldet, med en

Digitized by Google

stor, aflang og dunkel Plet over hele Brystbenet — „Nu ser De altsaa Flaaden formeret i Eskadre-Køllinje; indenfor hver Division Fartøjerne i Tværlinje, rangeret til højre!

Jeg gør Dem opmærksom navnlig paa denne Formation, De Herrer —: fordi der rimeligvis vil blive Brug for den, engang, De forstaar —: det er jo, omtrentlig, Thegetoff's Taktik fra Lissa: at gaa Modstanderen lige ind paa Livet, samlet i een kompakt Masse: for at opveje mindre god Skydning!

Princippet er ypperlig anvendeligt — for *os*, for os alene!

Jeg *tror* paa det!

Og glem ikke, at til syvende og sidst, er denne Tro jo blot et maritimt Udtryk for Dragomirows u-rokkede og urokkelige Sætning: at Ingensomhelst i Verden modstaar et russisk Bajonetangreb!

Ikke sandt!

Er De med?"

„Vel!" — svarede Luschinskij, selvfølgelig uden at høre et Ord af alt det Snik.

„Meget vel, Kommandør!" — bemærkede Lwow med et Fnis, puffende gedulgt til Praxin og Peter Romanowitsch — „Men Thegetoff havde Italienere under Admiral Persano imod sig, saa vidt jeg husker —: vi derimod har Herr Togo, Lynmanden, Skibs-Æderen!

Jeg veed ikke, hvad Dè mener om den ubetydelige Difference!?"

Skibene stod frem gennem det blanke Vand — sorte, med blinkende Solstreger langs Masterne, og med Stik af Sollys fra Koøjne og Metal, med Boug-

Digitized by Google

bølgen højt op om Forstævnene — ordnede delingsviis, med Fartøjerne i tohundrede Meters indbyrdes Afstand Side om Side; Divisionerne selv bag hinanden.

Den svartgraa Røg svumlede ud af Skorstenene.

Sorte og røde Kegler steg og sank paa Masterne, angivende de øjeblikkelige Rorstillinger.

De tre Officerer hang — gabende inde i Kindmusklerne, svimle i Nakken — opad Broens Rækværk der sved igennem de hvide Uniformer. De glippede med Øjnene og gloede langsomt og missende frem for sig —: Fanden tage mig til Svineri at holde Een fast heroppe, tænk hvilken Slummer man kunde have gjort i disse Timer, hvad .. ikke sandt ... hvad siger De .... ikke .....

Lummerheden laa tung. Søen blinkede spidst. Luften rørte sig hedt. Himlen var hvid, og stak.

Saa sprøjtede Signalflagene op, det ene lige efter det andet, grønne med gule Maaner, blaa eller røde — derovre paa „Knjas Ssuwarow".

„Se nu her!" — skreg Gregorow, halsende omkring og kommanderende. Maskintelegrafen klang efter hvert Ord. Rorgængertelefonen snakkede dæmpet efter.

„Divisionerne i venstre rangerede Tværlinjer; Eskadren i Echelonner, fire Streger agterud til venstre! Skal være! Fuld Kraft frem!"

Maskinen gik paa. Broen dirrede. Luften svang sig. Skyggerne skiftede nede foran Fødderne paa Een, saa man blev svimmel i Underkanten af sit Blik.

Langt nede i Syd bulede der sig sorte Skyer op

Digitized by Google

—: nu og da svovledes de gule et Nu; og ud fra dem buldrede der de umiskendeligste Løfter om endnu en behagelig Afveksling inden ret længe.

Men saa var Admiralen imidlertid aabenbart røget i Flint derovre, i Anledning af et eller andet ved Manøvrens Udførelse —: „Om igen!“ — blafrede Signalflagene —: og saa skulde det hele altsaa gøres forfra, kæhæ, hvad, og saa vover De alligevel at mene at den Slags Underholdning ikke er forfriskende!? — — —

Men foruden alle disse søde Smaagrunde til Hadefuldhed og dødelig Oprivelse, var det samtidig som om Fjenden ogsaa legemligt var kommen dem nærmere.

Dels efter at man omsider var bleven overbevist om at man faktisk var sendt ud for at kæmpe imod ham; dels fordi Port Arthùr i disse første Dage af Januar var bleven overgivet til Nogi (hvad man ganske vist burde have tænkt sig paa Forhaand, fra det Øjeblik hvor Kondratenko, the brave and gallant, var død af Krudt og Bly, ikke sandt, den *Mand* som han var!); og dels endelig fornam man Japanerne mere intimt i Nærheden af sig: fordi man jo nu havde faaet at vide, ovenikøbet, at Armadaen skulde forøges inden man turde lade den slaas: man var altsaa tilmed for svag til at kunne tage imod et Angreb endnu! Nederlaget var med andre Ord uundgaaeligt hvis Togo faldt over dem førend Forstærkningen kom! Døden var dem viss! ....

Atter og atter, undertiden virkelig tre eller fire Gange i Løbet af en enkelt Nat, skete det derfor at der blev pebet klart Skib og alle blev purrede ud,

Digitized by Google

baade Folk og Officerer —: fordi overfebrilske Udkigsmænd saa' japanske Syner i den lukkede Natte-horisont, eller pludselig ikke mere kunde genkende de andre Fartøjer i Eskadren paa Grund af Regntykningen, men simpelthen troede at det var Japanere skjulende sig bag et Glastraads-Tæppe; eller, muligvis, hvem kunde vide: maaske var der desuden engang imellem i Sandhed noget de havde seet: enten dette noget nu var et Varsel fra Gud Herren, eller blot et Djævelens Blændværk der var passeret dem forbi igennem den sydende og fosforfulde Luft.

Men, ligegyldigt hvad det nu var: op af Køjerne maatte man, hver Gang Signalfløjterne skreg.

Med Hoveder der snurrede af Træthed og Søvn ravede man, i det lumre Mørke, ud af Tæpperne — bedøvet af de hvinende Fløjtehyl, der foer Stød paa Stød som Fleuret-Klinger gennem Ørene paa Een.

Med famlende Hænder rev man Tøjet til sig: først bestemt paa kun at iføre sig det allernødtørftigste; for det hele var jo kun blind Allarm som sædvanlig, naturligvis!

Men i sidste Sekund fyldtes man alligevel af vage Haab og af dunkle Angstfornemmelser og vilde hellere være fuldt paaklædt: som var man mere beskyttet paa den Maade, hvis det nu, trods alt, skulde være Alvor med Herr Togo dennegang!

Hvem vidste?

Og Gud give i sin Naade at det maatte ske, saa man snart kunde se en Slut paa dette her! ....

Saa snublede de, gennem den osende Nat, ud paa deres Pladser — ved Batterier, eller i Drejetaarne, i Kampmers, Ammunitionsmagasiner, ved Damp-

Digitized by Google

pumper eller Lazaretter — og dèr stod de, med alle Fibre flossede op af Lydhørhed og af Vilje til at være grænseløst langsynede; de stirrede ud i den susende Sorthed, hvor man altid troede at se fjærne, ormeformede, halvt lysende Bevægelser —: som af Raketter eller fremmede Signaler.

Langt borte skimtedes Lanterneblink fra de andre Skibe — men man kendte dem ikke rigtigt igen, var aldrig sikker paa dem, tog Gang paa Gang fejl: hvem kunde vide for Resten, om ikke Japanerne havde hittet paa at imitere baade Ens Maling og Lysføring paa deres egne Fartøjer?

Og saa gloede man paany, blændet og blind og med Huulslebenheds-Fornemmelser i Øjet, over paa disse smaa Gnistprikker — indtil alting blev Taage for Eens Blik, som man syntes var Krudtrøg; Glimt og Blæff, som man halvvejs gættede maatte være Skud; Duren i Hovedet, som man bildte sig ind var en milefjærn Kanonade.

Eller der brast med eet et Lyns Hvidhed igennem Natten.

Man saa' for et Nu en eller anden Skude nogle hundrede Meter borte: skelnede blot, bag Regnens paa een Gang stillestaaende Gitter, noget stort og sort, aflangt der laa derhenne paa Vandet med et Par sorte, lodrette Stænger i Vejret ..... og saa var Synet borte i Mørket igen.

Var det mon „Knjas Ssuwarow" man havde set? Den skulde jo egentlig ikke være paa det Sted, vel? Eller mindede det ikke snarere om Admiral Togo's Flagskib, selve „Mikasa"? Talte De Skorstenene, Baadsmand Rurik? Var det de japanske Kamp-Masters Form? ....

Digitized by Google

Tordenen dundrede, vandrende frem og tilbage langt borte: vàr det dog ikke Skud? Jovist, Herr Premierløjtnant! Ja, ikke sandt?! Hvad! Mener De ikke ogsaa, Gurukowitsch?! Lyt!

Man drejede Hovedet sidelænds og holdt Vejret, spændende Øret af al Kraft, pludselig skælvende paa Hænderne.

Og saa forekom det Een med eet, som om Stempellydene nede fra Maskinkassematten stammede endnu dybere nede fra: maaske fra Undervandsbaade, disse nye og fremmede Fartøjer, hvor Fjenden krøb — usynlig, uanelig, næsten uhørlig — lige ind under Fødderne paa Een, og paa een Gang lod hele Eens Skib rejse sig op, ligesom stejlende, og sprænges i Luften fra Ende til anden, med hver eneste Mand dræbt i et Nu!

Durrr-durrrr-durrr, sagde det dernede.

Man følte sig fyldt af bratte og umenneskelige Hjælpeløsheder: indvendigt fra vred de Een i Struben og kradsede paa Bagsiden af Øjnene, saa Vandet var ved at sive ud derfra.

Hellige Guds Moder!

Om Fjenden dog vilde komme til dem med det samme, lige i dette Øjeblik!

Om han vilde styrte sig hylende løs paa dem, saa man ikke fik Tid til at tænke, men bare skulde bruge sine Hænder imod ham — — ikke Stunder til at tvivle og grunde og opgive, men blot bekom sine behørige Skud igennem sig og sank, svinglende og maalløs og ikke mere eksisterende, med udspilede Hænder og u-seende Øjne, ned i Bundløsheden ....

Saa knækkede der med eet korte Kommandoraab igennem hele Skibet.

Digitized by Google

Telegrafen klang.

Maskinlydene ændredes, blev hurtigere, tikkende og dumpe imellem hverandre.

Matroser løb omkring.

Et eller andet af Batterierne affyrede pludselig et Par Skud. Drønene boblede sig langsomt rundt; Gulvet skjalv, og der spinklede sig straks efter smaa bitte, fine Klange igennem Eens eget Skyts hernede. Man selv gav sig til at styrte fra Kanon til Kanon, beordrende endnu engang baade Opsats og Tempering, puffende Folkene til Side for at se: der foer Raketter i Vejret derovre fra det Skib man havde skudt efter: de gyldne Streger rejste opad, smeltende bort nedefra; de standsede med et lille Knald højt oppe og forsvandt; een — to — tre gule og nu en rød! Altsaa var det en Kammerat man havde sigtet imod! Haha! Hæ! Ja, selvfølgelig! Den Drønnert til Chef derovre, hvorfor Satan ligger han nu ikke saa man kan kende ham igen! Har De hørt noget lignende? Eller hvem var den Flynder, der skød heroppefra? Tænk Dem: hvis det nu havde været *os*, der havde faaet en 30-centimeters Granat kylet herind i Stuen til os: min Salighed, om vedkommende ikke skulde blive syvfold gengældt for den Venlighed! Hæ! Og det var altsaa, med andre Ord, den Hjælp man kunde vente sig af sine Kampfæller! Javel! ....

Saa sprang Fløjtetrillerne paany med deres skarpe og blinkende Lyde rundt i Rummene og kommanderede alting til Ro igen.

Det hele blind Allarm!

Det altsammen forgæves!

Digitized by Google

Hæ!

Disse Skurke og Spioner til Topsgaster der ikke saa' sig for! Disse pjaltede Karle til Vagts-Officerer der ikke passede deres Pligt! Disse Imbecilliteter af Chefer, der kun tænkte paa dem selv: kun stræbte at skaffe sig Gevinst ved at vise Aarvaagenhed og være den første der løsnede Skud! Usigelige Hjærteløsheder af den meensvorne Regering at sende Een ud paa denne Maade: med ikke andet end Idioter eller Banditter ombord!

Javel: og saa disse Mordere og gule Kujoner til Japanere, der aldrig turde vove noget, naar det kom til Stykket!

Oh!

Haha!

Javist!

Og saa listede man, skulende og puffende, fuld af galopperende Sting, ned til Køjerne igen. Dér kunde man saa ligge, baade een og to og tre Timer inden Eens Nerver fik hoppet sig saa døde af Smerte og Hudløshed, at man langt om længe daanede ind i en ny Søvn! .....

Naar Luschinskij vaagnede efter den Slags Nætter, følte han det som var hans Træthed efterhaanden bleven til en eller anden faktisk Farsot inde i hver Draabe af hans Blod; eller maaske havde den koncentreret sig til et eksplosivt Stof, en Art Dynamit der laa i een Klump midt imellem Lungerne paa ham, og kun behøvede et Glimt af en Antydning for straks at rase frem og sprænges med Bulder og Rifter og giftfyldte Blødninger derinde.

Al denne Øje-Feber, som man fra Aften til Mor-

Digitized by Google

gen bandede over hos Udkigsmændene, den meldte sig saaledes dagligt, efter den afbrudte og forstyrrede Natte-Slummer, hos Een selv.

Ligegyldigt hvad man tog sig til — baade naar man hang som en Klud dernede paa Batteriet og havde Læsning eller Eksercits; naar man om Eftermiddagene sad paa Sofaen i Messen, uden Muskler eller Knogler nogetsteds, og snakkede i Søvne sammen med Kammeraterne; og naar man var kommen tilsengs og mærkede sin Hjærne pible som Vand ud gennem Øjnene, af Længsel efter Hvile —: evig og altid var Eens Observationsmidler alligevel i raslende Virksomhed (endnu mere end i de fordums Dage, umiddelbart efter Doggerbancs), slæbende sig omkring ude i Synskredsen glanende efter et Angreb —:

Luschinskijs Øjne stilkede sig ud af Ansigtet paa ham og krablede missende rundt i den solsvidende Horisont, for at glo sig til hvorvidt der muligvis skulde vise sig nogle af de uendeligt smaa fjærne Prikker, der lynsnart vilde vokse op og tilsidst betyde: at nu blev man angreben om lidt, derefter overvældet, og saa dræbt tilsidst!

Hans Høreevne luskede sig — bundet fast til hans Hjærne med en rød og flæbende Stræng — ad Trapper, Luger, Skylighter og Lejtere hele Skibet rundt, paa uafbrudt Jammer-Jagt efter blot en musesagte Støj, enten fra en Undervandsbaads listende Baghold, eller fra en Torpedos flækkende Vej gennem Vandet: en eller anden Lyd, der kunde avertere ham i rette Tid, om der virkelig skulde være noget ved at ske!

Digitized by Google

Evindelig var han paa sin Post —: næsten længselsfuld efter at dette rent faktiske med eet skulde vælte sig over ham og tage ham helt og holdent ind til sig: en ligefrem og hjærte-bedøvende Kamp, ikke sandt! Et Slag, der ikke bare var en Tyvs Fodtrin om Natten, men ogsaa virkelig var en Indbryder, et Væsen af Kød og Blod, et haandfast Menneske .... selv om det saa var Eens eget Liv der skulde stjæles! ....

Peter Romanowitsch fornam de betændte Spor af nøjagtig det samme indvendige og ødsle Nerveforbrug ogsaa i de fleste af sine Kammeraters Ansigter!

Ikke hos dem allesammen, ganske vist!

Men disse enkelte Undtagelser støttede ham ikke mere, saadan som de havde gjort det i de gamle Dage, i længst hensmeltet Tid, mens man endnu bildte sig ind at man skulde komme hjem igen!

Nej!

De virkede ingenlunde oplivende paa ham, mere: hverken den store og tunge Bjelostskij med samt den øvrige, massive Bogduroff-Klikke, eller de ganske unge og springske Løjtnanter og Kadetter, ikke heller Kommandør Gregorow, den vandrende Reglements-Pæl .... alle disse Stør-Æg der svam omkring i Skibet, baade blinde, døve og hornede — og netop derfor visse paa at de saavel saa' som hørte bedre end andre!

Hæ!

Herre du min Gud: hvor han glædede sig til at skue de Folks Ansigter, naar Døden pludselig stod foran dem med Hav i den ene Haand og Kugler i den anden, trækkende paa Skuldrene ad deres Avan-

Digitized by Google

cements-Tiggeri, og stinkende dem unævneligt ind i Næse og Mund med sin raadne Aande, opfordrende dem til hurtigst muligt at træffe Valget mellem det han havde i højre eller i venstre Næve! Hvad! Haha!

Nej, disse Undtagelser frydede ham saavist ikke mere!

Enten ærgrede de ham bogstavelig talt, naar han endelig blev nødt til at konstatere dem — eller i Reglen oversaa' han dem, min sandten, eller rettere sagt: han *gennem*skuede dem: lod ganske roligt sine Blikke spasere, som de opglødede Vridboer de var, tværs igennem dem, ved Gud!

Men derimod de andre, Kammeraterne, Praxinerne, dem havde han nu lært at kende tilbunds — hvor bundløse de nu end ellers var blevne, efterhaanden.

Han iagttog bævende de blaa og ophøjede Ringe som de havde faaet anbragt rundt om deres Øjne —: som var det mindst et Par Dage siden at et eller andet japansk Skud (eller, for den Sags Skyld, maaske eet fra deres egne Skibe, ikke sandt!) var raslet lige midt ind i deres Pande og havde slaaet Issen itu paa dem oppe i Haaret. Eller som havde de taget Dykkerbriller paa allerede nu, i Forventning om det Arbejde de vilde faa at besørge snarest: nemlig at skulle bore sig personligt tilbunds i Tangskovene dernede i Ocean-Dybderne, hvad, haha!

Deres Hud var bleven klam og rødskjoldet —: som om de, idetmindste indvendigt, enten havde ligget en Tidlang i Vand, eller forlængst havde forblødt sig inde i Musklerne efter et Kardæsksaar, eller

Digitized by Google

var paa Veje til at tabe alt indre Gehalt ved deres permanente Smaa-Anfald af Dysenteri.

Deres Blikke var blevne mærkeligt paagaaende og saa' alligevel ingenting — som havde hver eneste Mand tyllet sig plakatfuld, drukket sig stivøjet i det beske Hav her ved Madagascar; eller som behøvede man bare at stryge deres Øjenlaag nedad med en Pegefinger eller med en Kobbermønt: og dermed vilde vedkommende i enhver Henseende være i Kondition til at blive puttet overbord som Kadaver!

Og hvorfor ikke, for saa vidt?

Vel?

Hahaha —:

De havde jo alle som Een, indvendigt i deres Hoveder — baade i Drømme og i Tankerne — mindst hundrede Gange oplevet hver Smule af alt det der vilde ske med dem den Dag, hvor Japanerne kom! —:

Vist saa! Hvàd der vilde passere dem, naar man nu snart indhentedes af de citronfarvede Hjærte-Ædere og Overmagtsmænd! Javel —: dét var der ingensomhelst der var i Tvivl om mere: baade Regeringen, Aviserne (naar man endelig saa' nogle, af og til) og hver eneste Chef paa Flaaden, de tilsammen skulde nok sørge for, ved selve den febrilske Skraalsomhed de led af, at der ikke var Spor af Uklarhed angaaende det Punkt!: Det var nu altsaa den Maade hvorpaa dè troede at kunne forøge Eens Lyst til Tjenesten, haha, forbløffende snildt regnet ud, de Kræ, har jeg ikke Ret!

Men, naturligvis —: hver eneste Mand paa Armadaen vilde selvfølgelig ikke blive dræbt under Kampen!

Digitized by Google

Ikke engang hveranden!

Men hvem?

Hvem vilde forsvinde, med Brystet eller Maven gennemgrøftet af en Brisantgranat — og hvem vilde slippe fri?

Vilde for Eksempel Praxin, denne opstyltede Imbecillist, vilde han mon virkelig opnaa at klare sig ogsaa her — saadan som han ellers altid plejede at falde ned paa Fødderne, det lumske Kattedyr!? Hæ, min Gud, min Gud! Eller Iwan, hvad? Skulde Iwan mon ...?! Næ, det vilde dog være *for* galt! Saa maatte man da snarere, ja, saa burde man meget hellere forsøge selv at tirre denne Fyr, at hidse denne Tyv og Morder saa vidt at han ... muligvis ... maaske ... ligesom menig Tschukin der blev eksekveret og skudt igaar! Hæ!

Eller tænk om en eller anden Moskito vilde være saa tjenstvillig at plante nogle faa Tusinder af Malaria-Æg i Oppasseren, hvad!

Eller, oh ja: hvis Iwan en skønne Dag, naar man havde skikket ham ind til rue Colbert i Diego Suarez eller til den store, firrækkede Mango-Allé i Nosi Bé i tilfældige og uskyldige Ærinder, kunde komme tilbage igen smækfuld af Dysenteri, hvid i Øjenlaagene og skælvende paa Hænder og Fødder, haha, ikke sandt!

Meget rigtigt, ja —: for dèt var jo nemlig den næste og opmuntrende Mulighed man havde for Øje!

Hvis det virkelig skulde ske, at man mirakuløst nok slap velbeholden fra Japanerne —: saa var der jo, i den senere Tid, desuden begyndt at blive Udsigter til isaafald alligevel at faa sin Bekomst, ad anden Vej: af Blodgang eller af Sumpfeber!

Digitized by Google

Hver eneste Gang, hvor Eskadren enten laa og fyldte Kul fra de tyske Lejedampere, eller ved de evindelige Reparationer, eller naar man af alle mulige andre Aarsager opholdt sig paa Rhed udfor Nosi Bé eller Diego Suarez — i de reglementerede tre Kilometers Nevtralitets-Afstand fra Land —: hver eneste Gang, saa saare der blot var Vindstille eller Fralandsvind: øjeblikkelig fyldtes baade Lazaret og Hospitalsskib; og Begravelser fandt Sted Dag for Dag.

Fra Døgn til Døgn var der den ene eller den anden af menige, Underofficerer eller Kammerater, der under Øvelserne pludselig begyndte at rave ligesom berusede omkring paa Dækket, med blaa Negle af Malaria; eller de fik bøgeblads-grønne Fjæs og ustandselig Mave-Travlhed af arriverende Blodgang.

Et Par Timer igennem forsøgte de — altfor velkendte med de inappellable Resultater som Lazaretluften allerede havde opnaaet overfor adskillige af deres Fæller —: de prøvede, et Par Stunder, at kunne holde sig oppe: stolprende afsted, savlende ud af Munden, vassende om sig med de himmelfarvede Næver — indtil de med eet, sprøjtende ud af alle Aabninger paa sig, klumpede omkuld paa Dækket og maatte slæbes ned.

Dernede i Lazarettet — hvor Underlæge Wassilij Dobrotworskij sad evig og altid, blegfed i sit Aasyn af al den Dunst han aad hernede, med Gymnastikskoene langt ud fra sig og begge Hænder begravet i Lommerne paa sin hvide Slubre-Frakke, fortællende sine nydelige Historier til Sygepasserne

Digitized by Google

der hang rundt om ham, spyttende og grinende, nu og da hivende op i deres lysegraa Bukser med Albuerne —: dér laa de saa i mængdeviis, de syge, i Køjerne der var ophængt to og to over hinanden, i Fjedre.

Radmagre og delirerende laa de, fyldende Skibet med deres tykke, hvide Pestaande og med deres sagte Jammers Kluk.

De svimlede hen, med stive Ild-Øjne, skifteviis hakkende med Tænderne eller blussende som Harpiksfakler. Med skarpkantede Munde, hvor Rallene løb ud og ind og lavede Skum; med spidse Næser der langsomt blev blaa.

De mattede sig Nerve for Nerve ihjel af Feber og Udtømmelser — og langt inde i deres Drengehjærter flæbede det dulgt: over at skulle dø hérnede, fjærnt borte baade fra Varenka og Manischka og Darja og fra Far og Mor —: ehe, javel, de arme Svin, men hvorfor Fanden var de saa ikke deserterede og stukne af for længe siden, allesammen, ikke sandt: for derved vilde Armadaen jo blive tvunget til at vende sporenstregs hjem igen méd os andre, har jeg ikke Ret?

Javist! Selvfølgelig var det i enhversomhelst Henseende et udmærket og energisk Arrangement dette her, at lade Flaaden vente Maaned efter Maaned i dette Pragt-Klimat!

Men der var minsandten alligevel endnu nogle flere Methoder, hvorpaa man kunde blive af med overflødige Folk!

Næsten en Gang hver Uge manglede der saaledes pludselig en eller anden af Mandskabet ved Morgenappellerne.

Digitized by Google

Altid iblandt de flinkeste af Matroserne — dem der havde været de raskeste og paalideligste baade derhjemme og mens man endnu kun var paa Østersøen eller Atlanterhavet! —:

„Mænd!“ — forklarede Dr. Nakinskij, den Flab, stillet op med skrævende Ben og med sine spidse Tænder fremme under det tuschsorte Overskæg — „Mænd, siger jeg Dem, hvor Hjærte-Betændelsen slaar indad: fordi deres Disciplin-Følelse forbyder den at ytre sig paa det Sted hvor den ønskede det —: nemlig overfor *Dem*, mine ærede Herrer Kammerater!

Hahaha!“

Luschinskij lærte efterhaanden, alene af disse Matrosers Udseende og Manerer at skelne deres intime Slagsmaal med denne Farsot — som Lægen kaldte det.

Han forstod hvad der foregik inde i Bunden af dem, allerede naar de begyndte at staa med ludende Hoveder under Øvelserne — som var de Tyre foran en Blod-Klud; naar de fik rødblaa Ansigter af Mangel paa Aandedræt, og ligesom ikke vovede at løfte deres svedige Øjne op mod Officererne —: som vidste de selv, at de ikke vilde kunne taale bare at *se* paa deres foresatte, mere.

Han begreb dem tilbunds: baade naar de komplet overhørte Eens Ord hvis man prøvede at snakke godt og hyggeligt for dem — og naar de, uden selv at vide af det, fik lange Kip ned igennem Kroppen, hvis man lagde sin Haand paa deres Skuldre, eller en Arm om deres Hals.

Ja, Peter Romanowitsch blev lidt efter lidt — til-

Digitized by Google

sidst opgivende disse alligevel forgæves Dulmelses-Forsøg og indskrænkende sig til at være rent iagttagende —: han blev efterhaanden en Mester i at regne de Fyre ud.

Hver Gang han opdagede en ny af disse svimle Respekt-Folk, der under Læsningen eller Eksercitsen stod timeviis med bulne Tindinger, med smaa Savl-Traade ud af Mundviigene, uden engang at kunne holde paa deres dyre Skraatobakssovs, og med konstant knyttede Næver — fordi de sloges med deres egne indvendige Hjærte-Opstød —: saa vidste Luschinskij ganske nøjagtig: at naar denne Mands Navn og Nummer blev raabt op i Morgen eller i Overmorgen (efter den første maaneløse Nat) —: saa vilde vedkommende i højeste Grad ikke være kapabel til at svare „Her!"

„Forstaar De!" — sagde Dr. Nakinskij, med løftet Pegefinger, og afbrudt af ganske smaa Fniis — „Denne Bacille-Sot, som har spist sig ind i de Mennesker, den forpester deres Blod peu om peu, gør den!

Den overforgifter deres Hjærne, begriber De —: fordi den bliver holdt nede, af deres medfødte Agtelse for Epauletterne!

Den ender med at drive disse Matroser afsted foran sig, saa at sige!

Den tvinger dem til, den første den bedste dunkle Nattevagt, at liste sig ud over Rælingen —: og dèr har De altsaa Grunden til de mange Selvmord i denne Tid!

Ærede Herre: Deres Iver og Interesse for de Fyre er selvfølgelig forunderlig smuk, jeg giver Dem min

Digitized by Google

Beundring, ké: men, som De selv siger: der er ingenting der hjælper!

Ikke engang om De saa vilde faa Eskadren til at vende hjem imorgen den Dag: for de Mennesker er simpelthen ramt præcis i Hjærtet, begriber De —: de har, højst berettiget, tabt enhversomhelst Tro paa alt hvad der hedder Myndighed, Øvrighed og Forsyn!

Ikke Tvivl om den Sag: Togtet her har gjort dem til Livs-Nihilister, de *vil* dø!

Gu vil de saa!

Med sammenknebne og hvide Munde — forstaar De —: stumme, uden at ville saa meget som bare hviske en eneste Stavelse af deres fordums alenlange Bønner; *muttersalene* (baade indvendigt og udadtil) kribler disse hjærtetomme Mandfolk ud af deres Køjer — hvor de har ligget Nat efter Nat og svedt og stirret og holdt Kæft, mens de andre sover!

De smadsker sig, paa deres store, sved-slimede, bare Fødder ganske sagte op paa Dækket, dinglende (jeg har selv seet Sporene af deres ravende Trin, stivnede, Timer efter —: de stod som ganske fiine Riller af tørket Slim paa Plankerne!) De benytter et Øjeblik hvor Vagten vender Ryggen til, saa skræver de op over Lønningen, ikke sandt; de gyser naar den kolde Jærnstang rører dem i Skridtet, og saa lader de sig, pludselig hulkende og jamrende — som om de først i det Øjeblik husker alt hvad de nu gaar væk fra — hikkende, med Skjorten blafrende om Maven, lader de sig plumpe ud i Havet!

Ned til de aabne Gab paa alle de sleske Fisk dernede i Dybet!

Digitized by Google

Fy for Satan!

Har jeg ikke Ret?

Fordi det at dræbe sig selv, tilsidst er deres eneste Udvej i denne Verden, forstaar De nok —: siden de nu eengang er blevne tvungne til at fornægte og hade alting, men alligevel ikke formaar at slaa andre ihjel, de Skind, hverken deres Kammerater eller Officererne — mine kære Kolleger!

Har De saa fattet det hele, min ømladne Luschinskij!

Har jeg været detailleret nok, har jeg dulmet Deres altfor blide Samvittighed — ellers kan De jo spørge videre!" — tilføjede Lægen; han havde efterhaanden faaet lyseblaat-prikkede Silke-Poser under Øjnene —: nu blinkede han med Laagene og hans Grin slap pludselig, som en lille Vind, ud af Mundviigene paa ham —:

„Krig, ikke sandt, simpelthen!

Javel —: *saadan* og ikke anderledes ser Krigen ud, i det tyvende Aarhundrede —: Selvmord i Bælgmørke, muttersalene! Splitternøgne, med en demokratisk blaa Skjorte paa, tudbrøler vi os ind i Evigheden — uden Rangsforskel!

Hvadbehager!

Ja, *mig* er det sku personlig ligegyldigt! De kender *mine* Anskuelser om det hinsidige! Overtroisk er jeg ikke!

Hahaha!"

Mindst hver ottende Dag hændte der en eller to af denne Art forbigaaende Begivenheder.

Men mere end een Gang pr. Uge var det daarligere Mænd der bukkede under. Matroser, hos hvem

Digitized by Google

Evnen til Disciplin og Respekt aabenbart sad mindre fast i de usundt avlede Hjærner og Kroppe — ikke dybt nok, i alle Tilfælde, til at den kunde holde Laaget paa deres kogende Mundtøj og deres eksploderende Blodkar —:

og saa forgreb de sig, pludselig, midt under en eller anden Øvelse, paa den Officer der tilfældigviis var dem nærmest ved Hænderne ....

Forud for dette her var der imidlertid i Reglen, hos hver enkelt af disse Mytterister, gaaet en gradviis men gesvindt Udvikling.

Allerførst var de begyndt med at være arrige og slagslystne overfor samtlige deres Kammerater. Atter og atter ragede de sig i Næveduel baade med den ene og den anden — indtil de omsider, en skønne Dag, blev indmeldt derfor og fik sig en Irettesættelse.

En Ugestid efter, allerede, var Fremskridtet i fuld Gang inde i dem: nu kunde de sku ikke nøjes med mindre end at være grov overfor en Underofficer. Altsaa mukkede de nu og da, svarede igen hvergang de fik en Ordre, lavede bidske Fjæs og gad ikke lystre, drev deres Frækhed videre og videre — og saa endte det selvfølgelig med at de tilsidst erhvervede sig tre eller fire Døgns mørk Arrest for Opsætsighed.

Og naar de derefter kom ud fra Cachotten igen — fløjelsagtige og hvide som Damer i Huden, slatne i Knæene og med sammenknebne Øjne — saa var de i denne stille Mellemtid bulnet tilstrækkeligt op, til at kunne føre deres Sag helt igennem.

Saa saare Læsetimen kom, kunde man saa at sige

Digitized by Google

se paa selve deres Aasyn, hvorledes indvendige Dele i deres Kød skubbede al Fornuft tilside og derpaa selv tog Kommandoen over det Hele.

Først stod de vedkommende en lille Tid og trippede paa Fødderne, som om der var noget inde i dem der paa een Gang havde faaet meget travlt og aldeles ikke vilde opsættes længere.

De skød Huerne i Nakken, hev efter Vejret, virrede med Hovedet — som følte de sig stukne af de lange, stribede Tsetse-Fluer.

De blev hovne og røde i Ansigtet, stønnede pludselig ganske sagte — som laa de hos et Fruentimmer; deres Blikke blev lidt efter lidt slimede og kogende; og uden et Ord væltede de sig omsider med eet over Officeren —: hylende, med hvide Bobler om Munden, med deres Øjne der lignede Blodvabler.

De huggede deres Knoer i Stykker paa hans Pande og Tænder, de sparkede deres Hæle lettede i hans Læber og Mave, og savlede Smaastumper af Eder og Ukvemsord udover hele hans Person — indtil Underofficererne kom ilende til og fandt Udløsning for deres egne, private Kog ved aldeles ikke at lægge Fingrene imellem hverken tilhøjre eller venstre, mens de befriede Løjtnanten.

Og Dagen efter hejsede Skibet Signal om at nu, om et Øjeblik, blev Oprøreren, i Følge edsvoren Krigsrets Dom, skudt af et Dusin Mand der allerede stod opstillede seks Skridt foran ham.

De tolv Profoss-Matrosers Hænder dinglede mens de løftede Bøsserne op til Kinden — som var de berusede ved Tanken om at skulle ligesom bades og

Digitized by Google

forfriskes i Væsker og Blod. Der var ikke et Sekunds Tøven i dem, ingensomhelst Forbløffelse over at skulle skyde denne Kammerat der var plantet derhenne. Tværtimod —: næsten hver Gang var der en eller anden af dem der, som var han angst for at gaa glip af noget, afskød sit Gevær endnu inden Kommandoen dertil var falden.

Saa hævede Officeren sin Sabel og raabte —:

„Fyr!"

Skuddene gik af og smed de tolv Projektiler tværs igennem Brystet paa Karlen, saa hans Fortvivlelse røg lige lukt ud af Hullerne, og Livet — Herren være lovet! — var forbi, det Skidt! — — —

Hos Luschinskijs Kammerater var der paa denne Tid kommet noget som — uden at han endnu rigtigt genkendte dette her Minde — erindrede ham ganske vagt om fordums Kadet Uschtujew, den lange og blege Stængel, dernede paa Kadetakademiet —: ham, som Nikodemus Porphyrij, den usigeligt haarde Hund, altid var paa Lur efter, i Haab om at gribe ham i den første den bedste Svaghed — for at faa et Paaskud til at kassere ham og sende ham hjem; bare en lille bitte Anledning, saa Nikodemus kunde skaane sine Øjne — som han sagde — for Synet af Uschtujews umilitæriske og modbydelige Sygdommelighed.

Tilsidst, en skønne Formiddag, havde Porphyrij saa selv taget Befalingen over samtlige Elever, nede i den store, halvmørke Gymnastiksal.

Støvet stod i høje Kolonner, som Skypumper, lige fra Gulvet og op til de svære, hvidkalkede og spin-

Digitized by Google

delvævlodne Bjælker under Loftet. Henne fra det dunkle Tremmerum, hvor Fægtehandskerne og Plastronerne laa, mærkedes den syrligt-sødladne Dunst fra tidligere Svedeture.

Og pludselig begyndte Forstanderen at give dem en vanvittig Ekstra-Omgang.

De var midt i den Øvelse der hedder Knæbøjning. De satte Hænderne i Siden; paa Tælling Eet rejste de sig op paa Fodspidsene — vé den der vaklede dèr! Paa To sank de langsomt nedad, bøjende Knæene udad, indtil de sad, med Bagen helt nede paa Hælene, og Overkroppen rank.

Men da de var kommet dèrned, kommanderede Nikodemus med eet —:

„Hop paa Stedet! Begynd!"

De gav sig til at springe op i Luften; efter hvert Hop synkende helt ned i de bøjede Knæ, indtil de paany sad paa Hælene; saa op igen som et Lyn, strækkende Krop og Ben ud i Luften; ned i dybt krummede Knæ igen; op paany.

I de første fem Minutter var det hele kosteligt: Haha, hvad Nikodemus kunde hitte paa, og dette her var sku reglementsstridigt, hvad; og hvor det lignede ham!

Ned og op! Porphyrij gik, lydløst som en Slange, frem og tilbage og passede paa, hele Tiden i Nærheden af Uschtujew. Ned og op!

De begyndte at blive sløje i Benene og fik nu og da pludselig et lille Sting op i Hovedet.

Ned og op! De naaede over de ti Minutter, og Forstanderen grinede med sine lange og sorte Gift-Tænder.

Digitized by Google

Ned og op! Deres Knæhaser skar i dem, som stødte de imod en skarp Kant med hele Legemets Vægt, i hvert eneste Nedspring. Ned og op! Læggemusklerne og Laarene føltes, som sprængtes der noget derinde. Ned og op! „Hvad Satan," hvislede Porphyrij: „Ned og op, mine unge Herrer! Stræk Dem!

Hvordan er det De spjætter med Tæerne derhenne, Kadet Andrejewitsch!

Og De, Uschtujew: helt ned i Knæene hver Gang!"

Sveden drev af dem og bed dem i Øjenkrogene. Deres Aandedræt hikkede i Brystet paa dem. Ned og op! Blinde og døve var de; de grinede fjollet, og ligesom tabte Underkæberne. Oppe i Issen paa dem sad der et eller andet og vilde lokke dem til at prøve paa at standse, koste hvad det vilde; de formaaede ikke mer! Nej ... de ... kun' ... ik' ... me'. Ku' ... ik' .....

Ned og op!

Men Porphyrij gav sig ikke —: „Hvad Fanden dræver I for! Hurtigere endnu!" — Hans stive Øjne sugede sig fast til Uschtujew.

Ned og op! Hver Bevægelse i dem var, som kom der en Næve og flaaede Musklerne løs fra Knogler og Sener: Ø .. ø .. ø .. øhø ....

Ned og op!

Men saa styrtede Uschtujew pludselig frem af Rækkerne. Han sjanglede i Anklerne og ravede frem imod Nikodemus, med et bullent og kridhvidt Ansigt, med Strubehovedet helt ud af Halsen.

Han skinger-flæbede som et Barn der bliver kørt

Digitized by Google

over — skifteviis gjaldende og jamrende — men prøvede samtidig paa at le, for ikke at røbe sig.

Han lo, gal af Haab om trods alt at kunne klare den — med Fraade om Munden, sort Blod ud af Næseboerene, og sine lange Arme sparkende i Luften.

Han lo, i et sindssvagt Forsøg paa at kunne spille rask og saaledes formilde Porphyrij — med Taarerne løbende ud af sine Øjne og med sin hæse Hoste der, ligesom Skud af en Revolver, osede Støv og Lunge ud af ham.

„Kehirr!" — lo han, stirrende paa Nikodemus for at vise at der var slet ikke noget i Vejen, snøftende — „Kéhé-kehirr!" — grinede han endnu en Gang, jamrende med sin gibshvide Underlæbe, og saa dinglede han pludselig omkuld paa Gulvet .....

Og hvergang Luschinskij, nu i denne første Del af Madagascar-Maanederne, hørte sine Kammerater paa Skibet le med deres langstrakte og klirrende Grin — som var alt muligt sprunget itu derinde i dem og nu raslede de sorgfuldt med Stumperne —: saa var det som om en bleg og graalig Mindelse om hele denne Historie fra Kadetakademiet prøvede paa at leve op af sin Slummer nedenunder Peter Romanowitsch's Hjærne, ganske langsomt sugende nyt Liv fra Nakken paa ham.

Uden at han kunde begribe hvorfor, fik han stadigvæk saadan en indvendig Strube-Tilbøjelighed til at ville besvare ethvertsomhelst Latterskraal, med at fortælle om netop hin gamle Hændelse.

Og tilsidst — en Dag, nede ved Frokostbordet, Morgenen efter at anden Maskinmester Herr Schrei-

Digitized by Google

ner havde faaet sin modbydelige Bekomst af trende Fyrbødere — brast det Hele jo ogsaa, ganske rigtigt, forløsende ud af Halsen paa Luschinskij.

Kammeraterne var selvfølgelig — baade Bogduroffer og Praxiner — i et særligt og varmladent Humør den Formiddag.

Allerede da de mødte tilbords var samtlige deres Aasyn endnu mere kolorerede end ellers; de klirrede aldeles usædvanligt med Knivene mens de lod som de spiste; baade Snaps og Madeira flød ualmindelig rundeligt — og allesammen skraldede de op i eet Køre: hele Tiden naturligvis kun om Schreiner-Affæren i Nat!

Hvad!

Ikke sandt!

Aldrig har man minsandten oplevet noget lignende paa en Orlogsmand!

Og godt at de tre Banditter paa staaende Fod havde modtaget deres Dødsdom, og altsaa vilde blive skudt imorgen, de Mordere! At tænke sig: engang sent i Nat havde disse tre Fyrbødere, selvfølgelig behørigt drukne, tilfældigviis været alene et Par Minutter nede ved Dampkedlerne — og i et Nu blev de enige om at ville benytte Lejligheden til at hævne sig varmt: nemlig over den ekstraordinaire Omgang Prygl som Schreiner havde givet dem forgangen Dag, partielt for sin private Morskabs Skyld.

Yes; og altsaa brød de alle tre, lige med det samme, ind i Maskinmestrenes Lukaf hvor han laa og sov.

De stoppede Munden paa ham med en Nævefuld

Digitized by Google

veloljet Twist, halede ham i en Haandevending ud af Sengen, slog deres Livremme ind under Skuldrene og i Knæhaserne paa ham, og slæbte ham saa, grinende og klavrende, op ad de stejle Jærnstiger, til det smalle Galleri der gik rundt langs med Kedelrummet — oppe i andensals Højde.

Og dèr, dansende paa det riflede Jærngulv der lunkede dem under Fodsaalerne — mens Maskinerne stampede dernede, sleske af Olje; og Luften glinsede, bulende af Kog —: dèr revnede de i eet Ratsch den blaa Skjorte af Maskinmesteren, gjorde ham splitternøgen som foran Gud —: altsammen endnu inden Manden rigtigt var bleven vaagen, og inden de andre Maskinister i det store Rum havde bemærket nogetsomhelst, saa abekatte-gesvindt og lumsk var det hele gaaet for sig, i Løbet af et eneste Minut, Fanden tage mig —:

To af Flabene holdt ham derefter fast imellem sig, i strakte Arme: saadan at hans bare Bryst og Mave var umiddelbart foran dette her store og svedende Ledningsrør, forstaar De, der fører den overhedede Damp hen til Ekspansionen.

Den tredje skruede op for Ventilen.

Dampen skraalede ud, lige ind i den lodne Barm paa Schreiner, bare synlig som en *Stang af Bævr* i det gule Lys — halvfjerdehundrede Grader hed —: og i een Slurk drak den saa at sige alt Kødet af hans Ribben og Brystknogle! Han naaede ikke engang at vride sig ordentligt: der gik bare et *ø!* ud gennem Næseboerene paa ham, saa var han færdig og blev til en Klud i Næverne paa dem.

Fyrbøderne slap det spilkogte Kadaver, der dim-

Digitized by Google

lede omkuld med en mager Lyd —: alle tre pludselig skoggergrinende af Druk, Hede og Forrykthed; med Hummerøjne, og deres nøgne Overkroppe med eet drivende vaade. Paa deres hvide Drejlsbukser stod der i et Nu store, graa Flager. Det sang sagte fra Kedler og Rør. Fra Schreiners Kød stod der en lille Smule Suppe-Os op, her og der.

„Jeg skal spare Dem, mine Herrer!" — sagde Dr. Nakinskij paa dette Punkt i sin rekonstruerende Beretning, ustandseligt flyttende sig paa sin Stol, med begge Hænder kravlende omkring paa Dugen, som fik klamme Pletter derved — „Jeg skal skaane Dem, mé-hé, for at høre om *hvordan* Schreiner saa' ud med sit sprungne Bug-Skind, min Salighed, da vi fik fat i ham, lidt efter Katastrofen.

Rimeligvis vil det være Dem tilstrækkeligt: at det første jeg saa' af Manden som han laa deroppe paa det lille Jærngulv, svømmende i Olje og Vand, det var en lyseblaa og velkogt Lever der slipsede sig ud mellem Tarmene paa ham! Fy for den ledeste!" — Lægen fnisede et Moment, proppende en Brødkugle ind mellem Læberne paa sig; og derefter huggede han begge Næver i Bordet —:

„Forstaar De!

Og denne Slags Ting skal man altsaa være udsat for, naar man har Befalingsmands Rang ombord paa denne Mønster-Eskadre!

Siig mig: hvorlangt tror De saa vi vil være naaet, inden der ikke er nogetsomhelst andet end stegte eller farcerede Officerer tilbage paa vores Skuder!

Eller er der virkelig nogen af De Herrer, der endnu holder paa: at vi overhovedet nogensinde vil arrivere til Japan, Blomsternes Land! Haha!

Digitized by Google

Skaal, mine kære Kolleger! Jeg drikker mig en Snaps ekstra: selvfølgelig i Haab om derved at gøre mit Kød endnu mere velsmagende, naar det engang i en nær Fremtid skal serveres i kogt Tilstand for den ærede Besætning!

Skaal!

Kéhé! Kehirrr! Kirrr!" — og dermed dinglede han tilbage paa sin Stol og hældte Brændevinen ned i Halsen paa sig, hoppende i Skuldrene af lydløst Grin.

Men i det samme bøjede Peter Romanowitsch sig frem, skubbende Tallerkener og Glas tilside med sine Albuer — benyttende sig af den Stilhed der med eet havde rejst sig efter Lægens Ord —:

„Vel har De Ret, Nakinskij!" — hviskede han, pludselig uden at vide hvad han selv sagde; men med en dump og tung Følelse, som var der et eller andet der dunkede ham i Brystet og altsaa aabenbart vilde ud — „Naturligvis maa man give Dem Ret! Vi naaer aldrig nogensinde derover til Japan! Vi kommer overhovedet aldrig mere fra dette Sted! Hele Togtet er jo ikke nogetsomhelst andet end *Hop paa Stedet!*

Aldeles ikke andet!

Jeg giver Dem mit Æresord!

Jeg veed det!

Nu skal De selv høre, kéhé, hé, kehirrr!" — og saa fortalte Luschinskij løs, om Uschtujew og Porphyrij, hele Historien dernede fra Kadetakademiet, fra Ende til anden. Han fægtede med Armene og gloede rundt til Kammeraterne der laa i deres Stole og lyttede efter, dansende i Ansigterne og krammende paa Dugen.

Digitized by Google

Og til Slut bulede han sig endnu længere frem over Bordkanten, spærrede Munden viidt op og lo langt nede —:

„Hele Togtet — som jeg siger Dem — er altsaa ganske det samme som med Uschtujew! I Nat har det været Schreiners Tur! I Morgen den næste! Ikke nogetsomhelst andet end Hop paa Stedet — med alt muligt osende ud af Halsen paa sig! Ikke sandt!

Jotak!

Skaal, Kammerater!

Spiritus virker konserverende!

Ké!"

Der gik ligesom et hedt Lufttræk igennem ham. Hans Tænder hakkede imod hinanden; Tungen fyldte og var fed, i Gabet paa ham. Han rystede paa Haanden imens han rakte sit Madeiraglas rundt til de nærmeste Venner, spildende dem over Fingrene.

Der var ganske stille i hele Rummet.

Messeopvarteren skraldede med Tallerkenerne derudenfor Døren. Maskinerne pulsede dybt nede tilvenstre.

Og saa gav alle Praxinerne sig pludselig, samtidigt, til at le allesammen —: som havde de omsider, med eet, udfundet en eller anden formidabel Vittighed bag Luschinskijs Ord; eller som var de brat blevne enten skamfulde eller uhyggeligt tilmode ved Tavsheden; eller som følte de selv alle paa samme Tid at de, koste hvad det skulde, *maatte* tage dette her fra den spøgefulde Side —: og dèt vilde de altsaa prøve paa nu —:

Digitized by Google

„Kéhé! Kehirr!“ — sagde de, hviskende, drikkende, stammende, den ene efter den anden. „Meget godt, Luschinskij! Skaal, min Ven! Baade Schreiner og alt andet giver Dem Ret i Deres kolossale Bemærkning! Ikke andet end Hop, det Hele, Gud straffe mig!

Uimodsigeligt!

Ingen kan være aandfuld som De!

Hop paa Stedet, hvad! Haha! Ene og alene Hop paa Stedet! Ja, Deres Definition er skam fuldkommen korrekt, kæreste Herre!

Hele Togtet ikke nogetsomhelst andet! Hele Krigen! Hele Verden —: Hop paa Stedet! Hop i Vejret! Spring i Luften!

Tak for Deres befriende Viid!

Og det bliver jo en overordentlig sund Motion for vores menige, naar de engang — uden en eneste Officer ombord — træffes med Admiralen Herr Togo! Ikke sandt! Med denne dansesyge Dampbade-Anstalt af en Armada!

Kehirr! Kéhé! Ké! Skaal!“ — Der gik en Klirren af Glas og Grin igennem Rummet; allesammen snakkede i Munden paa hinanden. Luschinskij smed Nakken bagover og lo af fuld ydre Kraft. Praxin støttede Albuerne paa Bordet og drak, med lukkede Øjne, klukkende.

Dr. Nakinskij rettede sig op paa sin Stol.

Han kiggede, drejende sit Hovede med smaa Ryk: baade rundt til sine Kammerater ved denne Bordende — og op til Bogdurofferne der sad, med stive Øjne, bævrende om Læberne, halende i deres Skæg —: som havde de aldeles ikke hørt noget af

Digitized by Google

hvad der blev talt om, desværre, men i og for sig var de selvfølgelig parate til at dele de øvrige Herrers Munterhed, gé-gé, géhé!

„Javist!" — bemærkede Lægen saa, fnisende og blinkende, snoende sin sorte Knebelsbart — „Jeg hører at De smiler allesammen, mine kære! Og naturligvis gør De vel deri! Luschinskijs Udtalelser fortjener al mulig Applaus!

Men siig mig desuden følgende, som faldt mig nyssens ind —: hvorfor har ingensomhelst Digter nogensinde beviist os, hvordan det gaar til at der faktisk findes Ting saa formidabelt viidfyldte, saa ovenud opmuntrende — at vi skrup-tudbrøler over dem, i Stedet for at le? Hvad?

Og vice versa!

Eller hvad mener Dè, Kommandør: jeg mindes slet ikke at have hørt Deres Røst, Chef!" — raabte han pludselig op imod den øverste Bordende, til Gregorow som (aabenbart — efter hans hvide Fjæs at dømme —: kun for at skjule at han havde meget vel lyttet til det Hele, men vidste bare ikke hvad han skulde gøre!) sad og lod som om han hang sammen med første Maskinmester og skulde snakke om Reparationer og Forfremmelse — „Hallo, Kommandør! Jeg beder Dem: se herned og døm imellem os —:

Hvad mener Dé altsaa, Herr Chef — Alvorsmand i enhversomhelst Henseende som De er —: om den Sag som vi skændes om!?

Er det ikke rigtigt nok: at Mænd ganske vist undertiden har temlig let ved at fælde en Taare eller to — i visse nervepirrende Situationer som ikke an-

Digitized by Google

griber Fruentimmer synderligt. Men at *vi* til Gengæld altid evner at skjule Indtrykkets Alvor bag daarlige Vitser og megen Latter — under virkelig farefulde, dødbringende Forhold, hvor Børn, Kvindfolk og Oldinge simpelthen revner af Graad og Skrig og derpaa styrter omkuld og dør!!?

Ké! Kéhé! Ikke sandt! Og hvad er altsaa Dères bedagede Mening om dette?

Siig frem?!" .....

Kort og godt:

Allerede ved dette Frokostbord — den allerførste Lejlighed hvor man benyttede denne Form for Tand-Latter (undfanget og født i fordums Dage altsaa af Uschtujew; nedfaren i Luschinskij, men nu paany, ved Maskinmester Schreiners ufrivillige Hjælp, opstanden hos Peter Romanowitsch og hans nærmeste Venner) —: allerede her viiste den sig saaledes i Besiddelse af ypperlige Evner til Smitte: enten det nu var fordi man saa udmærket kunde skjule sig selv bag ved al den Larm den bevirkede — eller fordi den tværtimod saa fortrinligt, og uden bindende Udtalelser vel at mærke, afslørede alle Eens allerintimeste Meninger om Togtet og om det altsammen, ikke sandt?

Faktisk var det bare, at endnu inden man havde rejst sig fra Bordet — en lille Smule dinglevorn efter de mange Skaaler i Dagens glade Anledning — havde Uschtujew-Latteren taget Plads i Struben paa samtlige Praxiner.

Men dermed standsede dens Udbredelse aldeles ikke.

Digitized by Google

Langt fra.

Dag for Dag udvidede den sit Omraade —: først bare her og der, saadan nu og da, blot benyttet som en Slags sjofelt og vittigt Refræn, gemytligt hentydende til Behageligheden ved hin Formiddags pludselige og for første Gang virkeligt almene Nøgenhed og Raadløshed.

Men netop under denne dybtvirkende Form formaaede den at gribe endnu yderligere om sig: lidt efter lidt hørtes den overalt, ké, som om det ganske Fartøj, kéhé, med Besætning og Kanoner, med Maskiner og det altsammen, kehirrr, under dette smældende Fællesbanner havde raslet sig sammen i et eller andet snavset og hemmelighedsfuldt og antidisciplinært Svogerskab.

Hver eneste Gang at to mødtes —: øjeblikkelig brast de begge, endnu inden de havde sagt nogetsomhelst, pilkende hinanden i Knaphullerne — ud i Kéhé og Kehirr.

Javist, saa muntert gik det til, Dag for Dag —: baade Officerer, Underofficerer og Mandskab kom paa ømme Fødder med hinanden; man saa at sige spyede saa meget som muligt af al Militarisme fra sig; man aftalte ordløst, bare ved at begrine hinanden gensidigt paa denne Maade: at nu maatte Tiden vist snart være kommen, kéké, nu burde det sandelig ikke vare altfor længe, ké, inden Strejken proklameredes, ikke sandt, inden Flaaden blev vendt om, hvadbehager, inden Kursen sattes imod det bedaarende Rusland, kirrr-kirrr, og imod dets udræbelige og paalidelige Jord, kehirrr! Kkkk!

Digitized by Google

Gamle Ven! Ehe! Ké! Javel! Giver De mig ikke Ret i dette her, hvad, Højstærede! Kksss! .....

Og samtidig med at dette Galgenfniis saaledes aad sig rundt og bidrog sin Del henimod Lighed og Broderskab ombord — paa samme Tid var det at ogsaa Bogdurofferne pludselig skiftede Taktik, og fra et halvt Standpunkt søgte over til et heelt.

Hvadenten Aarsagen hertil nu var den, at ogsaa dé følte sig forlokkede ved al denne betydningsfulde Morskab som Praxinerne erhvervede sig Venner ved — eller fordi de simpelthen fornam sig en Smule uhyggeligt tilpas ved at bibeholde deres hidtidige Storsnudethed, efter den Behandling der var bleven den hovne Herr Schreiner til Del —:

Nok er det, at altsaa ogsaa dé paa dette Tidspunkt, ganske aabenlyst og for ramme Alvor, skred til at ville slutte fuldstændigt Kammeratskab med Praxinerne!

Guds Død —: var det ikke storartet!

Bogdurofferne, de stive, gjorde rent ud sagt Hanebeen til Praxinerne —: disse deres fordums Arvefjender og Undersaatter, det „kompakte og u-individualiserede" Flertal ombord, dem som de i et helt Par Maaneder efter Doggerbancs saa godt som aldrig havde seet til — og hvis Tilværelse de først i de allerseneste Uger saa smaat havde nedladt sig til lige akkurat at konstatere!

Og nu vilde de som sagt pludselig og brat være gode Venner med os! Kæ! Simpelthen vidunderligt! .....

Det vil sige —: noget fuldstændigt nyt og uanet var selve deres *Hensigter* om at ville alliere sig med Praxinerne jo i og for sig egentlig ikke.

Digitized by Google

Vist var de ej!

Men de hidtidige Tilnærmelser havde ganske vist været baade spredte og vage — selv om de paa den anden Side absolut havde været utvetydige nok til at man nu, hvor de blev gentagne, klart kunde erkende Meningen med dem!

Allerede for et Par Ugerstid siden havde baade Bogduroff og Starck saaledes, engang imellem, om Aftenerne nede i Messen, nu og da kastet inviterende Sideblik hen til Greven og hans Majoritetsvenner. Og da der selvfølgelig aldeles ikke var bleven reflekteret paa disse søde Blink, havde Bogduroff derpaa givet sig til, i selve de Temaer han debatterede med sine Svende, saa at sige at strække et Fingerled ud imod de andre —:

Han kom for Eksempel med Bemærkninger om, at han maatte rigtignok skænke Herr Luschinskij Ret i hans Beklagelser over disse jævelske Tsetsefluer og Moskitoer! Disse bebroddede Smaaskurke, ikke sandt, der overbroderede Eens Hud med røde Torneroser og holdt Een vaagen hver eneste Nat — for ikke at tale om Smittefaren ved dem, hvad! Javist, de jog ethvertsomhelst Forsøg paa Blund ad Helvede til, og bevirkede derved at Eens Øjne Dagene igennem føltes som laa de i Sæbelud eller i Sodawasser.

Ligeledes var det, Fanden skære ham — undskyld! — det var skam snart for galt med Kokken, Monseigneur Duval, der lavede en Mad saa elendig at man fik Mavedans bare af at beskue den, gu gjorde man saa: man gik omkring efter hvert Maaltid og havde en usigelig Fornemmelse af at have

Digitized by Google

en Spandfuld iskoldt Vand lige neden for Hjærtet, er det ikke korrekt? Vist har De Ret i Deres Ophævelser, min gode Peter Romanowitsch Luschinskij — sagde Bogduroff, smilfuld og huldsalig, rokkende paa sin Stol midt i Klyngen af sine Venner, med Albuerne hægtede fast i Bordet og daskende med Haanden over imod Praxinerne —:

„Kostelig var sku ogsaa Dères Bemærkning, Nakinskij, da De forleden i Betragtning af den sørgelige Virkning paa vores Blod som Monsieur Duval har, kaldte ham for en „Strepto-Kok" —: det er jo det græske Navn for en Blodforgiftnings-Bacille, ikke sandt!

Ved min Faders Skæg!

Haha!

Jeg glemmer det aldrig!" ....

Og som om Bogdurofferne, paa samme Tid som de viste disse smaa Antydninger til en hidtil ukendt Venlighed, tillige vilde opnaa at faa bortforklaret det Faktum som alle ombord forlængst havde observeret: at deres Tøj efterhaanden var bleven mærkelig rummeligt og poset til dem, at deres Permissioner slaskede dem om Vristen og deres Redingot hang over deres Skuldre som paa en Stumtjener — ligesom drevne af en dobbelt Trang: en Længsel efter baade at slutte Venskab, men alligevel at holde fast ved deres ophøjede Værdighed —:

saaledes gik de, efter de indledende Entrechats, med statelige Skridt endnu lidt videre i deres Tilnærmelser.

De nikkede fortroligt, tværs over Bordet der flød med Whisky og Glas, hen til Praxinerne og udlod

Digitized by Google

sig med — uden Spor af Hensyn til den mugne Tavshed hvormed deres Ømhed naturligvis blev modtaget —: at de samstemmede sku fyrigt med de Herrers Harme over Dr. Nakinskij, ikke sandt, hvad, Doktor!

Kæhæ!

Tillader De at vi spøger en Smule med Dem —: denne lærde Specialist, der alligevel ikke besidder mere krasse Midler end Kinin og Aspirin til at dulme al den gudforladte Malaria der overspyer Flaaden i disse rare Tider! — hvordan gaar det, à propos, med den stakkels Løjtnant Boruffkin dernede? Reservedoktor Arissij mente jo at han gjorde det ikke Natten ud, Herregud!

Ja, vel saa: denne lumpne Dynd-Feber, der fik Eens Aarer til at fornemmes som var de fyldte mildest talt med forhungrede Lopper i Stedet for med Blodlegemer; og som skrabede hele Huldet af Een, saa man var kommen til at ligne en forlængst begravet Skelet-Udgave af sig selv!

Hvad!

Hehe!

Ikke sandt, mine Herrer!

See min Underarm — den kunde magelig bruges til Tandstikker eller til Speculum, hæ! Eller hvorledes var det Deres morsomme og cyniske Udtalelse faldt igaar, angaaende de Dele, min kære Grev Praxin?! .....

Saa vidt var Præliminærerne til Alliancen altsaa allerede skredet frem, endnu forinden Uschtujews Latter havde oprejst sig fra de hensovede.

Lige fra det allerførste Glimt havde hele Affæren

Digitized by Google

imidlertid vakt en dunkel og højst berettiget Fornærmelse hos Praxinerne.

De følte det, nu og da, som var der noget ganske særligt bagholdsagtigt i dette her at Bogdurofferne nu pludselig — netop paa dette Tidspunkt hvor man i Grunden havde allermest Brug for dem, hvor man trængte ganske specielt til at de vilde blive ved at holde fast ved deres Uberørthed af Omstændighederne —: at de just nu, paa een Gang, vendte hele Forholdet om og erklærede at nu var det tilfældigvis *dem* der havde Behov for Praxinerne!

Ja fy, akkurat: der var simpelthen noget abnormt, noget unaturligt i Bogduroffernes Venlighed netop nu.

Saa at sige en Art Blodskam, var deres Tilnærmelser — som en Fader der kurede til sine egne Døtre, det Svin, i Stedet for at gifte dem fornemt og godt saa der var sørget for en smuk og kvindelig Fremtid for dem!

Føj! ...

Derfor altsaa havde Praxinerne ingenlunde ladet sig smelte ved disse Ouverture-Ømheder —: de simulerede blot hverken at høre eller at se dem!

Men i al Stilhed havde de selvfølgelig haft Øjnene med sig; det manglede bare andet.

Saaledes bemærkede de meget vel — og dét holdt deres Krænkelse ved fuldt Liv —: at jo mere de strittede imod Bogduroffernes Smigrerier, des ivrigere blev disse Herrer i deres Paagaaenhed, og des mere sygelige og gebrækliige blev de at beskue.

For Eksempel observerede Luschinskij, at baade

Digitized by Google

Bogduroff selv og en hel Del af de øvrige Medlemmer af hans Klikke evig og altid gik omkring og proppede Munden fuld med Pebermynte-Cachoo eller Violrod; de salvede deres Skæg overdaadigt ind med Brillantine og slap aldrig Cigaretten af deres Læber —: altsammen øjensynligt for at dække over de Anfald af beskidt Aande, der nu var bleven Resultatet af deres stadige Søvnløshed, af deres permanente Appetitmangel og af deres væmmelige Magerhed!

Af og til saa' Praxin eller Peter Romanowitsch endogsaa, tydeligt nok til ogsaa personligt at faa en flabet Kvalme derved, hvordan en eller anden af disse Folk i al Hemmelighed et Øjeblik holdt sin hule Haand op som et Forbindelsesrør mellem Næse og Mund, snusede dybt til sig, og aabenbart fik de mest hjærtebrydende Beviser paa at der endnu stadigvæk var Duft-Tegn paa deres indvendige Pestbylder.

Æv bæv, se her: saa sjofelt havde Bogdurofferne allerede i nogen Tid baaret sig ad.

Gudværelovet dog endnu saa nølende i deres Approximationer, at det hidtil havde været idetmindste nogenlunde gørligt bare at lade som om man ikke opdagede dem ....

Men nu, i disse Dage hvor Schreiners damprensede Knokler, tilsammen med den fra den stakkels Uschtujews Himmelfart nedarvede Stivkrampe-Munterhed, var begyndt som et tuberkuløst og harkende Gespenst at trave rundt paa Skibet — — nu var Bogdurofferne aabenlyst naaet saa vidt i deres Hunger efter Selskabelighed at de, maaske i Haab

Digitized by Google

om derved at formindske deres personlige Risiko for engang før eller senere at opnaa en lignende Behandling som Maskinmesteren, satte sig fuldstændigt ud over denne Muggenhed hvormed deres foreløbige Forsøg var blevne besvarede.

Rent ud sagt, som om de var blevne besavlede og glatte af selve det fjogede og splitternøgne i Praxinernes Efterabelse af Uschtujew-Grinet — ligesom komne ind paa et tilslimet Skraaplan, mærkede Bogdurofferne pludseligt at deres Fødder smattede ud under dem, ved det Stød som Hændelsen med Schreiner gav deres i Forvejen vaklende Ophøjethed. Med et Bums faldt de paa Enden ned fra deres fordums stive Stade, gled i et eneste Nu langt ud paa den anden Side af alle deres hidtidige kvarte eller halve Tilnærmelser overfor Praxins, og kurede derpaa, skummende, grinende og svimle, direkte og intimt ind paa Livet af dem.

Paa alle mulige Omraader, baade under Tjenesten og i Fritiden, stak de ganske ugenert deres svedige Følehorn og deres smudsige Aandedræt lige ind i Næsen paa Luschinskij og de andre Praxiner.

Morgen, Middag og Aften kom de hvert Øjeblik hen til Een, famlede Een skoggerleende i Haanden og daskede Een fnisende paa Skulderen.

Under Paaskud af at søge Andel i den almindelige Lattermildhed, hehe, formelig friede de svinsk til Eens Venskab.

Naar saa enten Greven selv eller en af hans Kammerater, mere og mere opbragt over dette tarvelige Omslag i Bogduroffernes Manerer, replicerede der-

Digitized by Google

imod ved, efter bedste Evne, at sætte et Is-Ansigt op —: saa lod de høje Herrer sig aldeles ikke forkøle af dét!

Ingenlunde!

De fulgte bare efter, naar Luschinskij demonstrativt rykkede sin Stol længere bort fra dem; og naar Simoff lod som om han overhørte deres Tilskraal, var de engleligt taalmodige til atter og atter at gentage hvad de havde sagt.

De var simpelthen ikke til at ryste af sig — saa syge efter Kollegialitet var de blevne!

Og saa fulde af Usandhed var de ovenikøbet, disse storartede Selv-Karle, at skønt de selvfølgelig meget godt maatte kunne begribe, at Praxinernes tandraslende Latter aldeles ikke betød nogetsomhelst humoristisk Syn paa Togtet; og skønt de tydeligt nok ogsaa selv netop var blevne rystede og besudlede lige indtil deres Væsens Bund, baade af dette Grin og af Aarsagen til dets Fremkomst — saa anstrængte de sig alligevel for at lade som om det blot var frivillig Morskab, eller bare som en Slags indbyrdes Kendings-Signal, eller kun af privat Gemytlighed, at de, hver eneste Gang de gav sig i Samtale med en af Praxinerne, altid og ufravigeligt indledede deres Discours med et Nummer af denne nye, sparkende Hikke-Hilaritet —:

„Kehirr! Mine kære Kammerater!" — sagde de ved enhver Lejlighed, flakkende med deres blanke Øjne og stampende i Gulvet for rigtig at bevise, baade hvor ildfuldt og spontant de tog Del i de andres ungdommelige og fuldt ud naturlige Munterhed, og hvor trofast og mandigt de selv, trods

Digitized by Google

al Lystigheden, erindrede deres Pligter som Officerer —:

„Ja! Sandelig! Hvor det glæder os ældre Befalingsmænd, at se Dem bevare Deres Livsglæde i denne Grad! Just hvad vi havde ventet os af Dem, paa Forhaand! Er De med?

Begriber De: netop under disse Forhold, ikke sandt, hvor det dog betyder noget at opretholde Mandskabets Spøgefuldhed —: her bør vi, om jeg saa maa sige, lære Folkene ogsaa at kunne muntre sig paa anden Maade end ved at skolde Ingenieurer eller andre Befalingsmænd! Haha! Hé! Naa! De forstaar!

Kéhé! Ja —: vi takker Dem — vi, Deres bedagede Kolleger, ganske simpelt!

Mon dieu!

Bliv ved!

Fortrinligt!

Endog den usleste Matros vil blive bedaaret, rent ud sagt, af Deres jubilerende Tapperhed!

Ké! Tillad, min Ven, at ogsaa *vi* ler med Dem!

Kehirr! Kéhé! Ké! Kksss!“ — og paany strakte de deres blissede Malaria-Hænder ud og dansede Een paa Skulderen med dem — med Øjnene højrøde og sammenknebne, som var der for et Par Minutter siden bleven sprøjtet en rundelig Straale Anilin ind i Pupillerne paa dem.

Men i samme Nu hvor Luschinskij og hans Kammerater hørte ogsaa disse sjælebulne Folk le paa denne Maade — som om det var selve Knoglerne der hang afpillede og daskede derinde i deres vide Tøj — saa mærkede han det med eet, som blev

Digitized by Google

et eller andet af hans allersidste Haab om at slippe vel fra dette Togt, pludselig grundskudt og væltet omkuld.

Han fik nogle dunkle og snærende Sørgeflor inde i Nakken; hans Kind-Kød sugede sig fast til Tænderne paa ham og han blev, uden at vide hvorfor, knastør oppe ved Drøvelen —:

„Hvad Pokker! De glæder mig gewaldigt med Deres fortrinlige Mening om os!“ — sagde han, ganske sagte, stammende i Ordene; og vrippede derefter Bogduroffs Haand ned fra sit Kraveben — i en pludselig, ubevidst og instinktiv Forstaaelse af, at Tilnærmelser afviser man allerbedst med Fornærmelser — „Men for Jomfruens evige Skyld, kære Ven: le De saa meget De vil!

Værsgod!

Men, siig mig, for Resten — og tilgiv at idetmindste *jeg* taler rent ud —: tror De, at det er for *min* Fornøjelse at De behøver at staa her og raadne mig lige ind i Ansigtet, med Deres .... Ligkistesnedker-Aandedræt!

Haha!

De forstaar: Spøg avler Spøg!“ — og dermed drejede Luschinskij sit blussende Aasyn rundt imod sine Kammerater, blinkende til dem af al Magt. Saa skottede han igen hen til Bogduroff — der stod ved Bordenden, lilla i de smaa Rester der var tilbage af hans Kinder, ravende paa Fødderne, og rivende i sit Skæg, som var han dum nok til at tro, at han kunde hale Lugten lige ud af Munden paa sig og smide den bort med det samme.

Øjeblikkelig brast alle Peter Romanowitsch's Fæl-

Digitized by Google

ler ud i Morskab saa det skurede i Lungerne paa dem; de satte deres lange Fingre i Siden og bøjede deres Fuglehalse bagover —:

„Guds Pine!“ — hikkede de, saa saare deres Latter tillod dem at hente sig en Smule Luft — „Javist saa!

Peter har virkelig Ret!

Deres sælsomme Aande der dufter som et Gravkapel, eller som en Graverkarl!

Eller har De muligvis, højtærede Herr Bogduroff, allerede Deres formidable Ligskrin parat inde i Brystet paa Dem! Hvad! Ikke sandt! Kæhæ!“

Og hver eneste Gang i de følgende Dage, naar en eller anden af Bogdurofferne kom blot med det allersvageste Forsøg paa at genopfriske Tilnærmelsen, saa stak Praxinerne sporenstregs i Grin igen og diskede paany op med Luschinskijs fine Vittighed.

Eller de bad — sammenkrummede af indvendige Fornøjelser over at have fundet dette spøgefulde og aldeles uangribelige Middel til at tvinge de andre til at forblive paa deres majestætiske Standpunkt — de bad høfligst vedkommende om at undskylde dem lige mens de løb ned og hentede et Par Lugtedaaser, eller en Respirator, for deres Næses Skyld, hvad, kære Starck!

Bare vent et Minut, Herr Bjelostskij, saa skal jeg være tilbage i fuld Vigueur til at kunne snuse uskadt til Deres Bemærkninger!

Kéhé!

Hæ!

Fnnsss!

Digitized by Google

Og vær saa venlig at tilgive min Aandfuldhed! .....

Under disse harmfulde Omstændigheder kom det derfor Bogdurofferne ualmindelig vel tilpas da Eskadren, et Par Døgn efter denne Affære med Luschinskij, fik Ordre til at løbe ud fra sin Anker-, Reparatur-, Malaria- og Svedeplads paa Rheden ved Diego Suarez, for at foretage en af de sædvanlige, ugentlige og fjogede Tredøgns-Øvelsesture i rum Sø.

Armadaen blev, som altid, delt i tvende Parter.

Den ene forestillede Togo og malede derfor blaa Striber rundt om sine Skorstene, saa de haanligt lignede Fruentimmerstrømper — men den anden Halvdel forblev Czaren evigt tro og var ægte Russere.

Saa drog de to Grupper afsted — den ene om Morgenen og den anden ved Aftenstide.

Begge to topfulde af Hemmeligheder og af forseglede Ordrer, der først maatte brydes paa Højden af Camp d'Ambre eller et andet forbløffende Sted.

Og saa saare Befalingerne var aabnede, begyndte Fjendtlighederne.

Man kæmpede, et Par Dage og Nætter, med alle mulige og umulige Snedigheder imod hinanden.

Krydserne skar sig i Forvejen og afsøgte Farvandene, med deres Kniv-Snuder lige i Havkanten.

Kampskibene rokkede langsomt efter, med alle Knokler parat.

Torpedobaadsflotillerne flænsede sig hæftigt omkring i Søen, skumfulde af Iver og Redebonhed.

Digitized by Google

Javist! Kamp og Taktik, Stridslyst og Strategi! Hæ! Disse altfor talentfulde Øvelsestogter, der bogstavelig talt var som arrangerede ene og alene for at holde Eens indre Væmmelighed i boblende Rutine!

Thi ganske vist formede Tjenesten ombord sig jo selvfølgelig, i de første Timer af hver af disse Smaature, nogenlunde som en Afveksling fra det koldsvedende Driveri paa Rheden — og de deraf flydende Tendenser til Dysenteri.

Blodet kunde ligefrem næsten give sig til at bevæge sig i Eens Aarer igen, og Huden spilede sig halvvejs levende paany — af Travlheden imedens Dampen blev sat op, Ankeret lettet, Instruktionerne fordelt, Krigsartiklerne oplæst og genindskærpede, Haandvaaben efterset og imens Mandskabet blev herset rundt i Galop for at faa Krigerhumøret frem paa Overfladen.

Meget rigtigt, ja: de første to tre Stunder af hvert Togt kunde man endda ikke klage særligt over — især hvis Vejret dyede sig og idetmindste nøjedes med at plaske om Nætterne.

Og nu og da senere hen, i et enkelt spændende Moment — hvor den ene Torpedodestroyer efter den anden kom rygende langskibs, saa lille som en Cigar ved Siden af en Hvalfisk, og bragte Meldinger. Eller naar man ved Nattetide stod oppe i Kommandotaarnet — vidende at Modstanderens Forpostskibe kunde ikke være synderlig langt borte — og skiftevis stirrede ned i Nathusets Brandøje eller prøvede, med Brynene som en Natkikkert-Skærm ned over Næseroden, at glo sit Blik tilbunds i det

Digitized by Google

blaa og spiralende Mørke. Eller naar man saa, efter at Eens Vagttid var forbi, kom ud fra Taarnet hvor Luften var fabrikeret af Eens egen og af Forgængernes Sved, stillede sig op halvsovende paa Broen og lod sig gennemsvale af Dunkelhed og Søvnighed, af Vind og Fart — eller maaske af en lille og gesvindt Regnbyge — saa man et Sekund mærkede den ellers forlængst forglemte Følelse: som om Eens Hud pludselig vaagnede og strakte sig, som om den gabede tilfreds og derpaa rislede ned over sig selv som et pjaskende Styrtebad —:

Ja vel saa —: nu og da kunde man, for et eller andet kort Øjeblik, næsten lade være med at mindes alt det uafvendelige der i Virkeligheden krøb om derude i Fremtiden og ventede paa at savle Een dødeligt til.

Og af og til — naar man, ovenpaa en af de sædvanlige smudsige Nætter hvor alle Eens Sengklæder var drivvaade og sure af Sved, saa at Eens Hud blev spist langsomt op som paa en Patteglut der tilbringer al sin Tid i uskiftede Svøb — ja, naar man efter saadan en Barber-Nat tilsidst var bleven en Smule ømskindet, saa at sige, og derfor ravede ganske tidligt ud af Køjen, lige ved Solopgang, krøb ind i Styrtebadsrummet, blev staaende et Kvarterstid derinde indtil Eens Hjærne var bleven til en Glaskugle, tog et Par hvide Bukser og en Flonelsjakke paa, traskede op paa Dækket, helt agterud, tændte sig en Cigaret, lagde Armene overkors paa den graa Lønning, lænede sig ud over Vandet og gloede sig halvblind ved at stirre ned paa de bord-store, grønne Flaskebunde der blev ved

Digitized by Google

at boble sig op i sneseviis fra de tre Skruer — som pustede Skibet al sin Luft ud dernede under Havfladen, baade fra Mund og fra begge Næseboer; og naar man saa lidt efter lidt, med Øjnene ligesom bulende sig mere og mere ud af Hovedet, tilsidst fornam: som bestod Livet overhovedet aldeles ikke i andet end at hænge saadan som to Buler eller Blærer og stirre ned paa tusinde —:

ja, i saadan et enkelt Besvimelses-Nu kunde man, af og til, faa omtrentlig et Sekunds Glimt af Glemsel og Fred, simpelthen, som om der ikke nogensinde havde eksisteret blot et eneste Menneske der bare anede hvad Krig er!

Ehe!

Ikke sandt!

Se nu her: eller hvad siger De Herrer om disse Bobler der svumler sig op hernede fra Skruerne, den ene lige ved Siden af den anden: siig mig, kan ogsaa De mærke Sprøjtene der naaer helt herop, akkurat som sad man, drivende beruset, oppe paa Randen af et Champagneglas og blev perlet i Ansigtet til man nøs! Har jeg ikke Ret! Og bagved Dem staar Solen op, det stinkende Feber-Svin! Eller har De maaske allerede for flere Minutter siden brækket Dem over Duften fra dens røde Gab!

Hvadbehager!

Kéhé!

Ké!

Kkssss! .....

Altsaa i fem eller seks enkelte Sekunder af disse Smaatogter kunde man befinde sig fuldkommen forunderligt, og være — rent ud sagt — over al menneskelig Maade vel tilpas.

Digitized by Google

Men naar saa de to Parter af Armadaen — — efter al denne saa at sige Anspændthed; efter geniale Farter frem og tilbage og derpaa igen tilbage og frem (hvorunder man selvfølgelig nu og da kom til at rage en eller anden Torpedobaad mere eller mindre tilbunds med Mand og Mus, og ogsaa selv fik sig et slemt Nerve-Chok idet Eens Skib spadserede hen over vedkommende: for man troede jo i Reglen at det enten var en Japaner eller en Mine, ikke sandt); efter storslagne og aldeles forvirrende Viftemanerer af Lyskasterne; efter guddommeligt taalmodige Gentagelser af Udhængning og Aftagning af Torpedonet og saa videre —:

naar saa de to Partier tilslut skulde træffes i Kamp, og Øvelsen saaledes virkelig demonstrere hvad man duede til: Javel, saa fik man visselig ogsaa grundig Besked i saa Henseende!

Kéhé!

Jovel, Gud bedre!

Enten opnaaede man nemlig simpelthen slet ikke at mødes: man rendte gensidig udenom hinanden atter og atter, eller man havde faaet forkerte Ordrer, man hørte ikke et Muk til hinanden, saa' ikke saa meget som bare et Spor af hinanden!

Eller ogsaa, hvis man da endelig tilfældigviis stødte Næserne sammen, saa skete der selvfølgelig en eller anden lille Misforstaaelse ogsaa dér — for Eksempel noget lignende som det der hændte dennegang.

Luschinskijs Parti havde omsider, i Følge Lederens Plan, gemt sine tre Slagskibe inde under Nosi Lava's blaa Klipper (Krydsere og Torpedo-

Digitized by Google

baade patrouillerede ude i rum Sø, udenfor Rheden), og laa dér, den sidste Nat inden Øvelses-Slaget formentes at skulle staa. Samtlige Fartøjer var naturligvis — som Fruentimmer der frygter at blive voldtagne — omhængte med deres Brynjeskørt af Jærnringe, til Beskyttelse imod de altfor hæftige Torpedoers indtrængende Kraft. Alle Lys var afblændede. Hver Mand ombord var i Klæderne —:de laa rundt omkring, skjult i dunkle Hjørner og Kroge, slatne som Klude, og sov med aabne Munde, med Læberne hvislende af Moskitoer.

Natten havde skruet sin Hede endnu højere op end nogensinde før.

Nosi Lava svimlede i Vejret som en kulsort Eksplosions-Port. Vinden trak ildhed rundt om Klippen. Varmen sved stribet igennem Luften. Nu og da gik det fosforblaa Glimt af en Fiskefinne henover Vandets Stilhed. Dybt dernede glødede de røde Slimdyr. Mastetoppene osede violet.

De andre Skibe saa's tilhøjre og venstre. Bælgsvarte stod de op fra Havet, ligesom staaende paa hver sin buede Linje af Lysblaahed.

Røgen fra Skorstenene fornemmedes som endnu en Tørhed i Atmosfæren og rev i Halsen.

Og spændt til Døden, ehe, ventede man paa den Krydser der skulde bringe Melding om „Fjenden".

Time efter Time gik hen: man sad nede i Messen, med Haaret pjaskvaadt og tungt, enten døsende uden at sige et Ord, eller pludselig raslende op for et Øjeblik med den første den bedste Arrigskab. Eller man vandrede af og til, kort for Brystet, gispende, op paa Kommandobroen, lænede sig til

Digitized by Google

Rækværket, bøjede Nakken bagover og besvimlede sine hede Øjne ved at glo op i det kringlende Mørke.

Der stod en kridthvid Stjærne og blaffede, lige over „Orel"s forreste Mast ....

Gregorow begyndte saa smaat at trække sig selv i Skægget; han flyttede sine Tungsindigheder af Blikke mere og mere langsomt.

Minut for Minut fornam man selv, alle som Een, hvordan man efterhaanden blegnede og blev gusten, af Mathed — og af fortærende Irritation over denne grænseløse Ventetid, Satan gale os tilhobe, hvorlænge skal de blive ved at trække det ud, de Drønnerter, Gud naade dem hvis ikke de er her snart! ...

Men saa saa's der endelig, med eet, henne ved Indsejlingen — lige foran de fjærne, hvide og lydløse Skumsprøjt over Koralrevet — den dunkle Skygge, glidende, takket, af et Skib.

Og i samme Nu var det altsaa, at „Orel" pludselig gav sig til at gaa Amok.

Fløjtesignaler trilrede op derovre, Raab tragtede sig ud, og et Sekund efter revnede Natten af Kanonglimt og Brøl: eet, to, fire, syv store Skud der skraalende vandrede ud gennem Rummet.

Ved det tredje kunde man skelne Anslaget, Braget og straks efter Skriget, af at det ramte derude, paa det kommende Fartøj.

Men saa blev alting stille igen, ligesaa brat, derovre paa „Orel" —: selvfølgelig var det vores egen Krydser de havde skudt paa, de gale Dyr —: og med skarpt!

Digitized by Google

Og Kanonaden havde for denne Gangs Skyld naturligvis ikke været resultatløs —: fire døde og sytten saarede, af den eene, enkelte Træffer! Kan man forlange stort mere? Tilmed naar man tager i Betragtning, at Skuddet maatte ansees for at være en Freds-Øvelse, siden det var en Kammerat det gik ud over!

Jotak —: fire Lig og sytten Krøblinge havde Krydseren at notere sig, ved det eeneste Projektil fra en Vennehaand: et fortrinligt Udbytte, der virkelig lovede det bedste for hvordan det vilde gaa, naar man engang blev truffen af en Fjende, ikke sandt! —: Og imellem de fire dræbte var der altsaa tilmed Fartøjets Chef, Kaptajn Kirin, den smilfulde Herre: han fik sit store Bryst nydeligt skaaret op paalangs af en Stump fra Granaten og døde et Par Minutter efter „Slaget" —: men hans sidste Ord vankede fnisende den ganske Armada rundt —:

„Jeg tænker paa ...." — fortalte hans Kammerater at han havde sagt, undervejs ned til Lazarettet, fyldende Baaren med sin private og indvendigste Rødme — „at dette her er visselig den eneste Venlighed, Regeringen nogensinde har viist mig! Jeg beklager — rrrr — jeg beklag' bar' at den .. at den ... orrrr ... skyldtes en Misf .. Misforstaa ... Misr ....." — og dermed kunde han ikke mere, den arme Karl, Fanden tage mig, Blodet skvalpede ud af Munden paa ham og han himlede: men hvad siger De om dèn Slutningsvittighed? Sand var den sku! Javist: den eneste Ømhed som Regeringen nogensinde havde viist! Kéhé! Haha! Ak ja! Oh Gud! Hahaha! .....

Digitized by Google

Javel, paa denne Maade endte Eskadrens instruktive Øvelsestur for dennesinde.

Armadaen hejste Flag paa halv Stang og satte Kurs efter den sædvanlige Malheur-Havn, i en ganske overordentlig oplagt og munter Stemning.

Og da man saa dernæst langt om længe paany laa ved Diego Suarez, denne Livets Retirade, og som altid havde bunkeviis af baade Maskinhavarier og alle andre optænkelige Reparationer; og da Sygelisten tog endnu stærkere Vækst end før, blandt Folkene — og man ogsaa personligt var som een samlet Oversigt over samtlige eksisterende Febermaladier, ké —: under alt det blev man med eet igen, endnu mere end tidligere, fuldkommen klar paa det Hele!

Man fattede tilfulde, hvor storartet daarligt hvert eneste Skib var bemandet og bygget!

Man begreb Pokkers dybt, hvor udmærket slet der var sørget saavel for Mandskabets som for Eens egen Sundhed!

Man blev komisk befriet for enhversomhelst Tvivl om hvad det vilde føre til, det altsammen —: enten hvis man virkelig kom til engang at skulle kæmpe imod Togo, eller selv om man aldrig nogensinde naaede saa langt!

Kehirrr!

Og Heden der blev ved at smelte ned, stængende Alverden inde i een blaa Bagerovn (skønt det forøvrigt tilmed kunde være køligt nok om Nætterne, af og til) — eller Regnen der osede sig baade op og ned rundt om Een; de to Ting skaffede Een de allersidste henholdsvis glødsure og tandklapren-

Digitized by Google

de eller pilraadne og febrilske Mindelser om: hvor man var, hvem man var, og hvad der om føje Tid vilde blive det eneste men velgennemførte Resultat; hvis man da ikke forinden fik Eskadren tvunget til at vende om — oh Gud, om det maatte lykkes med det første!

Kæ! Kæhæ! Ja!

Paany havde man, med andre Ord, kun Iwan at sparke — i dunkle Haab om paa denne Façon at opnaa det rette!

Eller man ligefrem længtes efter at Bogdurofferne endnu engang skulde gøre deres i og for sig kluntede og modbydelige Forsøg paa en Tilnærmelse, saa man igen fik noget mere udvendigt at tænke paa — samtidig med at man, ved selve Tilbageviisningen af disse Folks Venlighed, allerintimest forventede at ville virke saa nedbrydende paa dem, at ogsaa de begyndte at interessere sig noget mere energisk for at vende hjem! .....

Og ganske rigtigt viste det sig ogsaa, da Eskadren altsaa igen var kommet for Anker —: at nu havde skam de Herrer Bogduroff, formodentlig under deres dybe Deltagelse for Herr Kaptajn Kirin, enten aldeles forglemt hvor sørgeligt det var gaaet dem selv med deres Ømheder forinden Togtet —

eller de havde i alle Tilfælde tilstrækkeligt vægtige Grunde i sig, til at ville *lade* som om de ikke huskede de Bagateller mere!

Nok er det, at allerede Aftenen efter at man var kommet hjem til Diego, det osende Crematorium, benyttede de dette som Paaskud til pludselig at invitere hele Officersmessen paa Champagne —:

Digitized by Google

„Vist saa!“ — sagde de, smilende bredfuldt med deres Bævre-Læber — „Kom, mine Herrer! Lad os fejre den interessante og instruktive Øvelse vi har haft, med at byde Kommandør Gregorow til Fest! Vor energiske og højtbegavede Chef!

Ehe!

Og samtidig mindes vi, med Bæger i Haand, vor Ven Kaptajn Kirin — Manden med det forbavsende dristige, nu desværre standsede Hjærte!

Ikke sandt, mine Herrer! Eenstemmigt vedtaget?!

Og Starck og jeg har Æren af at betale Omkostningerne!

Snik Snak!

Vist saa!

Haha!“

Aften efter Aften gik det saaledes.

Om Dagen hang man og eksercerede, loddet fast til Dæk eller Batteri, imens Maskiningenieurerne gonggongede dernede med deres Reparationer; og hver Aften bød en eller anden af Bogdurofferne til Gilde.

De Herrer ligefrem smed om sig med deres Sparedukater.

Og samtidig havde de fundet paa at optræde som Lejlighedstalere —:

Mens man sad og drak deres Traktement, benyttede de denne købte Centralitet til at opvarte med moralske Skaaler. Endog under Madame Cliquot's Brusehane glemte de øjensynligt ikke et eneste Nu deres hønsedumme Forhaabninger om at faa en etisk Paavirkning paa Praxinerne — til at stive sig selv af med.

Digitized by Google

„For Sammenhold og Kammeratskab, mine allerkæreste Herrer!“ — skreg de, svingende Bægerne i deres Dranker-Hænder. De havde ildrøde Rustpletter rundt i Ansigterne. Deres Kindben var i de senere Uger ligesom begyndt at stilke sig ud til Siderne —: som havde de i Sinde, efter hæftigt Samraad med andre indvendige Dele, engang naar Anledning gaves, at spasere fuldstændigt ud af Hovedet paa dem; gid det ske snart —:

„Lad os dog more os sammen! Lad Partier og Klikkevæsen forsvinde! Lad os være henrykte med hinanden! Drik ud! Saadan som vi sammen skal bære det mandige Ansvar, ikke sandt, hæhæ, naar Timen dertil arriverer!

Skænk i paany!

Længe leve Tjenesten og Arbejdet!

Mine Kammerater! Vi Officerer! Peter den stores ægtefødte Børnebørn! Ruslands ungdommelige Marine! Vor højtelskede Krigsherre Czarens Skaal!

Til Lykke og Sejr!

Tænk paa Kirin der døde med et Smil!“ — og imens Starck, støttende sin Mavehuling op til Bordkanten og boksende med Hænderne i Luften, raabte denne Løgn, som han formodentlig ikke engang personligt troede en Bid paa, mere — saa sad hans Øjne, som to laadne Edderkopper, paa Lur inde i Bunden af deres snavsede Huler, for at udspejde om han virkelig endnu skulde have saa meget Herredømme over sig selv, at han stadigvæk kunde imponere de andre.

Men oho!

Nejnej!

Digitized by Google

Ikke engang Praxin lod sig dupere!

Endog hàn havde forlængst bemærket, at Bogdurofferne saa at sige var ved at svelte ihjel af Længsel efter Selskab, at de var paa Nippet til at ville spise deres indbyrdes Laarmuskler og Arme af Trang til bare at kunne bruge Munden uden at være *nødt* til at udtale Tvivl. Ud af deres radmagre og delirerende Hungerfjæs havde han allerede læst, at de var visselig parate til at ville give alt muligt af deres Ry og Reputation baade som Soldater, Mandfolk og Gentlemen, bare for en eneste lille bitte Krumme af Beundring!

Men netop derfor manglede det jo blot at man skulde servere dem nogetsomhelst af den Slags!

Haha!

Aldrig i dette Liv min Sandten!

Man havde ikke selv haft det for godt, i sin Tid da Togtet begyndte!

Man kendte af personlig Erfaring, baade hvad det vil sige naar Spiserøret — højrødt og uldloddent — bliver ved med at krænge sig op i Svælget paa Een, af Tørst efter blot en eneste Slurk af Haab til Fremtiden!

Og man havde selv maattet fornemme, hvordan Hjærtet kan kravle omkring og flæbe inde i Een, hvordan det raver rundt i Eens Brystkasse, skraalende og tudbrølende, dunkende paa allevegne, for at prøve at finde en Udvej af det Hele!

Jovel saa, ehehe, ehehehe, alt det havde man infamt og personligt maattet hungre sig igennem — og nu manglede det jo bare, at man skulde nægte sig denne uigenkaldelig sidste Henrykkelse i

Digitized by Google

dette Liv: at gotte sig over, at nu var det nok bleven Bogduroffernes Tur! —:

Nu var det nok disse store Herrer, der skulde faa deres Ansigter fjottede og overtrampede af netop den selvsamme Dødsviden og Haabløshed, af nøjagtig de samme smaabitte og nederdrægtig sejglivede Rester af Vilje til Mod og til Liv!

Kæ!

Javist, messieurs: og hvad mener De saa om at skulle forblive endnu et Par Maaneder, Time for Time, Dag for Dag, Nat for Nat, i denne samme og altfor gemytlige Situation!? I denne halvfjerdehundrede Grader hede Fortvivlelse — stigende i Temperatur for hver eneste Katastrofe!

Hahaha!

Og forresten — rent bortset fra det retfærdige og rimelige i at ogsaa Bogdurofferne, inden Enden tog ved dem, fik Lov til at prøve en Smule af Livsens Krydderi —: eftersom disse massive Herrer ved Togtets Begyndelse eengang for alle havde bildt Alverden ind, at de var mere værd end nogen anden, saa var det vel nok simpelthen deres salige Pligt ogsaa at holde fast ved den Position!

Ikke sandt? Og hvis de ikke selv kunde dét, mere — eh bien, saa var der jo Gudskelov os andre til at besørge det for dem! Hvad! Eller er der nogensomhelst der har nogetsomhelst at indvende imod denne vores Logik! .....

Fire eller fem Aftener i Træk — enten ombord paa Skibet eller, en enkelt Gang, inde i Café de Paris, rue de Colbert, oppe i Diego — tolererede Praxinerne altsaa disse Traktementer med Cham-

Digitized by Google

pagne, og de Skaaltaler der fulgte med —: men bare for Nyhedens Skyld, eller fordi der var inviteret et Par af de franske Landofficerer med, eller fordi man undte den nærige Starck og den sparsomme Husholderske Bogduroff den Ærgrelse at give deres Penge ud omsonst!

For, selvfølgelig skulde man nok sørge for at det blev forgæves, det Hele!

Men iøvrigt tog man naturligvis, af et bullent og derfor stort Hjærte, imod samtlige deres Invitationer —:

Praxin drak sig kanonberuset disse Nætter —: han laa timeviis paa en Divan, med sit Ansigt lysende som en Bordel-Ampel, og fortalte Lagenhistorier fra Paris — uden saa meget som bare at kræve Tilhørere.

Simoff glemte sine Omgivelser, hver Gang Klokken blev henad Midnat; han satte sig hen i en Krog af Messen og begyndte at skrive Breve hjem til sin Kæreste — saa ivrigt, at han aldeles ikke opdagede at han hverken havde Pen eller Penneskaft i Haanden imens han skriblede løs; paa et Par Timer fyldte han fem eller seks store Ark med ingenting — udover Pletterne fra hans Champagnegraad der skjoldede Papiret.

Og den lille Premierløjtnant Sergius Rosen — ham der havde sig selv, en Kone, en Svigermor og seks skraalende Unger derhjemme paa sine totusinde Rubler om Aaret, og som lige siden Affæren paa Doggerbancs havde lagt sig utilbørligt efter baade Meukow og Hennesy — han hældte sig, allerede den tredje af disse fem Aftener, saa overfuld

Digitized by Google

at han trimlede omkuld paa Gulvet med sit Champagneglas i Haanden, da han havde rejst sig op for at drikke et privat Bæger med sin evindeligt elskede Ven, Herr Peter Romono .. manowitsch Luschinskij.

Lige næsegrus faldt han, ramlende ned imellem Stolene, og splintrede sin Pokal i hundrede Stykker.

Og lidt senere paa Aftenen ragede han, som rimeligt var, hele sit venstre Øje ud af Hovedet paa sig med en af Splinterne: fordi han var bleven liggende paa samme Plet hvor han var dinglet om, det Svin, morende sig med at rode med Ansigtet i Glasskaarene.

Naa.

Dette her, med Sergius Rosen, var jo ikke noget at beklage sig over.

For han blev jo øjeblikkeligt bragt paa Lasarettet — allerede et Par Timer efter Begivenheden — og Dr. Nakinskij blev nødsaget til at fjærne ogsaa det andet af hans Øjne for at undgaa en Smule Betændelse.

Altsaa Sergius var der ingen der ærgrede sig over: for nu havde han jo sit i Fred, han skulde sendes hjem saa saare han var kommen sig tilstrækkeligt, og havde saaledes valgt den bedre Part.

Nej, det var ingenlunde dette Lykketræf, der efterhaanden havde vakt Praxinernes Mishag ved disse perlende Selskaber.

Men: da man omsider, efter nogle Dages Forløb, blev rigtig opmærksom paa det hele og for-

Digitized by Google

stod, at man hver eneste Aften Hvid for Hvid skulde betale denne Champagne-Fornøjelse med at tvinges til at lytte til Bogduroffernes Selvroes — til deres vamle Veltalenhed, som fyldte Een netop med de Temaer som man søgte at komme til at glemme for en Tid ved at drikke —: da man tilsidst begreb, at de Herrer ad denne Vej virkelig bildte sig ind at kunne tilsjakre sig den Tilbedelse som de ikke mere kunde erhverve sig paa ærlig Viis, da man fattede at alle disse Gilder kun var endnu et Forsøg paa at lokke Een til Venskab og Ærbødighed —

da man var bleven sikker paa dét, saa mente man endelig, at nu var Øjeblikket visselig modent til at man nedlagde en formfuldendt og kraftig Protest ....

Af denne Grund var det med andre Ord at Praxin, nogle Aftener senere, som Svar paa en af Starck's sædvanlige patriotiske Officers-Toaster, pludselig gav sig til at fnise en Ubetydelighed hen til sine personlige Venner og tjattede ganske lidt ud med Hænderne —:

„Tja! Messieurs!" — vrissede han og skubbede sit Glas der endnu var halvt fuldt af Bogduroffs tørre Heidsick, bort fra sig —: „Gu har De Ret, Herr Starck! Utvivlsomt! Og De havde Ret i det samme i Gaar, og i Forgaars! Selvfølgelig! Længe leve Krigen! Og Gud beskytte den hvide Czar! I al Evighed! Amen!

Naturligvis!

Men, kæreste Herre, al mulig Respekt for Deres storslagne Gavmildhed! Og naturligvis er ingen

Digitized by Google

fjærnere end jeg, fra at tro at De skulde have nogensomhelst Bagtanke med al denne Champagne-Flothed! Haha! Ça va sans dire!

Og vist har De, som sagt, Ret i at Kirin grinede imens han himlede —: men hvorfor griner *De* saa ikke, i Stedet for at fylde os med al Deres Ophøjethed! Hvad?

Ikke sandt: lad os altsaa være fri for at høre mere om alt dette her, om Czar, Krig og Bataille!

Og om Deres egen og Deres ærede Venners — i og for sig selvfølgelig ganske uomtvistelige — Fortræffelighed!

Politik og Tjenestesager bør sandelig ikke drøftes paa dette Sted: mellem Kammerater!

Og Selvroes endnu mindre!

Haha! Hvad!

Lad nu Kirin hvile i Fred, det Skvat, jeg gider ikke høre hans Navn mere: hvad Fortjeneste er der forresten ved at bære sig saa klodset ad, at man bliver skudt af sine egne Kammerater — og derved paadrager dèm en Krigsret!?

Jeg begriber det sku ikke!

Eller tør jeg maaske spørge om de andre Herrers Mening?" — sagde han, kiggende rundt til sine Mænd. Og samtidig smadskede han kenderagtigt under sit sorte Skæg —:

„Hvad Pokker!" — fortsatte han og krøllede sin Næse — „De maa sku tilgive mig, min kæreste: men nu *kan* jeg ikke mere med al denne Champagnefusel!

Jeg foretrækker at hvile mit Svælg ud — og min lille Mave — med et ganske simpelt Bæger Absinth!

Digitized by Google

Vil *De* have en grøn med, Peter Romanowitsch, min Ven?

Kadet Owen, vær saa elskelig at skænke en Række Pernod til denne Bordende, min søde Durik!

Og kom derefter selv og sæt Dem ved Siden af mig —: saa fortæller jeg en tilsvarende Sengehistorie fra mit Pariserophold!

Og overlader til de Herrer af Bogduroff at klemme videre paa Militarismen og Kirins banale og ældgamle Vittighed —: men i Eenrum, alene med hinanden!

Haha!

Pardon, kære Starck: tilgiv mit Viid!

Har jeg ikke Ret, I andre?!"

Og straks kurede alle hans Venner omkring paa deres Stole, proppende deres Fingerspidser i Munden paa sig — som Sordine paa deres Henrykkelse over denne Stikpille til Modparten; de stirrede forventningsfuldt paa Greven — imens Bogdurofferne sad eensomt tilbage, aldeles forvildede, omgivne af en Snes endnu halvfyldte Bouteiller med Guldhals, mimrende, med deres Øjne der lignede udpustede og oljeblaa Slimblærer .....

Jaha.

Saalunde tilbageviistes disse storladne Gentlemens først vittige og nu i disse Dage højtidsfyldte Introduktion i Kammeratlivet.

Disse Forsøg, som de arrangerede da de saa smaat begyndte at fornemme (radbrækkede i alle Leder og Kanter af deres magre Feber-Kød ved de forudgaaende Smaakatastrofer, baade Schreiners og

Digitized by Google

Kirins og mange andre): at de ikke mere formaaede at stive hinanden af indbyrdes — og derfor gjorde disse desperate Anstrængelser for at genvinde deres egen Selvstyrke i den Iver for en Tilslutning, som de haabede at kunne ophidse hos Praxinerne.

Men hverken Luschinskij eller hans Kammerater lod sig altsaa narre.

Ikke alene satte de sig med Hænder og Fødder imod hvert eneste Tric fra de andres Side; de ikke blot gennemskuede meget vel hvad Tab alt dette her var for deres egne i Forvejen svagelige Forhaabninger til Fremtiden; de ikke alene begreb de andres dunkle Hensigter med disse Forsøg — men de kunde endogsaa nu og da med temmelig stor Sikkerhed gætte sig til, paa Forhaand, hvad der vilde blive Herr Bogduroffs næste Angrebsvej, naar han og de øvrige Bulbidere nu bare havde faaet sundet sig et Par Døgnstid ovenpaa de foreløbige, forgæves Anstrængelser.

Peter Romanowitsch fik, gennem dette fornøjelige Biografteater, i den paafølgende Periode genopfrisket i sin Hukommelse hele Gangen i den Udvikling, som han selv og hans egen Klikke for længe siden havde svedt og sultet og hikket sig frem igennem —: thi nøjagtig paa samme Maade gik det nu de andre.

Det tredje man gjorde — efter at altsaa først Kordialitet og Viid, og derpaa Champagne og retorisk Svulst havde viist sig ude af Stand til at gøre det tilsigtede Indtryk paa Omgivelserne og saaledes gengive Een sin personlige Selvtillid — det var at man omsider indrømmede overfor sig selv: at gan-

Digitized by Google

ske vist fejlede man med andre Ord øjensynligt et eller andet, siden man manglede denne Tryghed inde i sig!

Der var utvivlsomt en Bunke hvide Orme inde i Maven og Brystkassen paa Een! Ja der var!

Det aad, stak og hylede jo gudsjammerligt baade ved Dag og ved Nat derinde!

Man kunde jo hverken spise eller sove, skønt alting traskede ud af Een af Mangel paa Forsørgelse!

Javel, man var *altsaa* syg!

Man var endog temmelig alvorligt ilde tilpas —: men det var, ved Gud, Jomfruen og Georg, aldeles ikke *Mod* det skortede Een paa! Haha! Mod havde man, bogstavelig talt, mere end nok af!

Selvfølgelig!

Ikke Tvivl om den Sag! ....

Og netop for rigtig at overbevise ogsaa andre Mennesker om al denne Courage der ikke fejlede nogetsomhelst, derfor var det at man — efter at først spøgefulde og derpaa alvorlige *Ord* havde viist sig utilstrækkelige som Beviser paa Kampiver og Mod — som en tredje Udvej gik over til at udpønske *Handlinger*, der kunde demonstrere det samme.

Og som det simpleste Middel i saa Henseende, valgte man selvfølgelig at ægge de menige, at kirre Matroserne op efter alle Kunstens Regler.

Thi baade Kogningen af Schreiner og desforuden adskillige andre Smaabegivenheder havde jo forlængst og tilfulde bevist, hvor risikabelt og livsfarligt det var at gøre sig til Uvens med Mandskabet!

Digitized by Google

Det var visselig et Tegn paa en ikke ringe Dristighed, om man indlod sig paa en saa løftefuld Affære —: og netop derfor var det altsaa noget der passede for Een i denne Situation, ikke sandt? ....

Fremgangsmaaden ved disse Opirrings-Arbejder var ganske ligetil —:

Man sløsede ugenert med Tjenesten, lige op i Øjnene paa Folkene, delikaterede dem imens med haardhudede Vittigheder baade om Chefen og om deres øvrige foresatte — for at de hurtigst muligt skulde glemme ogsaa den sidste lille Smule af deres Begreber om Disciplin og Respekt — og samtidig blev man ved at tirre dem personligt, saavel med forbløffende Prygl som med lynpludselige Arreststraffe —:

det altsammen altsaa i osende Haab om at kunne lunte een eller flere af dem til at begynde et korporligt Slagsmaal, et næveraat Overfald mod Een! En Bataille Mand imod Mand, saa man altsaa virkelig kunde komme til at bevise enhversomhelst, hvor stridslysten og kamp-fähig man var! Kæ! Meget godt! Særdeles korrekt udtænkt, ikke sandt! ....

Baade overfor Oppasserne, og senere hen — da man var bleven lidt mere kræsen i sine Midler — ogsaa overfor de øvrige menige, havde naturligvis saavel Luschinskij selv som alle de andre i Praxins Gruppe forlængst, atter og atter, med ikke ringe Held, anvendt denne Fremgangsmethode —: mindst en Femtepart af de Folk der indtil Dato var blevne skudte som Oprørere, var netop paa denne Maade blevne pustede røde i Kammen!

Men nu, paa dette Brandstadium af Rejsen, var

Digitized by Google

Praxinerne jo unægtelig efterhaanden — samtidig med at de, stik imod Bogduroffernes Mening, havde anset det for kløgtigere netop at komme paa en mere venskabelig Fod med Folkene —: de var Gudskelov blevne et Gran blaserede, overfor et saa atavistisk Kneb som disse gammeldags Dyrplagerier.

Og derfor opnaaede Bogdurofferne heller ikke Spor af virkelig Succes dengang de omsider, efter næsten to Ugers hed Stilstand, som en tredje Vej til Fortrolighed med Praxinerne forsøgte sig paa hint forældede Næve- og Fod-Felt — frækt benyttende sig af følgende, imidlertid indtrufne, eminent heldige Begivenheder.

Omtrent midt i Pavsetiden var der jo, for det første, hændet denne store og opløftende Katastrofe paa et af Skibene: at en af Fartøjets Dampkedler sprang i Luften, medtagende et større Antal af menige, Fyrbødere og Maskinister, plus to Kadetter og Reserveløjtnant Mugin.

Sagen var gaaet saaledes til: vedkommende Kedel var tilfældigviis endnu en Grad daarligere bygget end de andre. Naturligvis havde Skudens Ingenieur nu og da, naar han ønskede at ærgre Chefen lidt, beklaget sig derover og forlangt Gryden grundigere repareret: men hvad Fanden, nitchewó — svarede Kommandøren regelmæssigt —: har den holdt saa længe, saa holder den nok lidt endnu, ikke sandt, vi kan sku heller ikke spilde vores kostbare Tid med at lappe denslags Bagateller, og forøvrigt vil jeg i høj Grad anbefale Dem at ryge og rejse med alt Deres Vrøvl, De, Maskinmester, forstaar De!

Digitized by Google

Og derved blev det.

Men paa Grund af denne sin permanente Svagelighed indgød Kedlen selvfølgelig baade Fyrfolk og Maskinister en rimelig Mistillid — der førte til at kun den mest forvorpne Part af disse Tampe blev sat til at passe den, nemlig hvergang de havde gjort sig fortjent til lidt Ekstra-Fornøjelse.

Heraf fulgte saa igen, at netop dén Rørkedel blev endnu en Smule mere svinsk behandlet end de øvrige — og dette endelig bevirkede altsaa tilsidst, en skønne Dag, under en Øvelse hvor Skibet skulde gaa for fuld Kraft og derfor havde særligt Press paa sine Maskiner —: at Svæklingen tordnende brast tilvejrs: Dampen sprøjtede i et Nu alle Boltene hvinende ud af deres Porer, Staalvæggene gabede med et Brag, Vand og Bobler stod meterhøjt i Luften .... og ituplukkede, som nævnt, de treogtyve Mennesker der hændelsesviis befandt sig inden Naavidde: Stumperne af dem blev skrabede sammen bagefter, afdelt i treogtyve ligestore Pakker, syet ind i Flagdug og begravet overbord ....

Denne Begivenhed altsaa — der indtraf Dagen før at Eskadren for et Døgnstid lagde sig for Anker ved Sainte Marie paa den lille, flade Ø ved Østkysten — havde unægtelig fremsmeltet en viss from Stemning paa Armadaen: som om Mandskabet ved denne Lejlighed for Alvor begreb: baade, at dén Vej skulde de allesammen før eller senere — og at det, som Følge heraf, sikkert vilde være klogt at forberede sig derpaa med Bøn og Faste.

Faktisk var det ialtfald, at der paa samtlige Skibe i Flaaden fødtes en Slags momentan, over-religiøs

Digitized by Google

Tilbøjelighed rent ud sagt, en Art pludselig Haven-Øje-med Himlen — som ovre paa „Orel“ fik forøget Kraft ved en ny, indflydelsesrig Hændelse, og som sammen med denne dannede Basis for netop den omtalte, eminent heldige Anledning for Bogduroffernes nye Tilnærmelsesforsøg.

Det der skete var følgende.

Morgenen efter Kedeleksplosionen plaskede menig Matros Dmitrij Ponjalzew paa „Orel“ tilfældigviis overbord.

Der skred en stærk Strøm, den Dag, rundt om Skibet; og skønt Fyren kunde svømme og ikke havde anden Belastning paa sig end sine snavsede Drejlsbukser og sin altfor store Fromhed, var han derfor flydt en halvhundrede Favne bort, inden han kom sig efter Forbløffelsen, og inden der blev smidt en Bøje ud efter ham.

Strømmen tog den og førte den gesvindt henimod ham; han traadte Vande af al Magt; det hele var nærmest sjov.

Men saa, da den hvidmalede Korkring endnu var en Snes Meter fra ham, sprang der pludselig et Ryk over Fjæset paa ham: for lige ved Siden af Redningsbøjen opdagede han den svære Rygfinne af en uhyre Haj, der fulgtes gemytligt og høfligst sammen med den.

Dmitrij stak Hænderne i Vejret uden at ane det —:

„Almægtige Fader! Hjælp! Hjælp!“ — gurglede han, allerede spruttende af Vand, det Pjus, glemmende at træde i Søen.

Og da skete Miraklet.

Digitized by Google

Bæstet var ganske nær ved ham. Det vendte med et Smask sin hvide og favnelange Gryn-Bug opad, som for at bide — men i næste Moment gled det, uden saa meget som blot at gabe, ja, uden en eneste Bevægelse, haartæt forbi hans venstre Skulder og blev borte.

Oppe fra „Orel" havde de set det altsammen.

De andre Matroser veg sidelænds for Dmitrij da man havde faaet ham halet ombord —: de kredsede om ham paa Afstand, foldede Næverne aabenlyst, skuede bønfuldt hen paa ham Time efter Time, mimrende med Læberne; og var trekvart aandsfraværende naar Officererne talte til dem.

Han selv havde anlagt nogle mærkelige blanke Øjne; han bevægede Arme og Ben med Ophøjethed, sukkede mildt naar han fik en Ordre, og tog iøvrigt med rund Haand imod Kammeraternes ærbødige Tilbedelse.

„Esch, æv bæv, den Onde tage mig, har De nogensinde hørt noget lignende: syvhundrede Mand der paa to Sekunder bliver splittergale, alle som Een! Og dèr har vi altsaa endnu et af Resultaterne af at have denslags Dampkedler, som ved selve deres opadsprøjtende Tendenser saa at sige udtrykkeligt henleder Mandskabets Opmærksomhed paa Himlen!

Haha!

Ih du godeste!

Men nu skal De jo høre videre om vores Besværligheder inden vi slap af med Dmitrij, det forrykte og hellige, minderwertige Asen!" — fortsatte Premierløjtnant Boris Twer som ogsaa selv var fra

Digitized by Google

„Orel". Han sad, et Par Dage senere, og fortalte Historien til Luschinskij og nogle andre, under et Beretnings-Besøg ovre paa deres Skib —:

„Jeg stod selv paa Broen og saa' det Hele, sammen med Chef Baratinskij — Gud velsigne ham, det Fæ — og Dwuri: vi tænkte os straks, at Fisken selvfølgelig maa have været død inden den dukkede op dér ved Bøjen: den forholdt sig nemlig underlig stift hele Tiden. Strømmen har simpelthen ført Kadaveret afsted med sig, og ved et eller andet Tilfælde er det saa kæntret rundt, lige inden det naaede Dmitrij Ponjalzew.

Men Matroserne er naturligvis klogere end som saa — navnlig i disse kristelige Tider!

Dette her var jo rent ud sagt en længe forønsket Anledning: rigtig en dejlig Lejlighed til at kunne komme til at rode med alle ti Fingre i Treenigheden, og til at flæbe orgelagtigt i enhversomhelst Himmel-Henseende!

Og altsaa regnede de ud i et Nu, de Kræ .....: at Dmitrij Ponjalzew kort og godt, aabenlyst nok maatte være hverken mere eller mindre end en korporlig Søn af Vorherre! Haha! Esch, hvad! Javel! Kunde man tænke sig en skønnere Basis for al sin Arrigskab og Smerte?

Igaar talte jeg med 417, en af Dmitrij's Kammerater, en af de mere forstandige mellem alle de andre Idioter: Jo, sagde han til mig, da jeg spurgte ham lidt nærmere ud: Deres Velbaarenhed hørte jo nok, at dengang Hajen nærmede sig saa raabte ham, Ponjalzew, jo: „Hjælp mig, *du min almægtige Fader!*" — og i samme Øjeblik var Miraklet

Digitized by Google

der: men altsaa maa det virkelig være baade rigtigt og sandt, at Vorherre er Dmitrij's Fader, Deres Velbaarenhed! Ellers kunde Vidunderet aldrig være sket! Ikke nogensinde er der hændet Undertegn paa Grund af en Løgn, vel? Næ, ork nej, det er ganske bestemt: Dmitrij er visselig en Søn af Gudherren!

Janok — saalunde lød 417's viise Redegørelse! Hahaha!

Jeg forsikrer De Herrer: der er ikke Glimt af Overdrivsel i min Genfortælling!

Hvad giver De mig for de Slyngler!

Ponjalzew vandrede omkring med Sol-Øjne, kobberrød af Storhed, ravende paa Næverne af Helligdom. Han havde, Djævelen flaa mig, bogstavelig talt Hallucinationer af Pral; og nægtede — allerede fra om Eftermiddagen efter den Morgen hvor Ulykken var sket — konsekvent at ville lystre.

Og som Følge deraf havde Admiralen altsaa ikke nogetsomhelst andet at gøre, forstaar De, end endnu samme Nat at faa ham over paa sit Skib — i al Stilhed, og under højhelligt Paaskud af bare at ville høre Beretningen af hans egen Mund. Klokken 2½ Nat mødtes vi til Krigsret over ham, for gentagen Nægtelse af Lydighed og for Anstiftelse til Mytteri — og tre Timer efter blev han begribeligvis skudt: og jeg drister mig simpelthen til at give Dem mit Ord paa, at om vi havde ventet blot en eneste Dag med Eksekutionen, saa var ogsaa Admiralskibets Mandskab bleven tosset og havde protesteret!

Men nu lykkedes det altsaa at faa ham afsted!

Digitized by Google

Og nu maa vi jo se om det hjælper —: dér har De sku hele Historien, fra Æg til Høne, og saa den Fule skal hente mig om det ikke er den stiveste jeg endnu har oplevet!

Skaal, De Herrer —: naa, nu opdager jeg skam at mit Glas og min Hals ligner hinanden paa en Prik, ehe, paa en tør Prik mener jeg! Hahaha —: de trænger begge to til at fyldes paany!

Tak!

Skaal altsaa!

Ja — gid Fanden havde alle disse Slubberter, som man skal gaa her og bryde sin Hjærne med at finde Paaskud til at faa plaffet ned, ikke sandt!"

.....

Ved Gud: saaledes berettede Boris Twer.

Men i Løbet af Dagene der fulgte paa — Armadaen havde forlængst forladt Sainte Marie, den Fiske- og Franzos-Rede, og laa nu ved Nosi Bé, inde mellem de høje, skovklædte Klipper hvor de hvide Tamarinde-Stammer agerede Spøgelser hver Nat, og hvor enhversomhelst Lyd havde en forbløffende Genganger-Evne til at trække sig selv i klagende Langdrag —: i den Uge der kom efter, altsaa, var Hændelsen endnu stadig i Vækst.

Allerførst havde Besætningen paa „Orel" jo naturligviis forsøgt at lave en større Opstandelse ud af Sagen, da de omsider fik opsnuset at deres Kristus kort og godt havde faaet Brystet lavet om til en Si og saaledes havde tabt Vejret for Tid og Evighed.

Men saa kom de, endnu i rette Stund, heldigvis i Tanker om: at Ponjalzew havde jo flere Gange —

Digitized by Google

allerede inden Begivenheden med Hajen fandt Sted — af og til, med himmelvendte Øjne og Skum om Munden, stiv over Lænderne af Kramper, udladt sig med at han snart vilde vandre bort fra denne Verden.

Og altsaa spekulerede Folkene ud: at eftersom Ponjalzew nu faktisk var bleven skudt, saa maatte det selvfølgelig være med fuldt Vidende og Vilje at han havde ladet det ske: enten i Sorg over Alverdens beskidte Syndefuldhed ak Gud ak Gud, eller muligvis for at gaa op og søge at formilde sine Kammeraters kommende Skæbne, ikke sandt, gid det var saa vel!

Men i begge Tilfælde galdt det jo om at man hængte morderlig i, baade med Sang og med Bønner! ....

Aften efter Aften, næsten en Uge igennem — lige indtil en ny Øvelsestur kom og lagde Beslag paa Folkene — hørte man saa derovre fra „Orel" de dumpe og timelange Salmer som Matroserne laa og harpede af sig i Stedet for at sove.

I de kogende Nætter her i Nosi Bé's Gryde-Havn halede Tonerne sig langeligt ud fra Skibet: de jamrede sig tilvejrs, slæbte sig lidt efter lidt højere og højere opad, og styrtede tilsidst klagende ned igen —: som var hele Fartøjet et hjærtesygt Dyr, hvor der vandrede Bobler af Fortvivlelse rundt og brast, dunkende imod Væggene.

Hen over Vandet bølgede sig Melodierne, stigende, faldende, vuggende — som græd ogsaa de store, klamme Fisk og Tudser dernede, med deres maalløse Stemmer.

Digitized by Google

Fra Klipperne og Skovene glammede de sagte Ekkoer — endnu langsommeligere, ravende og kvalte, vaklende og vage —: som fjærne og fremmede Planters Klager.

Og Mandskabets Røster blandede sig, sorgfulde og tunge, ind i Genlydenes Hulken, fulgtes med dem i Stigen og Fald —: som var Folkene med eet vendte tilbage til Naturens Dyb: saa langt tilbage, at de hverken var Mennesker eller Dyr eller Planter mere, men bare Klage der sang, Jammer der brast, Graad der hviskede og langsomt døde hen ....

Og af og til hændte det — paa sene og skyløse Aftener, hvor alt Arbejde var forbi, hvor Himlen var uendeligt højt oppe og hvor Luften stod ubevægelig — omkring paa de andre Skibe skete det nu og da: at enten Luschinskij selv, eller en af de andre, eller ti-tolv Stykker paa eengang, pludselig ligesom blev grebne og førte hen af Sangen, uden at vide af det.

De sad længe, med Hænderne mellem Knæene, rokkende i Takt med Hovederne, med Ansigterne vendte nedad, uden at tale — og inde i dem vankede de sagte Toner rundt.

Med eet gik der saa Taarer og Graad for deres Blik som milde Slør, de trak Mundviigene bævende og skævt, foldede deres Fingre hvide om et Knæ, lagde Nakkerne en Smule bagover, og der skred langsomme Stemmer fra deres Ganer —:

„Saa vandrer jeg hjem
til Himlen, mit Hjem,
hvor Kristus og Herren bereder min Seng . . . .“

Digitized by Google

Indtil de, lige saa brat, hulkende dybt i Svælget, selv opdagede at de sad jo her og musicerede mèd: saa huggede de om sig med Armene, snød Næsen med Trompetstød — fyldende Luften med Essbouquet eller Idéal-Parfume fra deres Lommetørklæder — krummede sig sammen af Grin og spottede med drøje Eder —:

„Hvad Satan, Simoff: Gud Herren kastrere mig, om De ikke sidder dér og ligner en Stenløve paa et Kildespring: der strømmer jo spandeviis af Vand ud af Øjnene paa Dem, højstærede!

È! È! Ehehehe!

Saa' De, Praxin, saa' De hvordan *jeg* sad og gjorde Grin med Simoffs Rørelse ved at efterabe ham, mens han psalmede?

Haha!

Død og Plage, hvor det lykkedes mig fortrinligt at imitere hans skælvende Sanger-Røst! Hørte De det?

Kæhæ!

Ja, ikke sandt!

Siig mig —: kan vi forresten ikke snart faa Kæften stoppet paa de Matroser ovre paa „Orel"! Er det virkelig rigtigt, hvad Boris Twer fortalte i Eftermiddags: at Admiralen ikke *tør* forbyde Folkene at skraale alle de modbydelige Salmer, men at han nu endelig har hittet paa en Plan til at vænne dem af med det i al Snedighed?" .....

Denne religiøse Sag altsaa var det, der gav Bogdurofferne en saa ekstraordinaire Lejlighed til deres nye Tilnærmelse — da de paa dette Tidspunkt havde fundet paa at ville opnaa Beundring ved først

Digitized by Google

at arrangere Slagsmaal med de menige, og ved bagefter at prale dermed til Praxinerne.

En glimrende Anledning, javel —: thi dels var Mandskabet jo nemlig ganske overordentlig taknemligt at tirre i denne Periode; og dels var Officererne ogsaa selv fyldte med ligesom endnu en ærlig Tendens til at ville hævne sig: af Harme og Undseelse over at Matroserne nu og da ved deres Sang havde faaet ogsaa dém lokkede med i Koret.

Og under disse flerdobbelt favorable Omstændigheder var det ligeledes, at Praxinerne en Tidlang ganske rolige og næsten erkendtlige fandt sig i, dagligt at blive ørtudede med de Herrers Beretninger om de Overfald og Spark-Tvekampe, som de havde fremkaldt i Gaar eller i Forgaars og derpaa udkæmpet i Aftes eller i Nat.

Javist, selv noget saarbare og harmfulde over Tilstanden rundt omkring, tolererede Praxinerne for en Stund disse Raaheder — og Bogdurofferne gik som Følge heraf videre og videre, allerede næsten sejrsberusede, visse paa at nu lykkedes det Hele for dem, nu imponerede de sku, nu vandt de skam Applaus, nu generobrede de minsandten — fedet med Beundring — deres egen Selvstyrke! Altsaa kiil paa —: mere endnu af disse Slagsmaal og Angreb! Endnu lidt mere af Ondskabsfuldheder til at ægge Folkene op med! ....:

Mandskabet afholdt for Eksempel Øvelse i at skulle rulle Torpedonettet sammen og stuve det ind som Traverser, imellem hver to af de hurtigskydende Kanoner — ikke sandt!

Det store Net laa udbredt over Fordækket, som et fileret Tæppe af rustrøde Jærn-Armbaand.

Digitized by Google

En halv Snes Mand satte sig paa Hug langs dets ene Kant — med Bagen i Vejret, og Hænderne nede imellem Fødderne — og begyndte at trille det til en Pølse.

Premierløjtnant Starck der havde Tilsyn dermed, den tyndhaarede Kæbe-Herre, stanklede op og ned, skældende ud over alt muligt i Almindelighed — indtil han selv var kommen i det rette Humør.

Og med eet foer han saa hen og langede en af Matroserne et dundrende Spark i den opadvendte Ende, saa at vedkommende røg næsegrus midt ind i Nettet, knækkede et Par Fingre i Maskerne, flængede Huden af baade Hage og Tud — og saaledes prydede Ringene med endnu en rigelig Purpurbesmøring .....

Eller det var Bajonetfægtning.

Folkene stod dernede paa Batteri eller Fordæk, i tvende Rækker overfor hinanden.

De havde sorte Jærn-Plastroner over Brystet, og polstrede Fægtemasker af svært Staaltraad for Ansigt og Isse. Som Øvelsesvaaben havde de Geværer af tungt Træ, med et tykt Jærnrør der forestillede Bajonet — forsynet med en lille Kludebyldt ude i Spidsen.

Gymnastiklæreren ledede Underviisningen og kommanderede.

De andre Underofficerer drev op og ned langs Geledderne for at paase at enhver brugte sine Kræfter vel.

Skifteviis var det den ene eller den anden Række der skulde gøre Udfald — de andre parere.

„Stød ordentlig til, for Helvede —: eller er I da

Digitized by Google

Fruentimmer, der ikke kender til at føre et Stikvaaben!" — raabte Læreren, selvfølgelig ædende gal i Hovedet som altid, pjaskvaad af Sved, med bulne Øjne — „Stød tilbunds, for syv Satan!

Nummer Eet-Rækken: viis Terts og stød Kvart ... *Nu!*"

Men imens ravede den Officer der havde Inspektion, frem og tilbage bagved Geledderne og passede paa — indtil han havde udfundet sig den Mand han havde Lyst til.

Pludselig røg han hen, rev Masken af en Underofficer, og klemte den ned over sit eget Aasyn — endskønt den stank værre end et kræftsygt Hyænebuur, føj for Djævelen, af Karlens beskidte og subalterne Svedighed; fik en Plastron hægtet paa sig, Handsker paa, et Gevær i Haanden, og kaldte saa —:

„43! Drivert! Slubbert! Saa dét kalder du for at bestille noget! Kæhæ!

Kom her!

Fanden tage mig!

Saa du tror at ...."

Man stillede sig op, noget ud til Siden for de andre; lod Fyren bøje ned i den rette Positur: godt ned i Knæene, Drønnert, og Albuen ind til Kroppen dér ..... Og kommanderede ham derpaa til at falde ud imod Een selv, Gang paa Gang, om igen og om igen.

Imens sørgede man for, at Mandens Bajonet nu og da fandt Lejlighed til at ramme Een af fuld Kraft — helst paa nogenlunde følsomme Steder, i Armhulingerne eller i Lysken: hvor hvert Stød følte

Digitized by Google

som var det en lynsnar og hylende moden Brandbyld, der eksploderede sig ud fra Knoglen derinde —: saa man rigtig for allerdybeste Alvor kunde komme til at se ildrødt.

Og tilsidst lykkedes dét jo ogsaa.

Man rasede pludselig i Vejret — med eet storkende paa Benene, uden Aandedræt; med Smerten af det Stød, man havde faaet, siddende som en lang Pind igennem Kroppen — svimlende i Hjærnen, blodfarvet foran sit Blik. Man vendte i et Nu Geværet om i sin Haand, svang det højt over sit Hovede og knaldede Kolben af al Magt ned oven i Masken paa Fyren ... Tssjamm! sagde det, og han trimlede omkuld paa Stedet, besvimet og snorkende, med Drejlsbukserne pludselig sorte i Skridtet af Urin, og maatte bæres ned til Lægen „paa Grund af Solstik eller Hedeslag," kæhæ!

„Gymnastiklærer!" — skraalede man selv imens, dinglende, og flængede Masken af sig saa baade Skæghaar og Hovedtotter flaaedes med ud og gjorde Een endnu et Gran mere rystende og kridhvid — „Vil De øjeblikkelig give hele Banden en morderisk Omgang! Tyve Minutters blodig Øvelse!

Fanden skal gale mig, om jeg nogensinde har set Magen til Driveri, som De tillader Folkene at stille op! Gør Deres Pligt, Underofficer, det vil jeg forbandet raade Dem til, eller ønsker De maaske at blive stillet for en Krigsret for Nægtelse af Lydighed: veed De, hvad dét koster!"

„Vel, Deres Velbaarenhed!" — svarede Læreren, blaa i Fjæset af Overblod, uden Spor af Luft mellem Tænderne — „Skal ske!"

Digitized by Google

Og saa tog han fat.

Halvhundrede Gange i rivende Fart lod han Folkene falde ud —: i saa lange Skridt, at deres Skræv føltes som Knive der sad mellem Laarene paa dem. Han lod dem Minutter igennem holde de tunge Geværer udstrakte i stiv Arm — indtil Skulder og Albu knirkede og bulnede, og Musklerne krampede sig. Han lod dem springe frem og tilbage, tilhøjre og venstre — indtil Hjærtet blegnede i dem og hikkede.

De stødte løs paa hinanden, hoppende og parerende — tilsidst selv ondskabsfulde af Smerte, bidske af Had og Udmattelse, søgende de ømfindtligste Steder paa hinanden, hvad Satan rager det mig om det er reglementeret, stik ham Een den Jævel lige ind i Navlen ..... indtil der gik dumpe Støn og klaprende Jammer ud af alle Munde, indtil Dækket fik mørke Pletter af deres Sved, indtil de svømmede paa Benene alle Mand, og deres Aandedræt hvæsede og sang, som i een eneste savende Musik om Kvide og Drab .....

Og ovenpaa denslags Omgængelser vidste Bogdurofferne aldeles paalideligt, at de vilde faa riig Lejlighed til baade at bruge Kræfter og at viise Mod: saa saare det blev Aften efter saadan en Formiddag, vilde der Gang paa Gang ske mærkværdige Ting: for Eksempel at et Par af Matroserne pludselig vilde blive nærsynede eller usikre paa Fødderne, og saaledes „komme til“ at forsøge at løbe en skarpsleben Bajonet igennem Livet paa Een, ved at snuble lige foran den Plads hvor man stod; eller at andre menige lige saa tilfældigt vilde være

Digitized by Google

saa uheldige at puffe til Een, naar man havde stillet sig for nær ved Lønningen; eller at fire eller fem af dem vilde staa paa Lur paa en af Batterigangene i Nat, med Hænderne fulde af Sabelskeder og Remme, i Haab om at se deres Snit til at slaa igen!

Kæhæ!

Kys-min-Mor!

Og dermed havde man jo netop naaet lige akkurat det som man vilde! Rent bortseet, baade fra den Henrykkelse det altid var forbundet med at komme i Ekstase, og fra den forunderlige og sorgophævende Mathed der ufravigeligt fulgte efter Anfaldet! Ja, det var jo netop dét som man vilde: at blive korporlig overfaldet, at blive angrebet en Aften eller en Nat (helst af tre eller fire Mand paa eengang) og alligevel personlig at jage Angriberne tilbage; at klare sig ved egen Kraft — i Stedet for at tilkalde Hjælp eller at indmelde Slynglerne og lade dem straffe ad tjenstlig Vej —: *og saa at kunne fortælle det hele, Dagen efter, til Praxinerne,* for derved at overbevise ogsaa dèm om sit utæmmelige Mod! ...

Ja, paa denne Maade ergo iværksatte Bogdurofferne deres nye Forsøg paa at imponere — drivende Sagen endnu yderligere end den nogensinde før havde været.

Og en Tidlang fandt Praxinerne sig jo altsaa ogsaa i at høre paa Beretningerne derom.

Men da saa, efter godt og vel en Uges Forløb, begge de tilgrundliggende Hændelser — med Kedeleksplosionen og med Dmitrij Ponjalzew — var gaaet saa temmeligt i Glemmebogen; da Rosch-

Digitized by Google

djéstwenskij's snedige Middel til at besværge Salmesangen nu afslørede sig, Fanden gale mig, som intet mindre end en Ekstra-Øvelsestur for den ganske Eskadre; og da Praxinerne endelig selv tilsidst for Alvor forstod: at ogsaa disse Slagsmaals-Historier i Virkeligheden kun var Bogduroffernes nye Attentat paa at hente sig Beundring —: ja, styrkede ved saa mange Argumenter, vilde man selvfølgelig ikke et eneste Minut mere lytte til den Slags Fortællinger.

Gu vilde man ej!

Tværtimod!

„Que diantre!" — afbrød Lwow derfor —: da Bjelostskij en Aften sad nede i Messen, med hele Munden og alt sit gule Skæg blafrende af Ekstase og Haab, og vilde forklare Selskabet nærmere, hvordan han i en Fodvending havde forkrøblet de tre menige, Numrene 77, 78 og 81, i Gaar Aftes, da de havde passet ham op nede i Batterigangen og pludselig væltede sig over ham alle tre paa eengang, til Hævn for en lille Spøg han havde tilladt sig om Formiddagen, angaaende det eventuelle Sammenhæng mellem Dmitrij Ponjalzew's Guddommelighed og den samme fordums Herres altfor kælne Venskab imod den skægløse Matros 77 —:

„Que diantre!" — gentog Lwow, daskende Bjelostskij paa begge hans store Skuldre og sprudlende ham, saa godt han kunde det med sin ensomme Lunge, lige ind i Ansigtshaarene — „kostelig Beretning, denne her! Det ved Gud!

Glimrende gjort af Dem, Deres Bedrift overfor tre snottede Mandskaber!

Digitized by Google

Sikken et Mod De har, Herr Premierløjtnant!
Og hvilke Kræfter!
Hvad!
Hahaha!

Men hør, veed De hvad. Det hele minder mig for Resten om en Underofficer jeg havde engang. Den sibiriske Goliath, eller falske Rurik — kaldte vi ham, det drabelige Dyr! Han kunde nemlig ogsaa mase tre fire Soldater paa een Gang — ganske og nøjagtig ligesom De, min Ven!

I Begyndelsen morede det os jo at høre om alle hans Kno-Ballader; især havde han eet Speciale, forstaar De: med at smække en knyttet Næve ind under Hagen paa vedkommende og samtidig hugge et Knæ op i Skrævet paa ham, saa baade Mandfolk og Vejr røg lige ud af Fyren, bogstavelig talt. I og for sig altsaa netop Magen til det som Dé nævnede, kæreste Bjelostskij, fra Deres Campagne i Nat!

Vist var det grinagtigt at høre om — i den første Tid, med denne Slagtermand.

Men tilsidst opdagede vi jo, at det hele var i Grunden det rene Spilfægteri og Humbug.

Naturligvis —:

for, ser De: der eksisterer nu eengang ikke den menige i hele Verden, der virkelig ærligt og redeligt vover at bruge *alle sine Kræfter*, overfor en overordnet! Der sidder stadigvæk en lille bitte Bagatel af Respekt tilbage, som et Par Haandjærn omkring Armene paa ham. Saamænd gør der saa! Og dét er det, der hjælper en Befalingsmand til at kunne gøre Underværker — naar det er sine egne Soldater han slaaes med!

Digitized by Google

Der hører i Grunden ikke Spor af Kunst til at klare sig mod sine Undergivne — observerede vi dengang!

En Dreng med Distinktioner paa, kan pulverisere en Kæmpe der bare har et Nummer og ikke mere — det bemærkede og registrerede vi, i hin Tid, med den forlorne Rurik!

Og vi saa' jo det samme nu i disse Dage, da Folkene alligevel ikke turde lave Mytteri paa „Orel" — tiltrods for at deres Kristus var bleven skudt: saalænge en Soldat er Soldat, saa er hver eneste af hans Officerer Gudværelovet endnu mere værd end hans Vorherre!

Haha!

Men forøvrigt!" — føjede Lwow til, blinkende hen til Luschinskij — „iøvrigt er det morsomt nok, Herr Bjelostskij, at De ligner tilfældigvis paa en Prik denne „Goliath", kæ, som jeg talte om for lidt siden!

Det gør De rigtignok — falder det mig ind!

Tilgiv, at jeg berører den Sag!

Ikke sandt!

Haha!

Og jeg mener selvfølgelig kun at det er en rent *ydre* Lighed — naturligvis! Det manglede bare andet! For, *han* var jo simpelthen en Pjalt, var han; een der spillede Kraftkarl overfor dem der ikke rigtig dristede sig til at slaa igen — begriber De nok! Han var jo i Virkeligheden bange indvendig, evig og altid, den Slyngel — derfor tævede han dem der stod under ham! For at bilde Alverden ind, at de enten skulde tage sig i Agt for ham,

Digitized by Google

eller ogsaa beundre ham vældigt! Forstaar De mig nu?

Kéhé!

Hvad!

Men jeg vilde blive grænseløst fortvivlet, om De tog mine troskyldige Udtalelser ilde op, allerkæreste Herre! Haha! Nu er det sku Deres Tur!" —

Efter denne smukt turnerede men energiske Antydning kunde Bjelostskij jo ikke undgaa at faa Øjnene op for, at Praxinerne fuldstændigt og aldeles havde gennemskuet de virkelige, geheime Aarsager til hans storslaaede Nævedans med de tre menige.

Derfor begyndte baade han selv og de andre Bogduroffer, endnu Dagen efter Lwows lille Foredrag, ganske sagte at trække Læberne til sig.

Først opgav de at benytte det Triumfator-Sprog, hvori de hidtil havde berettet om de forskellige Overfald som de havde været de frivillige Genstande for; derpaa anlagde de sig, lidt efter lidt i de følgende Døgn, en overordentlig ømfindtlig og beklagelsesdyb Tone, naar de berørte disse Sager.

Og tilsidst tav de helt stille med dem.

Men dermed indrømmede de altsaa, faktisk, at ogsaa dette deres tredje Forsøg paa at opvække Venskab og Beundring hos Praxinerne, var mislykkedes.

Der maatte nødvendigvis, for fjerde Gang, udpønskes noget nyt. Hvis de da virkelig vilde opnaa at faa blot en eneste Mundfuld af Haab, om at erhverve sig dén højmoralske Indflydelse paa de andre, som de selv tæredes hen og blev umoralske af Trang til at forskaffe sig .....

Digitized by Google

I de Ventedage der fulgte paa — indtil Bogdurofferne mente at være i Kondition til det nye Attentat — i dette Mellemrum gjorde Praxinerne iøvrigt en snavset Iagttagelse, der ganske vist paa den ene Side indbragte dem en ikke ringe, tavs Henrykkelse, men som samtidig ogsaa bevirkede at de allerdybest inde blev endnu mere klamt og tudseagtigt tilpas —:

Naar Luschinskij eller en anden af dem havde Nattevagt, hørte han undertiden — pludselig skvattende sammen i Knæene derved — nu og da mærkeligt zoologiske Lyde inde fra Bogduroffernes Lukafer.

Næsten hvergang han — i Mørke og Ensomhed vandrende Skibet rundt til de reglementerede Tider, ravende sig frem i disse dunkle Nattestunder der følte som var de bundløse Huller, udfyldte med mørklilla Fløjelsluv der gjorde Een hæsligt tørket i Svælget og kriblede febrilt i samtlige Eens Aarer — omtrent hver eneste Nattevagt kunde Peter Romanowitsch, naar han passerede en eller anden Bogduroff-Kahyt, høre hvordan disse Herrer laa og kastede sig paa Standkøjen.

Han skelnede — pludselig raa i Knoglerne og fnisende — deres hæse og kvalte Røster naar de skreg i Søvne; eller hans indvendige Brystpartier krængede sig med eet op i Ganen paa ham naar han, gennem Dørsprækken, mødte den bitre og søde Kiste-Stank af de Herrers kolde Sved i Uldtæpperne!

Han saa at sige skuede dem livagtigt for sig i Mulmet: liggende, med pjask-røde og vaade An-

Digitized by Google

sigter, med vidaabne Munde, med Hænderne kravlende omkring i Sengen — og han syntes at han ligefrem kunde *se*, hvordan deres varmebulne og slimede Hjærner, harkende og hostende, endog i Drømme rallede rundt oven over Næsen paa dem for at finde Udveje og Midler til det nye Forsøg paa Tilnærmelser.

Saa fornam Luschinskij, pludselig, som ragede der sig en klam Næve ind til ham, ved hans Bukselinning.

Den famlede sig langsomt opefter inde i Underliv og Mave paa ham og gav sig til at hale hans Lunger stramme og flade.

Han kniksede forover i Hofterne med eet, uden Spor af Aandedræt, med Hænderne frem for sig, med Spiserøret koldt og langt som en Slange — — og ravede sig hurtigst muligt op i fri Luft igen.

Og først naar han paany stod deroppe paa Dækket og havde modtaget Rorgængers og Skildvagts Meldinger, begyndte han at rode sig i sit Aasyn med venstre Haand og fnisede ganske lidt, i Forudglæde over alt hvad han nu havde at fortælle Praxin i Morgen, fra sin Runde dernede.

Ved Gud, min Salighed!

I den største og mest energiske Spænding imødesaa' man, med andre Ord, hvad Bogdurofferne mon vilde hitte paa denne Gang ....

Og en skønne Dag kunde man mærke — paa deres Hænder der bar sig ad som Kastagnetter, af Henrykkelse; og paa deres Hud-Fjæs, hvor der var bleven henlagt Reserveposer med lunkent Vand nedenunder deres klattede Øjne —: at nu havde de hele deres Plan i Orden.

Digitized by Google

Ved de Øvelser der afholdtes hveranden Morgen i Officerernes fælles og private Pistolskyde-Forening, løb de pludselig, midt under Skydningen, hen og flaaede Skiven løs fra den Staalplade hvor den hang.

De stillede sig op derhenne med den i Haanden, strakte Armen ud til Siden, og klukleende opfordrede de en eller anden af Kammeraterne til at plaffe efter Papstykket mens de holdt det i Fingerspidserne —:

„Ingen Vrøvl!“ — skreg de, trampende i Dæksplankerne for at antyde hvor morsomt et Paafund dette her sku var — „Hvad Fanden! Skulde vi ikke kunne staa for et Skud fra en Vennehaand! Vi — der er undervejs for at slaaes imod brandgule Husdjævle!

Skyd De bare løs!

Mit Navn er Kirin Romersk To-Tal!

Ingen Snak!

Kéhé!

Hahaha!

Se mig i Øjet!“

Men ogsaa denne Dristigheds-Reklame var desværre en antik Sag.

En Mumie, saa at sige.

I længst forsvunden Tid, endnu mens Eskadren laa oppe i spanske Sø ved Vigo, for at sætte et Par af Malheur-Herrerne fra Løgnehistorien ved Doggerbancs i Land, allerede da havde Praxin været Ophavet til disse Adspredelser. Og hele hans Klikke havde, halsende af Gemytlighed, selvfølgelig drevet den aandfulde Sport videre og videre — paa

Digitized by Google

trods af at Bogduroff og hans Venner dengang havde protesteret baade dagligt og højlydt derimod.

Ufortrødent var Praxinerne blevne ved.

Lige indtil den Lørdageftermiddag hvor Lwow — hvis Hænder, siden hans Duel ifjor Foraar, altid kom til at danse Kasatschok naar han skulde skyde og havde en Mandsperson foran Enden af sin Pistol — lige indtil Lwow altsaa ramte fejl engang, og derved rev den yderste Halvpart af lille Westers søde Tommeltot af.

Efter denne oprivende Hændelse havde Kommandør Gregorow jo forbudt Legen, og den var for Aartusinder siden bleven glemt igen.

Men nu, i disse Dage da Bogduroff ad den fjerde Sti vilde forsøge at iværksætte en selv-opmuntrende Sammenslutning med Praxinerne — nu havde han aabenbart aflagt sin tidligere Afsky for denne Art „dumdristige Drengestreger" — saadan som han og Starck i gamle Dage havde kaldt Praxins Fingerskydninger.

Utvivlsomt, denne Uvilje havde Bogduroff øjensynligt forglemt.

Eller han følte sig muligvis pludselig hævet over den!

Hæ!

Hvorfor ikke?!

I alle Tilfælde stod altsaa han selv, sammen med Bjelostskij-Goliath, Tscherikoff, Starck og nogle andre Stykker af Lænkehundene, en skønne Morgenstund og sigtede efter hinandens Næver — med deres fraadende Øjne der ligesom fyldte mere i Ansigtet paa dem end forhen, nu da deres Kindben var blevne baade spidsere og længere.

Digitized by Google

Saa saare en af Praxinerne kom forbi, eller bare man viste sin Næsetip i Nærheden af Skydestandpladsen, straks gav Tscherikoff sig til at storle og harke.

Han klaskede sig i Knæskallerne, hoppede rundt paa Dækket, og gjorde i det hele taget alt hvad en gal Mand evner, for at vække Opmærksomhed og saaledes faa Lejlighed til baade i Handling og Udsagn at proklamere sit formidable Mod —:

„Guds Helligdom!“ — brølede han og brækkede Skiven midt over, saa den kun var paa Størrelse med et almindeligt Spillekort; han grinede saa han maatte krumme sig sammen og aabenlyst fik lange Sting lige ind i Milten, Gudskelov —:

„Her, min Ven!“ — skraalede han til Bjelostskij, da han var kommen sig en Smule — „Klem nu paa!

Skidt!

Ikke forknyt!

En Officer —: det er det samme som femogtredsindstyve Kilogram Mod og Dumdristighed!

Eller skal jeg maaske knække nok en Halvpart af Pappet, Fanden skære mig!

Eller foretrækker De tilfældigvis simpelthen at skyde efter Neglen paa min elskede Lillefinger!?

Kæhæ! Hahaha!“

Men hverken Luschinskij eller de andre Praxiner havde jo altsaa nogen daarlig Hukommelse — naar det angik denne smudsige Sammenslutnings-Affære.

De havde saaledes, endogsaa paa Forhaand, næsten været sikre paa at netop dette Anfald af Krudt-Courage vilde blive Bogduroffernes næste Sygdom!

Digitized by Google

Og de var alle som Een klare paa, at det galdt blot om at de selv holdt sig borte fra Skydningerne en Tid — saa vilde de Herrer snart nok blive kurerede ogsaa for denne nye Propaganda-Farsot.

Men selvfølgelig vilde det være syndigt om man ikke, foruden denne ømme Skuffelse, forærede dem endnu en lille bitte Basis for Harme og Ærgrelse — i al Venskabelighed, naturligvis; og bare af Hensyn til disse tilbedte Kammeraters personlige Sundhed og Sikkerhed!

Ikke sandt! .....

Af denne smukke Grund var det at Grev Praxin, saa godt som besvimende af Henrykkelse over sit Paafund, gav sig til nu og da, diskret, fnisende bekymret, at antyde: at muligvis risikerede de kære Bogduroffer at Mandskabet fuldstændig misforstod de Herrers interessante men nærgaaende Skydeøvelser!

Ja, Starck og hans Venner udsatte sig virkelig for, at Matroserne simpelthen opfattede disse spøgende Dueller som Forsøg paa at opnaa den samme lyksalige Skæbne som Drukkenbolten Løjtnant Sergius Rosen uden Øjne: nemlig at gøre sig gensidig og indbyrdes til Invalider og Krøblinge, ene og alene for at slippe for Resten af Togtet!

Hvad Fanden, hvem kunde vide hvad Folkene, de lave Dyr, hittede paa at bilde sig ind!?

Hvor tidt hændte det ikke at de Torsk troede paa det stik modsatte af Sandheden, ikke sandt, de formaade jo ligefrem ikke andet — de Løgnhalse som de selv var —:

„Eller har De ikke, min hjærtens Ven, ærede Herr

Digitized by Google

Premierløjtnant Starck, mon cher: har De aldeles ikke hørt, hvordan de Underlæger der havde med Sergius Rosen at gøre, ligefrem næsten paastaar at han ganske simpelt med Vilje og Overlæg laa og pirkede Gluggerne ud af Hovedet paa sig med et af Glasskaarene dengang, den Engel — bare for at komme hjem igen til sin fortrinlige Kone og de fordømte Unger!

Hvad!

Har De erfaret noget lignende! Affreux! Oh! Kéhé! Ké!

Hvadbehager!

Og netop derfor taler jeg saa rent ud til Dem!

Tænk, om en saa modbydelig Mistanke søgte at tilsvine ogsaa Dem — Dem, der saa at sige er vores indbyrdes Pryd og Glæde her paa Skibet!

Eller hvad mener De øvrige Herrer?"

Selvfølgelig indsaa' Bogdurofferne efter alt dette — endskønt deres Hoveder, endog synligt for det blotte Øje, var ligesom hudløse af Agoni-Sved og Bakterier — de begreb meget vel og lyn-snart at de ogsaa i denne Retning var nødt til, hurtigst muligt, korporlig talt at lægge Vaabnene fra sig.

Dog havde de alligevel stadigvæk en lille bitte Rest af deres fordums Kræfter tilbage — aabenbart.

Inde i Bunden af deres Nerver sad der nok endnu nogle mikroskopiske Stumper, der ikke var blevne helt og holdent forkullede af de Svovlpinde og Begfakler til Haabløshed, der røg omkring og lavede Teaterbrand, Panik og Pestilens derinde i dem.

Endnu kunde ialtfald hverken Starck, Bogduroff

Digitized by Google

eller de andre rigtig bekvemme sig til at gøre Skridtet fuldt ud: at opgive det umulige — nemlig Tilbageerobringen af deres egen, private Selvtillid — og simpelthen nøjes med det der virkelig var til at opnaa: det vil sige: ganske jævnt og ligefrem, uden noget moralsk Omsvøb, i beskeden Tavshed at slutte sig lydløst til Praxinerne! At arrangere fælles Sag med dém, at bidrage ogsaa deres til at faa Eskadren til at vende om — og saaledes rent ud at indrømme dét der allerede forlængst var et Faktum: at ingensomhelst længere var i Stand til at holde hverken Humør eller Officersevne eller Krigersind vedlige, under de gemene, forhaandenværende Omstændigheder.

Oh Gud javel: om disse Tølpere dog bare havde villet se tilbunds i Sagerne! Om disse udsultede Gespenster blot havde haft saa megen ædel Courage, at de havde kunnet sætte sig ud over alt dette Løgn og Sniksnak om Mod og Dristighed — saa vi snart kunde fange an at nære en Smule Haab, om at faa Næsen vendt hjemad!

Ehe!

Hvad siger I —:

Ikke sandt, tænk at være hjemme igen!

Oh, paany at kunne vandre over Ruslands livsalige, muldduftende Jordsmon!

Oh, Sanct Petersburgs forunderlige Foraar, som man lige netop vilde kunne naa at komme tilbage til, hvis man skyndte sig at blive enige derom alle Mand: Vaaren derhjemme! Hvor Kastanjetræerne med deres fligede Blade skygger saa fint over Gaderne — hvor deres lysende Flor fra tusinde smaa

Digitized by Google

Blomster-Kegler sender en røgelse-sød Lugt ud over de Elskende, der vandrer forbi hver Aften Arm i Arm! Oh, Maj Maaned derhjemme, hvor Eudoxia's hvide Bryster længselsfuldt rejser deres dunkelbrune Knopper! .....

Men alt dette her havde de altsaa endnu ikke begrebet, disse Stræbere og Kujoner.

Og derfor blev der paany en kortfattet Pavse, for begge Parter fuld af Krampehik, Fortalelser, Søvnløshed og al anden Sygelighed — indtil de Herrer Bogduroff igen en Gang havde faaet de Brøkdele af Sjæl, de havde i Behold, saa meget pirkede i Vildelse at de bildte sig ind at være i god Træning til det femte Felttog.

Dennegang var det aabenlyst, at Starck og hans Kammerater ingenlunde havde tilsinds at ville lægge deres Knokkelfingre imellem.

De var forlængst komne ud over de Tider, hvor de ansaa' det for tilstrækkeligt — til at gøre det forønskede Indtryk af Ro og Kampiver — at de, enten i Ord eller i Handlinger, satte deres private Principper og Meninger paa Spil!

Og de var, ligeledes, endyderligere, i høj Grad passeret forbi den Barne-Tro: at det var nok at risikere enten deres egen eller Folkenes Førlighed og Lemmer.

Nu var de omsider klare paa, at der var fuld Brug for at de satte selve deres Liv som Indsats i Sagen —: Navnlig nu, hvor Flaaden fire Dage itræk havde begravet skiftevis en Løjtnant eller en Kadet, der var døde af Dysenteri!

Digitized by Google

Ja, nu gad man, Fanden ta' min hele Familje, overhovedet aldeles ikke regne med mindre Mønter end Livet selv, naturligvis! ...

Altsaa begyndte Bogdurofferne, naar de skulde tage Søbade — paa de Dage, hvor Skibet laa for Anker for at lade Kul i Nosi Bé, eller formedelst en eller anden sædvanlig Havari der skulde repareres ved Diego; og hvor Bølgerne vuggede saa tilpas at Skuden rullede en Del —: de hittede paa at kravle op i et af Masternes Kampmers.

Og dèr, højt oppe i Luften, midt inde i Solen, krøb de ud paa Randen af det kredsformede Panser-Rækværk.

De spjættede med deres blaastribede Svømmebenklæder og svingede med de gule Voksdugs-Huer —:

„Holla! Kéhé!" — skraalede de til dem der stod dernede paa Dækket — „siig mig: var Dé ivrig efterat spri n ge i Vandet fra Raaen helt her oven over!?

Hvad!

Turde De dét!?

Og husk vel paa Hajerne dernede, i Bunden af alt det salte blaa! Haha! Se nu!" — og saa stejlede de deres Fortvivlelse og Fjogethed usigeligt tilvejrs, kravlede bævende videre tiltops ad Masternes hank-formede Trin, helt op til en af de øverste, solblinkende Ræer; entrede paa Maven ud til Nokken, klemte Øjnene sammen ... og i det Minut, hvor Fartøjet duvede dygtigt ned i Læ, slap de virkelig, med et Skrig, deres svedige Greb om det runde, hede Holt og styrtede, raslende med alle

Digitized by Google

Lemmer, ned deroppe fra den uhyre Højde — svinglende igennem Luften og rejsende en Styrtesø om sig, idet de ramte Havfladen.

Naar de saa, klaprende med Knæene, plaskende ved hvert Skridt med deres store Fødder, kom op ad Falderebstrappen, saa pegede de ud, skrupgrinende, med pludseligt kadaveriske Ansigter, rækkende Tunge ad Hajfinnerne der gik som Ryggene af Undervandsbaade, eller som Barberknive, i skraa Ryk igennem Vandskorpen —:

„Hvad *siger* De, min Herre!" — raabte de, knækkende forover, og med Vandet drivende ud under deres Badekaabe — „Har De set den ærværdige Patriark dèrnede — lige tilhøjre for Udliggeren paa den Pirogue dér, har De faaet Øje paa den? Hvormeget antager De saa, at *jeg* vilde have fyldt i Maven paa den! Haha! Som Frokost!

Eller er det muligvis Deres Formening, at Hajfiskene er ved Dineren, paa dette Tidspunkt af Døgnet!

Kéhé!

Kæ!

Kkksss!

Smil da til mig, Kammerat!"

Men selvfølgelig var heller ikke dette noget virkelig nyt, i og for sig.

Ok nej!

Ikke engang salig Løjtnant Tschukows mislykkede Forsøg ved Tanger eller Libreville — eller hvor det nu var — var originalt —: undtagen den Del af det, at han faldt ned paa Dækket i Stedet for i Vandet, og saaledes flækkede sit Hovede, saa det

Digitized by Google

laa og flød henad Plankerne som en udtraadt Blodappelsin!

Ak nej!

Det var saamænd Simoff, der havde været den aller-allerførste til at foretage de Luftrejser.

Han udførte sit Mesterværk mere end en halv Snes Gange, imens Flaaden var i Havn ved Vigo — nominelt for en tre Maaneder siden.

Og nu, i disse Dage hvor Eskadren, efter endnu een af de smaa oplivende og fjogede Øvelsesture, igen var løbet ind og havde ankret i det pestparfumerede Vand ved Diego Suarez — nu var det altsaa selve Bogduroff der genindførte denne Salon-Form for Bevis paa Krigsmod.

Allerbedst som man stod paa Dækket, inde under Solsejlet, med Albuerne paa det graa, lunkne Rækværk, og blikkede ind imod den øverste Del af Byen oven over den røde Skrænt — hvor Sprinkelgitterne rundt om de kridhvide Tage saa's som smaa bitte, vandrette Guldstreger der skar Een i Øjnene; hvor Monsieur de Robigny's røde Villa og Gesandtskabsbygningen med sine Kastelsmure stod op over Husene, svinglende i Heden, og fik Eens Hjærte til at blive melodramatisk af Længsel efter Byliv; hvor Bølgeblikstagene paa Legionærernes lange Barakker glimtede som et kruset Hav, og hvor Arbejdskolonnerne paa de svære Jordforter nede omkring Havneindløbet kunde skimtes som Rækker af oprejste, lyksalige Myrer, kravlende afsted hver eneste Dag med fast Bund og Fred under Fødderne paa sig, de Slyngler —

eller pludselig, mens man med sin Kikkert pre-

Digitized by Google

vede paa at opdage den gule, spidse Hytte — nede paa selve den flade og hvide Strand, i den sydlige Udkant af den nedre Stad — hvor den glohede Bastard Mura-o-a boede: hun der var tohundrede Officerers Time-Hustru og kunde faa alle Fornemmelser til at savle, skraale og æde sig selv op af hidtil Gudskelov forglemte Minder —

ehem, jo! Eller med eet, naar man havde stablet sine Brusk-Knogler op ved Lønningen, eller paa Kommandobroen, og snusede sin Sjæl baade hungersyg og flæbende ved den svulmende Lugt af Sødme og Kayenne fra de lilla Skove der dækkede de bratte Brinker, baade mod Syd og mod Nord —:

paa eengang, mens man stod saadan, med Brynene ned over Næseroden, og Hovedet rumsterende med alt muligt fra forsvundne Tilværelser — saa blev man pludselig sparket splitternøgen ud af sig selv, ved at enten Herr Bogduroff i højstegen Person eller en anden af hans Meute, uforvarende og uventet kom susende ned deroppe fra Raanokken som en pilraadden Forbryder, hylende og klaskende lige forbi Sjælen paa Een, de Dyr!

Ganske vist fik man altsaa i Reglen nogle langvarige og ufjedrende Rystninger i Maven, af denslags Overraskelser — saa for saa vidt opnaaede Bogdurofferne jo en Art Resultat — men i det store og hele ærgrede man sig selvfølgelig blot rent standsmæssigt!

Naturligvis!

Man harmedes kort og godt over at der endnu virkelig var Officerer der ikke undsaa' sig for at afbenytte en saa krinolineforældet og tyndslidt Mode —:

Digitized by Google

„Nom d'un con!“ — bemærkede Praxin derfor tilsidst ved Aftensbordet, nede i Messen, blinkende, aabenlyst for enhver, rundt til sin egen Kreds —:

„Ved Jomfrueligheden selv! Det er jo aldeles ikke *Dem* jeg hentyder til, kære Starck!

Eller, rettere sagt: det er *i og for sig* ingenlunde Dem!

Det manglede jo bare!

Men forleden faldt følgende mig sandelig ind —: Gud vide om det i Grunden ikke ligefrem var *med Vilje*, at Helten Tschukow skvattede ned fra Masten dengang og kvaste sin Spiritus-Hjærne!

Ikke sandt!

I det mindste forekommer det mig, at han ligesom saa' saa hemmelighedsfuldt mistrøstelig ud, i de sidste Dage inden Historien skete!

Mon han, trods al sin fordums Heroisme, dog ikke rigtig kunde taale Luften her paa vores ideelle Armada?

Hvad, mine Herrer!

Kéhé!

Eller var det muligvis Udsigten herfra — den altfor tydelige og uomtvistelige Udsigt, der pinte ham! Jeg kan ikke afgøre det paa en Studs! Kæhæ! Kan mon Dé, ærede Herr Bogduroff — De, til hvem salig Tschukow saa' op, som til et Afbillede af Gud, Czaren og Sankt Georg? Haha!

Jo, vel saa!“ — og Praxin nikkede grundende frem for sig, skottende ganske lidt over til Bogdurofferne for at se hvordan hans Ord virkede paa dem; og sendte derpaa et Par smaa bitte Fnugg af Fnis hen til Luschinskij —:

Digitized by Google

„Jo mere jeg tænker paa det, des mere plausibelt synes det mig!

Han vilde bare skjule for os andre, at det var rent og skært *frivilligt* at han døde —: derfor lavede han disse vanvittige Nedspring.

Tror De ikke ogsaa, hvad Herr Bjelostskij!?

Haha!

Pardon!

Mærkeligt, at den Tanke ikke før er faldet mig rigtigt ind!

Ja! Herregud! Denne stakkels Tschukow! Tænk Dem: selv at skulle gøre Ende paa sit Liv og sin Tilværelse — midt i en Poltron-Løgn til sine Kammerater! Hvilken tvedobbelt Forfærdelighed!

Gud være ham naadig, den arme usandfærdige Selvmorder!

Denne ulykkelige Suicidist!

Eller hvad mener ....“ men i det samme maatte han rejse sig op fra Bordet, mase sin Serviet ind i Munden paa sig, og galoppere ud af Messen, synkende sin Tungespids og bluffende ud af Næseboerene, altsammen af tilbageholdt Morskab over to Ting: for det første over den venlige Fortolkning af Bogduroffernes Adfærd, som han paa denne Façon saa at sige havde listet ind i Hovederne paa Alverden — og for det andet af Fryd over de gule Materie-Fjæs, som var sprøjtede op i Ansigterne baade paa Starck og især paa Bogduroff imens han havde talt.

Men Luschinskij blev siddende tilbage.

Han puttede et stort Stykke farceret And med Trøfler ind imellem Tænderne paa sig; og, saa-

Digitized by Google

ledes bevarende sin Anstand trods alt, nikkede han rundt og slog Kors for sig med Gaflen —:

„Oh javist!“ — sagde han og snøftede ømt — „Hvor korrekt har ikke den kære Greve udtrykt netop hvad vi allesammen forlængst burde have sagt: Denne stakkels, fortvivlede Tschukow!

Selv Mandskabet veed jo meget vel hvad der laa bag hans Gerning!

Har jeg ikke Ret?....

Ssnøff!“ — indskød han her med Næsen, og sluttede derpaa med Salvelse, løftende det højre Øje helligt mod Lysekronen —:

„Guds Miskundelighed være med dig, Nikolaus Andrejewitsch Tschukow! Og den hellig Aand forbarme sig over dig! I al Evighed!

Amen!“ —

Og da, fra dette Moment, ogsaa de øvrige Praxiner Gang paa Gang — rystende biskoppeligt paa deres bekymrede Ansigter, hvor Musklerne hoppede af indvendig Blasfemi med det hele — blev ved at dvæle tilgivelsesfuldt ved den forhen saa krigerske Tschukows fordrukne Minde; og da de endogsaa atter og atter paakaldte Kommandør Gregorow selv, og utrættelig oplyste ogsaa ham med en Mængde Løgnehistorier fra Andrejewitsch's sidste Levedage — — saa varede det selvfølgelig kun sælsomt kort Tid inden Starck og hans Svende indsaa', at de var nødt til øjeblikkelig at give efter for Chefens Ønsker og holde op med disse kunstfulde Udspring —: siden det altsaa lod saa forbløffende til, at alle Mennesker havde saa nemt ved at betragte dem som maskerede Forsøg paa at gøre et andet, endnu langt dybere Hop.

Digitized by Google

Javist, til deres store Beklagelse maatte de Herrer opgive disse fornemme og haj-bespottende Æventyr — og hurtigst muligt trække sig tilbage til et mere officielt approberligt Privatliv .....

Paany henslimede der sig en rum Periode.

Luschinskij beregnede det, saa godt hans Hukommelse vilde indlade sig paa saa svære Tal, til circa otte Dage — førend de dristede sig, for sjette og sidste Gang, ind paa Arenaen igen.

Denne, deres uigenkaldelig afsluttende Forestilling — den eneste originale Idé i hele Farcen — det var følgende.

Det syntes som om de — nu, hvor alle Attentater paa Venskab var blevne afviste — endelig langt om længe var blevne klare paa, at der var jo i Grunden heller ikke nogetsomhelst at opnaa ved netop dèn halverede Form for Sammenslutning, som de hele Tiden havde tilstræbt!

Det lod sig simpelthen heller slet ikke gøre forresten, saaledes paa een Gang at synke ned til at tilbyde Praxinerne intimt Venskab — og samtidig dermed selv at ville bibeholde deres hidtidige, over alt paa Jorden ophøjede, Standpunkt!

Vist ikke nej!

Der var kun to Muligheder overhovedet, havde de omsider begrebet.

Enten maatte de i eet og alt vedblive at hage sig fast til deres gamle Storfyrste-Trin — men dét følte de selv aldeles tydeligt at de ikke mere havde Kræfter til.

Eller ogsaa maatte de helt og holdent opgive al

Digitized by Google

Overlegenhed, og ligefrem indgaa som gemene, passive, almindelige Medlemmer i Praxingruppen!

Men for at kunne dette sidste krævedes det altsaa, at de fuldt og resolut smed al Vigtighed overbord —:

at de ganske bramfrit sagde til de andre, at nu kunde de, Fanden tage dem, ikke mere! At nu lagde de ved Gud deres Papirskroner og deres raa Krav om Avancement paa andres Bekostning, fra sig! Nu var de færdig og forbi med alt hvad der hed Selv-Overvurdering og egoistiske Hensyn til at erhverve sig Sær-Berømmelse! Nu var de, i Bund og Grund, parate til at gøre fælles Sag med Alverden og erkende, at der var for Fremtiden kun eet eneste Maal der faktisk betød noget —:

nemlig at kunne slippe med Liv og Lemmer, i korporligt Behold, hjem fra denne evig og evindelig dødsdømte og djævelske Eskadre! ....

Jotak!

Altsammen saare skønt — hvis De Herrer saa bare havde handlet i Overensstemmelse dermed, ikke sandt!

Men i samme Nu, hvor begge Parter tilgavns havde forstaaet den hele Situation, og hvor Praxinerne allerede saa smaat havde begyndt at strække deres venskabelige Handsker ud imod de andre — da var det altsaa at disse Gentlemen pludselig gav sig til at vise deres Originalitet!

Kæhæ, de Idioter!

Endnu samme Dag hvor Bogdurofferne ogsaa selv var blevne klare paa at det eneste de virkelig havde Kræfter nok til at kunne gøre, var en fuld-

Digitized by Google

stændig Overgivelse paa Unaade og ikke Spor af Naade —:

den selvsamme Eftermiddag optraadte de med eet, ligesom efter Aftale, alle som een, i den stik modsatte Retning .....

Skibet var denne Dag, paa et af de sædvanlige og fordømte Kabel- og Post-Ærinder, bleven detacheret ned til Majunga paa Vestkysten.

Det havde ankret ude paa den aabne Rhed, i reglementeret Afstand — og efter Dineren tog samtlige vagtfrie Officerer med Barkassen ind til Byen, lagde til Land ved den store og altid tomme Mole, og vandrede tværs over den ensomme Havneplads op til Herr Suturu, den japanske og smarte Thevært, lige ved Siden af Telegrafbygningen.

De fik alle hans lange Flugtstole flyttet ud paa Terrassen, under det rødt, hvidt og blaat stribede Solsejl.

En Snes af de smaa lakerede Borde blev stillede sammen til eet helt; og dér rundtom laa de saa, allezusammen, drikkende The og Is-Chartreuse, rygende deres Cigaretter.

Sandet nede ved de øde Kajer var nederdrægtigt hvidt, Skyggerne flimrede violet eller pensée. Himlen stod lys og blændende derude over Vandet, staalhaard af Sol. Havet blinkede stikkende; hver Bølge vandrede spidst ind i Øjet paa Een som et lille Spejl. Skibet derude sad, kulsort, paa sin blaa, bølgende Linje. Luften foer lummer ud fra de aabne Døre fra Huset, og trak Tobaksrøgen til vandrette Tjavser.

Lige tilhøjre hørtes de varme Hyl fra Dame-Skød-

Digitized by Google

Butikkens kridhvide Hus med Persienner: de fik Een til at hoppe i Vejret hvert Øjeblik, med Brynene højt oppe i Panden. Højst sørgeligt havde Gregorow frabedt sig ethvert Besøg derinde, af Hensyn til Dagstiden — og fordi Skibet skulde afsted igen om et Par Timer.

Herr Suturu's tamme Makier hoppede om nede paa Pladsen: Bogduroff havde sparket dem derned, efter at det var lykkedes ham at faa en af dem til at bide ham i Fingrene. Med deres blege Aasyn, deres Sølvpels, og oprejste Manerer saa' de, i Sollyset, ud som livide Genfærd. Deres smaa Hvin skingrede natteagtigt, og fik Een til at rykke i Skuldrene og kigge rundt.

Den store Hus-Kamæleon sad paa Tremmebalustraden, olivengrøn og silkegraa, ustandseligt bulnende under Struben i hvert Aandedræt, det Svin; det var til at brække sig over at se paa den klamme Svulst der steg og sank —: For Satan, Herr Suturu: her kommer vi til Dem og under Dem vores Søgning ikke sandt, endskønt man paastaar at Deres Hus rent ud sagt er Agentur for Spioneri og Konsulatspejden, og saa sørger De ikke engang for at holde Deres tropiske Modbydeligheder borte, imens vi er hos Dem!

Saa skrabede baade Suturu og begge hans gule Tjenere Fødderne af sig, de slubrede Luft ind mellem Fortænderne af Forpligtethed — saa man følte Trang til at sætte en knyttet Næve lige i Mundtøjet paa dem, for at skaffe bedre Træk i deres Vejrforhold.

Og midt i alle disse gemytlige Detailler var det

Digitized by Google

altsaa, at Bogdurofferne — muligvis i den vanvittige Formodning at Væmmelsen ved Omgivelserne, sammen med Heden skulde have virket blødnende paa os andre — pludselig gav sig til at spille moralsk.

Allerede tidligere paa Dagen — mens Gregorow var inde paa Telegrafstationen med Brevskaber og Depescher — havde en og anden af dem jo saa smaat viist Tendenser i denne Retning: de havde forholdt sig med optrukne Øjenbryn hvergang en Praxiner var i Nærheden af dem, havde konsekvent overhørt alle Henvendelser, havde ikke en eneste Gang nedladt sig til bare saa meget som overhovedet at bemærke Eens Eksistens, men var derimod yderligt chevaleresque overfor hinanden indbyrdes.

Derfor havde det altsaa anet Luschinskij, at der var vist et eller andet ved at ske.

Denne Anelse blev snart efter til Visshed, nemlig dengang da Starck — kort efter at Chefen var kommen ombord igen — foreslog ham og sine Fæller, uden blot at strejfe Praxinerne med sit Blik: at den samlede Messe burde jo egentlig benytte sig af Solskinnet og de vidunderlige Forhold og tage til Byen i Eftermiddag, ikke sandt Herr Kommandør, hvis De da ikke er ked af at skulle tage derind to Gange i Løbet af een Dag? ...

Og nu skulde Hovedsagen aabenbart til Udførelse — derinde paa Terrassen udenfor Suturu's Thehus.

Luschinskij laa, med lukkede Øjne, svedig omkring Næsen, pludselig hvidnet i Ansigtet, efter at have raset en Smule imod en af Opvarterne der havde spildt kogende The, den Slyngel, ned over

Digitized by Google

hans Bukser og Knæ — og denne Episode var det, som Starck paa een Gang benyttede sig af, aabenlyst ude af Stand til at kunne vente længere med sit originale Tilnærmelses-Forsøg —:

„Hør her!“ — sagde han med eet, efter en Pavse hvor ingen havde talt; han dikkede i Perlemodersbordet med sin Pegefinger og havde rejst sig halvt op fra sin Liggestol — „Jeg synes sku, oprigtig talt, at De tog noget vel hidsigt paa Vej, min særdeles gode Luschinskij —: sikken De væltede Dem over den sølle Kellner, det arme Menneske!

Og det er forresten aldeles ikke første Gang, jeg bemærker noget tilsvarende hos Dem — siden vi taler om denslags!

De er i det hele taget bleven noget nervøs, i Deres Adfærd, i den senere Tid — med et mildt Udtryk, forekommer det mig!

De ser sku sløj ud!

Og jeg tilstaar ganske aabenhjærtig, at jeg finder det en ganske lille Smule mærkeligt, at baade De — og forøvrigt ogsaa en hel Del af Deres nærmere „Kammerater“, mmhæ — saadan idelig eksploderer løs over Deres Undergivne, ene og alene fordi De herrer selv ser saa forbandet bedrøvelige og jamrende ud!

Ja! Alt i Alt —: hvad Satan er der dog i Vejen med Dem allesammen!“ — sagde han videre, efter at have vekslet et Par smaa bitte, gesvindte, kollegiale Blikke med Bogduroff og Bjelostskij; pludselig rygende i Vejret som den Kviksølvsherre han var, talende med drabelig Røst, klaskende sig selv paa Barmen og, tværs over det smalle, sorte Bord,

Digitized by Google

tippende Peter Romanowitsch ovenfra nedefter paa Skulderen med sine Knokkel-Fingre. Likørduften stod ud af Halsen paa ham — som var det min Salighed selve hans altfor sot-krydrede og mumificerede Ansigtskød der blev ved at fordunste ud gennem den svulne Mund paa ham —:

„Op med Hovedet, sku, I unge Premierløjtnanter! Hvad i al Verden: I er da vel ikke ved at fortryde, hehe, at vores elskede Czar gav Jer Lov til at tage Del i Togtet her —: siden I sidder og gnaver saadan, fra Morgen til Aften, og vælter Jeres private Arrigskaber ud over alle mulige andre!

At kunne blive arrig, naar man er ude paa saadan en Lyst-Morskabs-Æres-Sejlads som denne her — jeg begriber det Fanden tage mig ikke!

Ikke sandt!

Haha!

Vist saa! Op med Næsen, I Herrer Løjtnanter!" — og dermed saa' Starck paany hen til sine personlige Standsfæller og Venner, med sine bluffende Tyreblikke. Og allesammen løftede de ligesom han selv deres hornformede Skulderben, for at viise hvor ufatteligt det var dem at nogen kunde tabe Humør —:

„Jeg veed overhovedet ikke!" — fortsatte han straks efter, mere og mere blodig i Ansigtet og flakkende i Øjnene — „Men det synes sig minsandten, at i *vore* Dage var de unge Officerer anderledes *Mandfolk*, end nu om Stunder!

Mener De ikke ogsaa, Bogduroff — De, den mandigste af femhundrede Elite-Officerer, samlede fra Alverdens Nationer, dernede under Bokseropstanden!?

Digitized by Google

Ja, ikke sandt! Jeg selv husker det saa tydeligt —: vi hujede af Henrykkelse i min Tid, naar det rigtig plaskregnede ned over os med blodige og livfortærende Tjenesteforretninger — er det ikke korrekt, kære Tscherikoff: eller er det ikke mere med den samme usigelige Stolthed som forhen, at De den Dag idag mindes vores fælles, fleraarige Chef, Deres kære og berømte men u-bøn-hør-ligt strænge Far, Kontre-Admiralen, ham som fire Millioner Tyrker skælvede for!

Oh ja, i vores unge Dage, hvad: da smilede vi sku evig og altid, vi smilede konstant fra Øre til Øre —: jo mere, jo værre Tjeneste vi fik! Husker De mon Iis-Nætterne ved Wladiwostók i forfjor — eller den formidable Hede ved Taku, mine kære Herrer Kammerater og Jævnaldrende! Erindrer De, hvor utrætteligt De og jeg lo, Bjelostskij —: dengang General Ma's Folk havde faaet fat i os og vi skulde flaaes levende Dagen efter; var det ikke den nu saligt hensovede Maxímoff der reddede os? Ak jo! Gud velsigne ham i Himlen!

Ja, siig mig: overdriver jeg blot det mindste, hvad, gør jeg vel — I, der har kæmpet sammen med mig, Gang paa Gang!? —: Taler jeg Sandhed? Eller lyver jeg?

Vist ej!

Og nu Dé, Luschinskij, med samt Deres overnervøse Opvarter- og Oppasser-Æderier! Og Dè, lille søde Greve, min febrilske og altfor velslebne Bonvivant, Quasi-Damevennen —: hvàd er det egentlig for græske Lader De har undervist de unge Kadetter i, naar de kommer Een for Een, rød-

Digitized by Google

øjede, blussende og skulende ud fra Deres aflaasede Lukaf — skærende Tænder og mumlende sjofle Forbandelser, hvadbeha'r?! Eller Herr Simoff, den ovenud dumdristige Badut-Springer, Salme-Sangeren —: forleden iagttog jeg Dem hovedrystende og ilde tilpas: da De sad for aabne Døre i Deres Kahyt, synlig for hver Matros der gik forbi, og flæbende overbekyssede et Brev fra Deres soi-disant uskyldige Kæreste! Haha! Føj — skulde jeg sige! Eller Duellanten, Herr Premierløjtnant Timon Lwow, som aldrig forgætter sit eneste, lille bitte Møde med Døden —: De var nok svært ivrig (i Morges mens vores Chef var taget herind i Land med sine Breve) med at hjælpe til da Mandskabet i forbryderisk Dyrplageri satte gloende Krøllejærn i Halen paa den arme „Fallières", vores bøvede Skibs-Abekat med det tykke, hvide Ølskums-Skæg!

Torden og Helvede —: sikke nu en Adfærd for Officerer!

Betragt hinanden, messieurs —:

Endnu i dette Øjeblik er I jo alle som Een radmagre og totalt bestialiserede — af Befippelse!

Hvo'tten er'et at Næverne ryster paa Dem, De Herrer —: skam Dem som Hunde, min Salighed!

Sørg dog for, at idetmindste hverken Herr Suturu, den Spion, eller Mandskabet ombord faar Anledning til at ... gennemskue Dem! —: Derfor har jeg benyttet Lejligheden til at sige Dem min og mine Kammeraters ligefremme Mening hér, borte fra Skibet! Og jeg gentager det endnu en Gang —:

Fy for Satan, hvor I hænger med Næbet, allesammen —: se paa *os*, følg *vores* Eksempel, siden

Digitized by Google

I ikke selv veed hvordan Officerer og Mænd bærer sig ad!

Spejl Jer i *vores* ligefremme Urokkelighed trods alt!

Lær af *os* at blive Krigere og Helte!

Hvad!

Ikke sandt!?

Er det *Mod* — eller Blod, De Herrer skortes paa!

Hahaha!

Hvadbehager! Kæhæ! Kæ!" — tilføjede han, pludselig aabenbart fornemmende, at han alligevel rent ud sagt var kommen et godt Stykke længere ud, med denne speech, end Venskabelighed, Officersstand og Helbred kunde taale.

Han og de andre lænede sig tilbage i deres Straastole, med eet uden Spor af Teint, og med Øjnene tilbagetrukne som Eremitter, med deres grimme Hænder flakkende omkring i Luften, forsøgende at stille et afdæmpende Grin paa Benene.

Og i deres Blikke skuede Luschinskij paa een Gang denne allersidste, denne eneste, denne ubevidste og krampefyldte og tudskraalende Forhaabning, der havde drevet dem til deres dyriske U-Officers-Færd —:

Haabet om at opdage blot den ubetydeligste Virkning af deres Ord —: bare et lille bitte Glimt af Ild, blot en ussel Spire til Munterhed og Mod —: saa de virkelig kunde bilde dem selv ind, og med en Smule af Ret virkelig kunde prale indvendigt med: at dé havde opflammet en Kammerat, at det var déres Skyld om samtlige Officerer bar sig ad som de skulde, at det var dém alene der løftede og bar hele Togtet paa deres Skuldre!

Digitized by Google

Men da Peter Romanowitsch — rejsende sig over Ende i sin Causeuse — inde i deres snavsede Øjne altsaa observerede alt dette her, saa var det som vilde hans Blod, lige med eet, pludselig gaa den modsatte Vej rundt i ham — saadan lavede det Knudetov i Aarerne i hans Tindinger, og saa stort et Opløb masede det sammen nede i Haandleddene paa ham.

Men straks efter var der et eller andet der bragte det hele i Orden igen, han trak Vejret dybt, og i samme Nu fornam han det, som blev han højere i Sædet end før, og alting i ham posede sig ud og straalede derefter op i Hovedet paa ham.

Hans Arme hævede sig et Stykke, — som vilde de, egenmægtigt, øjeblikkeligt, have fat i Adamsæblet paa disse Slyngler! Disse Børsbaroner, der alle Dage havde tirret baade ham og hans Kammerater ved at afkræve dem en særlig Respekt og Agtelse, men som nu — nu hvor der var allermest Brug for dem — uden at genere sig, netop gennem det altfor idiotiske i dette Forsøg paa igen at spille stor, saa at sige selv tilstod at de ikke engang kunde bruges til at man varmede sine Fingerspidser ved dem, mere!

Disse lys-løse Fyrtaarne!

Disse kujonerede Helte!

Disse splitternøgne Karle, der pludselig stak deres stinkende Død-Hud op i Ansigtet paa Een og forlangte at man skulde kalde den for et Panserskjold — for at de selv skulde kunne føle sig i Sikkerhed bag ved den —:

„Hør nu! Hør her! Meget vel!“ — svarede Lu-

Digitized by Google

schinskij derfor i en rivende Fart, nøjagtig i samme Moment hvor Starck havde endt sin udødelige Opmuntrings-Discours. Han rejste sig helt op — væltende en halv Snes Kopper og Glas — støttede alle otte Knoer mod Bordet hvor The og Likør svømmede ham mellem Fingrene, kylede sit Blik lige ind i den andens osende Smaagløder til Øjne, og følte som var han selv bare et eller andet gloende Rør hvor der farer nogle spidse og træfsikre Tingester ud igennem —:

„Læg nu vel Mærke til, hvad jeg siger!" — vedblev han — „At det kan jo maaske nok være sandt, at De endnu kun har observeret at der er Een af os to, der ikke befinder sig rigtig vel!

Og det lyder ogsaa plausibelt nok at De rent har forglemt — samtidig med at De har overset *hvem* af os det er der er saa daarligt tilpas —: at mellem Officerer plejer man ellers ikke at tale paa den Maade som Dé nyssens gjorde!

Mellem Officerer har man den Vane forstaar De: ikke at komme med Grovheder, naar ikke engang milde Ord kan undskylde Eens Fjollerier!

Men meget vel! Siden Dé nu eengang har begyndt at snakke paa den Façon — saa maa det muligvis være ogsaa mig tilladt at fremhæve en lille bitte Omstændighed!

Ikke sandt!

Nemlig den Bagatel: at hver eneste Smule af alle de Hokus-pokus, som De og de andre Herrer af Deres personlige Venner har foretaget Dem i den senere Tid —: hører De: hvér éneste Stump af alle de fjottede Ting, dem har baade Praxin og jeg

Digitized by Google

selv og alle vores Kammerater forlængst gennempløjet og forsøgt! Begriber De!

Saa *vi* kender, fuldt saa vel som nogen anden, *hvad* der er Meningen med alle de Krumspring! Fanden tage mig! Bilder De Dem ind, at *vi* alene er Idioter?

Og siig mig: *hvem* tror De saa er mest medtaget af Omstændighederne! Eller *hvem* antager De er kommen længst ned: Enten vi, der hele Tiden har genkendt og gennemskuet Deres Aandfuldheder — baade med Fingerskydningerne og med Nedspringene og det altsammen! Eller De og Deres vemodige Venner, der ikke engang har været i Stand til at *huske* at det hele var prøvet af os andre, i Forvejen!

Eller skulde De, under al Deres ovennævnte, moralske Forargelse, virkelig være bleven saa komplet selv-blind, at De ikke mere kan indse, hvàd det er for et Motiv af forborgen og fortiet Skræk, der i otte Dage fik *Dem* — nærig, som De ellers plejer at være — til at bortspille mere end syvtusinde Rubler i Lansquenet derinde i Diego Suarez, saa at det nu er bleven forbudt ogsaa os andre at røre ved Hasard-Kort dèr! Eller evner De, trods al Deres af Dem selv fremhævede Urokkelighed, aldeles ikke at gennemskue Herr Struïns ... mildest talt tis-spildende Forslag for en Ugestid siden, om at ville besudle samtlige Skibets hellige Iconer — bare for at bevise at han ikke kendte til Overtro, ke! Nuvel, ja, og hvorfor har De bestandig undladt at spørge Bjelostskij, om det saa trøstede ham særligt, i hans febersyge Længsel efter Rusland: da

Digitized by Google

han forgangen Aften smurte syv spillevende Søstjærner ind i Tjære, hængte dem op i Snore under Loftet i sit Lukaf i Form af Karls-Vognen og stak Ild i dem — for at opnaa den dulmende Illusion, at han allerede vàr naaet hjem igen og nu sad og drak sin Pjolter under en nordisk Natte-Himmel! Naa, hvad, ikke sandt! Oho! Ser man dét! Kæ! Eller prøv De paa at kigge en Fjært hen paa Mister Tscherikoff hist, saa faar De sku straks klar Besked paa, hvèm der var Ophavsmanden for den ufatteligt barske Vittighed, der rygtedes med Had i Gaar paa hele Skibet: han fangede en Snes af de gevaldigste, mest glubske Rotter nede paa Banjerne, skar Bagbenene af dem: dels for at tirre dem en Kende, dels for at de ikke skulde hitte paa at flygte og dels for at gøre deres Udseende endnu en Smule mere mystificerende — og derpaa slap han dem løs inde i det lille Arrest-Rum hvor Baadsmand Schur laa og sov sin Brænnert ud fra Dagen før, saa at denne arme Djævel nær havde faaet baade Fingre, Tæer og Næse bidt af, samtidig med at han faktisk fik et Anfald af Vanvid — af Rædsel for at være angreben af den store Dille ... eh, he, og saa vover De alligevel endnu at komme med spidse Hentydninger til Arten af *vores* uskyldige Morskaber!

Ingensinde har jeg sku hørt saa galt!

Hvadbehager, højstærede!

Men maaske vil De nu være saa venlig at svare mig paa disse mine Forespørgsler, om De da anser det for fornødent!

Eller foretrækker De hændelsesviis ganske ligetil

Digitized by Google

at laane mit Lommespejl, værsgo', og deri undersøge Deres personlige og højst medtagne, blegsottige Spiril-Fjæs —: dèt vil saavisst ikke smigre Dem, men dog øjeblikkelig give Dem den af mig forønskede Besvarelse!

Kæhæ!

Ké!

Og hvad saa!

Fanden baldyre mig!

Aldrig har jeg oplevet noget lignende!

De —: Skørtejæger, Skræk-Spiller, Sjofelist, Pral-Bønne og Kviksølv-Barometer!

Kkkk!" — og dermed sank Peter Romanowitsch ned paa sin Stol, væltende endnu et Par Thekopper med Ydersiden af sin højre Arm, med Underkæben pludselig dinglende ned over Uniformsflippen, og rykkende sit Gélé-Blik langsomt rundt til Kammeraterne.

Naturligvis var der nær bleven baade det ene og det andet ud af denne Historie.

Kommandør Gregorow var forlængst galopperet op fra sin Plads; han gloede fra Starck til Luschinskij, og skraalede op uden at nogensomhelst gad høre paa ham —: „Mine Herrer! Ikke sandt! De Herrer! Jeg forlanger, at Deres Tone ....!" — raabte han, Gang paa Gang.

Grev Praxin laa med Fødderne overkors, Issen vuggende paa en lysegrøn Silkepude, og boblede ned i sit Likørglas med hele Ansigtet svullent af Grin. Bjelostskij ryddede sit Hjørne af Bordet med eet eneste Stryg af sine Underarme, trampede med begge Næver i Lakeringen og brølede at han skulde

Digitized by Google

selvfølgelig med Fornøjelse være Sekundant —: Slaa ham ned, Starck, ikke sandt!

Starck selv stod, med sit Aasyn pludselig fuldt af hvide Gryn, og snappede efter Vejret.

Tscherikoff ravede sig hen til Gregorow, lænede sig ned over ham, stak en Haand ind i hans Brystlomme for at holde fast, og gav sig til at raabe i Munden paa ham —: „Hørte De det, Kommandør! Hørte De Bemærkningen „Spiril-Fjæs"! Krænkelse af Privatlivets Fred! Hørte De det?"

Bogduroff selv smækkede Munden paa viid Gab, glanede bævende frem for sig, og saa klaskede han paa eengang Hænderne op i sit Ansigt, rystende i Skuldrene, med en højst besynderlig Lyd ud af Halsen.

Og alle de andre arme Riddere af hans søde Klikke sad — vrælende med i Koret, men uden at sige nogetsomhelst — og gjorde store Anstalter for at forsøge at se ud, som var de ganske klare paa: at de maatte rimeligvis have hørt fejl! Det kunde umulig være virkelig sket, at Starck rent ud blev kaldt for at „være kommen længere ned"! Kæhæ! —:

Min Salighed!

Snik Snak!

Mellem Officerer!

Hvad! Har De hørt Magen! Men naturligvis maa det absolut have været en daarlig Vittighed og ikke andet! Ja, selvfølgelig! Javist! Simpelthen en Spøg! En ikke altfor velvalgt Brander — ligesom Ordet Spiril og som begge de tvende Herrers totalt opdigtede, gensidige Beskyldninger for Dyrplageri et-

Digitized by Google

cetera! Haha! Ikke fiint — men ganske vittigt, hvad! Meget godt! En i og for sig ikke ilde Salve af gemytlige Aandfuldheder! Hvad siger De til dèn, Kommandør Gregorow! Hørte De ogsaa Finalen, hvad? Ikke daarlig, vel —: at Herr Starck er „kommen længere ned" —d. v. s. længere ned til Luschinskijs Bordende idag! Kéhé! Kkksss! Et mesterligt Bonmot, Herr Luschinskij!

Tak for det!

Jeg kysser Deres Gudmor!

Suturu, fordømte Flab, Spionsnude —: værsartig vil De sporenstregs servere os femten Cliquot, demi sec, men gesvindt! Og kom saa her, Peter Romanowitsch: tag Deres Glas — og Starck griber sit, og vore tvende Spøge-Agurker tømmer Bæger med hinanden!

Bravo!

Skaal!

Haha! .....

Unægteligt.

Det var som om Luschinskij's uforblommede Udtalelse — der lige saa tydeligt som et Geværskud havde viist begge Parter at man gensidigt gennemskuede hinandens Væsen — det var som om dèn netop havde været tilsigtet fra Bogdurofferne! Som om Starck og hans Venner just havde villet baade tvinge og lokke Peter Romanowitsch til at sige Ord af en saadan Beskaffenhed, at de *maatte* føre til at anses for en Spøg, for en intim Venskabelighed fra begge Sider!

Og derfor var denne oratoriske Smukhed det

Digitized by Google

allersidste der blev vekslet i Anledning af den store Sammenslutning!

Et Kvarter efter at den var skudt i Vejret, trykkede Starck og Luschinskij hinanden i Haanden med Ømhed, de viklede deres rystende Arme sammen til eet Bundt, drak Broderskab og Dus af Suturus Champagnebægre som straks efter blev højtideligt smadrede, de rykkede deres Liggestole tæt sammen, duftede hinanden ind i Ansigtet — og paa eengang var det øjensynligt at Bogduroffklikken simpelthen havde ophørt at eksistere —:

Foruden nogle Stykker af de ganske unge, fandtes der aldeles ikke mere noget ombord der kunde kaldes Sær-Grupper!

Alle var kun een eneste, mægtig, kompakt Masse!

Og det hele skred, uden Vrøvl, videre frem paa den Vej hvor det var — fuldstændig som om der overhovedet aldrig nogensinde havde levet et Mandfolk der hed Fedor Werowitsch Bogduroff.

Mméhé!

Ryg og rejs! ....

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

N.Y. 8 - 540

Digitized by Google